

РЕЙМЪНД ЧАНДЛЪР

ДАМАТА ОТ ЕЗЕРОТО

Част 4 от „Филип Марлоу“

Превод от английски: Жечка Георгиева, 1986

chitanka.info

1

Трилоър Билдинг се намираше — и все още се намира — от западната страна на Олив Стрийт, недалече от Шеста улица. Тротоарът пред входа беше от черни и бели каучукови плохи и в момента ги вадеха, за да ги предадат на градската управа, а бледият гологлав мъж, който ми приличаше на надзирател, наблюдаваше работниците с вид на човек, чието сърце разкъсват на парчета.

Минах покрай него, прекосих пасажа с луксозните магазинчета и се озовах в просторно фоайе, цялото в златисто и черно. Компанията „Гилърлейн“ се намираше на седмия етаж, откъм улицата, а за да вляза вътре, трябваше да бутна двойния остьклен с огледала портал, обкован със светъл метал като същинска платина. Приемната бе застлана с китайски килими, стените бяха в убито сребристо, мебелите — с ъгловата, но доста сложна конструкция, а върху поставки и във високата ъглова витрина бяха изложени ръбести лъскави абстрактни малки пластики. Върху полички, платформи, островчета и издатини от блестящо огледално стъкло бяха наредени сякаш всички луксозни шишенца и кутийки, създадени от човешка ръка. Видях кремове, пудри, сапуни и тоалетни води за всевъзможни сезони и случаи. Имаше парфюми в източени плоски флакони — да ги духнеш, ще паднат — и в матови шишенца, превързани с изящни сатенени панделки — също като малки момиченца в час по танци. Гвоздеят на продукцията, изглежда, бе нещо много малко и семпло в тумбеста стъкленица с кехлибарен цвят. Беше поставено на височината на очите, пространството около него беше празно, а етикетът гласеше: „Гилърлейн Регал — шампанското на парфюмите“. Никакво съмнение — задължителен аксесоар за всяка жена. Една капка във вдълбнатината на шията, и по нея като пролетен дъжд ще се посипят розови перли.

Дребна спретната блондинка седеше в най-отдалечения ъгъл пред малка вътрешна телефонна уредба, оградена с парапет и изобщо всячески обезопасена. А зад модерно бюро на една линия с вратите се мъдреше висока, стройна, тъмнокоса кукла, чието име според релефно

щампования надпис на табелката, поставена пред нея, бе мис Ейдриън Фромсет.

Беше облечена със стоманеносив костюм, под сакото се виждаха тъмносиня риза и мъжка връзка в по-светъл тон. С ръбчетата на кърпичката, сгъната в малкото джобче на гърдите, можеше да се нареже хляб. Единственото ѝ бижу беше верижката на ръката. Тъмната коса бе разделена на път и падаше на свободни, ала не бих казал небрежни вълни. Кожата ѝ беше гладка, с цвят на слонова кост, веждите — доста сурови, а големите тъмни очи сигурно биха се стоплили в подходящо време и място.

Поставих обикновената си визитна картичка — без леката картечица във въгълчето — върху бюрото и изявих желание да се видя с мистър Дерас Кингзли. Тя ѝ хвърли един поглед и попита:

— Имате ли среща?

— Нямам.

— Много е трудно без предварително уговорена среща.

По този въпрос не можех да споря.

— По каква работа го търсите, мистър Марлоу?

— По лична.

— Ясно. А мистър Кингзли познава ли ви, мистър Марлоу?

— Едва ли. Може да е чувал името ми. Кажете му, че ме изпраща лейтенант МакГий.

— Мистър Кингзли познава ли лейтенант МакГий?

Тя постави картичката ми до купчина току-що напечатани фирмени бланки, облегна се назад, сложи ръка върху бюрото и почука леко със златно моливче.

Аз ѝ се усмихнах широко. Дребната блондинка пред телефонната уредба наостри мидоподобните си уши и също се усмихна — едвада, кукленски. Имаше игрив вид и бе изпълнена с очакване, но ѝ липсваше увереност — като коте, озовало се в къща, където не си падат много по животните.

— Надявам се, че го познава — рекох. — Но според мен най-добре ще си изясните това, като го попитате.

Тя побърза да парафира три писма, само и само да не ме замери с моливчето. Когато проговори отново, не ме погледна.

— Мистър Кингзли е на заседание. Щом имам възможност, ще му дам визитката ви.

Благодарих и отидох да седна в един стол от хромиран метал и кожа, който се оказа далеч по-удобен, отколкото изглеждаше. Времето минаваше, а приемната тънеше в мълчание. Никой не влезе, нито пък излезе. Изящната ръка на мис Фромсет се плъзгаше по бумагите, от време на време до слуха ми долиташе приглушено цвърчене на котето зад телефонната уредба и тихото прищракване на щифтчетата, които тя пъхаше и вадеше.

Запалих цигара и придърпах един пепелник. Минутите минаваха на пръсти, с показалец върху устните. Заразглеждах отново приемната. За предприятие като това не може да се съди по наредбата. Може да печели милиони, а може и съдия-изпълнителят да чука вече на вратата, за да опише имуществото.

След половин час и три-четири цигари вратата зад гърба на мис Фромсет се отвори и от нея излязоха заднишком двама мъже, които се смееха. Трети държеше вратата и внасяше своя дял във всеобщото веселие. Те се ръкуваха сърдечно, двамата прекосиха приемната и излязоха. Третият изтри усмивката от лицето си и доби такъв вид, сякаш през живота си не се бе усмихвал. Висок тип в сив костюм и явно с него шега не биваше.

— Някой да ме е търсил? — попита с рязък началнически глас.

— Някой си мистър Марлоу — тихо докладва мис Фромсет. — Изпращал го лейтенант МакГий. По лична работа.

— Не съм чувал това име — изляя високият.

Взе визитната ми картичка, без дори да ме удостои с поглед, и се върна в кабинета си. Вратата се затвори от пневматично устройство и се чу нещо като: „Фюю!“ Мис Фромсет ми се усмихна сладко и тъжно, а в отговор аз ѝ се ухилих цинично. Захапах нова цигара и времето пак запреплита крака. Започвах направо да се влюбвам в компанията „Гилърлейн“.

След десет минути вратата отново се отвори, голямата клечка излезе с шапка на глава и подхвърли, че отивал да се подстриже. Тръгна по китайския килим с пружинираща спортна крачка, извървя половината разстояние до вратата и изведнъж рязко спря, обърна се и се приближи до мен.

— Искали сте да ме видите? — изляя той.

Метър и осемдесет и пет, предимно мускули. Очите му бяха каменносиви, с ледени искрици. Добре изпълваше сивия габардинен

костюм на тесни бели райета, който въпреки големия си размер му стоеше елегантно. Държането му показваше, че не си поплюва. Аз станах.

— Ако вие сте мистър Дерас Кингзли...

— Че за кого, по дяволите, ме взехте?

Направих се на ударен и му връчих една от другите си визитни картички — в които е посочена и професията ми. Той я сграбчи и я загледа навъсено.

— Кой е този МакГий? — попита рязко.

— Един познат.

— Очарован съм — рече и хвърли един поглед към мис Фромсет. На нея това ѝ хареса. Много ѝ хареса. — Ще си направите ли труда да споменете още нещо за него?

— Ами викат му МакГий Теменужката. Защото постоянно смуче таблетки за гърло с дъх на теменужки. Едър мъжага с мека сребриста коса и сладки устенца, създадени да целуват бебета. Последния път, когато го видях, беше облечен в спретнат син костюм, разкривени кафяви обувки, сиво бомбе и пушеше опиум с къса луличка.

— Обноските ви не ми харесват — изрече Кингзли с глас, който ставаше за трошене на костеливи орехи.

— Това да не ви смущава. И без туй не ги продавам.

Той отстъпи назад, сякаш му бях заврят под носа уловена преди една седмица скумрия. Миг по-късно ми обърна гръб и изсъска през рамо:

— Давам ви точно три минути. Един господ знае защо.

Мина с такава скорост покрай бюрото на мис Фромсет, че щеше да подпали килима, разтвори рязко вратата и я пусна да се залюле в лицето ми. На мис Фромсет и това много ѝ допадна, но този път ми се стори, че в погледа ѝ се мярна лукава усмивчица.

2

Частният кабинет си имаше всичко, което му се полага. Беше дълъг, мрачен, тих, с климатична инсталация, прозорците бяха затворени, а сивите щори — полуспуснати, за да предпазват от палещото юлско слънце. Сивите пердeta бяха в тон със сивия мокет. Въгъла имаше голям сребристочерен сейф, а ниската редица кантонерки му пасваше напълно по цвят и модел. На стената висеше огромна цветна снимка на възрастен чичко с изсечен клюн, бакенбарди и старовремска висока яка. Адамовата ябълка, щръкнала над яката, изглеждаше по-издадена от брадичките на повечето хора. На табелката под фотографията пишеше: „*Мистър Матю Гилърлейн, 1860—1934*“.

Дерас Кингзли се приближи с бърза и отсечена стъпка до писалището, струващо не по-малко от осемстотин долара, и разположи задника си във висок кожен стол. Извади от махагонено-медна кутия скъпа пура, обряза крайчето и я запали с грамадна медна запалка. За никъде не бързаше. Моето време — кучета го яли. Когато привърши с паленето, облегна се назад, издуха малко дим и рече:

— Аз съм делови човек. Не се занимавам с празни работи. На картичката ви пише, че сте частен детектив и имате разрешително за упражняване на професията. Докажете ми го с нещо.

Извадих портфейла си и му подадох няколко доказателства. Погледна ги и ми ги подхвърли през бюрото. Целулоидното футлярче с фотокопието на разрешителното падна на пода. Той не си направи труда да се извини.

— Не познавам МакГий — заяви. — Но познавам шерифа Питърсън. Помолих го да ми посочи надежден човек, който да ми свърши една работа. Предполагам, че вие сте този човек.

— МакГий работи в Холивудския отдел на полицията. Ако искате, проверете.

— Не е необходимо. Предполагам, че ще станете за работа, но внимавайте как се държите с мен. И помнете — като наема някого, той е изцяло под моя власт. Прави каквото му казвам и си държи устата

затворена. Иначе изхвърча на часа. Ясно ли е? Надявам се, че не ви се струвам груб.

— Да оставим въпроса отворен.

Той се намръщи и попита троснато:

— Каква е тарифата ви?

— Двайсет и пет долара на ден плюс разноските. И по пет цента на километър за колата.

— Изключено! Това е прекалено. Петнайсет на ден и нито цент повече. И то ви е много. Ще платя и по километраж, но в границите на разумното. Никакви лични разходки.

Издухах сив облак цигарен дим и го разпръснах с ръка. Нищо не казах. Това, изглежда, го изненада. Наведе се над бюрото и взе да сочи към мен с пурата си.

— Все още не съм ви наел, но ако това стане, да знаете — работата е абсолютно доверителна. Да не седнете да я раздувате с познатите си полицаи. Ясно ли е?

— Каква е по-точно работата, мистър Кингзли?

— Че за вас има ли значение? Нали вършите всякакви разследвания?

— Не всякакви. Само относително почтени.

Той ме изгледа втренчено, със стиснати челюсти. Сивите му очи помътняха.

— С разводи например не се занимавам — продължих аз. — Освен това вземам сто долара аванс... от непознати.

— Виж ти! — изрече той, а гласът му внезапно се смекчи. — Виж ти!

— А по въпроса дали ми се струвате груб... Повечето клиенти започват или като се разреват на рамото ми, или като се разкрещят, за да стане ясно кой командува. Но към края стават много разумни... ако оживеят.

— Виж ти! — повтори той със същия смекчен глас и продължи да ме гледа втренчено. — А много ли от тях умират?

— Само онези, които не се държат добре с мен.

— Почекете се с пура.

Взех една и я пъхнах в джоба си.

— Искам да откриете жена ми — рече Кингзли. — От един месец я няма.

— Дадено. Ще я намеря.

Той удари с длан по бюрото и впери в мен тежкия си поглед.

— И май наистина ще я намерите. — Изведнъж се усмихна широко. — От четири години никой не ми е говорил по този начин.

Премълчах.

— По дяволите! — продължи. — Харесва ми. Дори много. — Прекара пръсти през гъстата си черна коса. — Цял месец, откак я няма. Изчезна от вилата ни в планината. Близо до Пума Поинт. Знаете ли къде е Пума Поинт?

Казах, че знам.

— Вилата е на пет километра от градчето. Дотам се стига по частен път. Разположена е на брега на езеро — също частна собственост. Казва се Литъл Фон. Собствениците сме трима и построихме бент, за да качим цената на имота. Аз и още двама притежаваме целия парцел. Доста е голям, но не е разработен и сега, разбира се, дълго време ще си остане така. Приятелите ми също имат дървени вили. В съседната до моята живее един човек — казва се Бил Чес — с жена си, без да плаща наем, и се грижи за всичко. Сакат ветеран от войната, има пенсия. Горе други няма. Жена ми замина в средата на май, два пъти се връща у дома за уикендите и трябваше да се прибере на двайсет и втори юни за един прием, но така и не се появи. Оттогава не съм я виждал.

— Какво сте предприели досега?

— Нищо. Нищичко. Дори не съм ходил там.

Той изчака да го попитам защо.

— Защо?

Кингзли бутна назад стола си, за да отключи едно от чекмеджетата на бюрото. Извади сгънат лист хартия и ми го подаде. Като го разтворих, видях, че е телеграфна бланка. Телеграмата беше пусната в Ел Пасо на четирийсети юни в девет и деветнайсет сутринта. Адресирана бе до Дерас Кингзли, Карсън Драйв № 965, Бевърли Хилс, и гласеше: „**ОТИВАМ МЕКСИКО ЗА РАЗВОД СТОП
ЩЕ СЕ ОМЪЖА ЗА КРИС СТОП ВСИЧКО НАЙ-ХУБАВО И СБОГОМ
КРИСТАЛ**“.

Оставил я на бюрото, а той вече ми подаваше голяма и много ясна гланцирана снимка на мъж и жена, седнали на пясъка под плажен чадър. Мъжът беше по плувки, а жената в много разголен бански

костюм от лъскава бяла материя, слаба, руса, млада, стройна и усмихната. Мъжът бе як, мургав, красив, млад, с хубави рамене и крака, пригладена тъмна коса и бели зъби. Типичният опустошител на семейни гнезда, висок метър и осемдесет. Силни ръце, с които да прегръща, а колкото до ума, всичкият е в красивото лице. Държеше чифт слънчеви очила и гледаше в обектива с тренирана непринудена усмивка.

— Това тук е Кристал — поясни Кингзли. — А този е Крис Лейвъри. Като се искат, да се вземат и да вървят по дяволите.

Оставих снимката до телеграмата.

— Тогава каква е работата? — попитах.

— Горе нямаме телефон — заобяснява той. — Пък и приемът, заради който я очаквах да се върне, не беше кой знае колко важен. Така че телеграмата се получи, преди много-много да се бях притеснил. Съдържанието почти не ме изненада. Между нас с Кристал всичко е свършило, от години вече. Тя си живее живота, аз си живея своя. Има пари, и то много. Около двайсет хиляди годишно — семейството им притежава големи петролни кладенци в Тексас. Похойква си и знаех, че Лейвъри и е гадже. Учудих се, че е решила чак да се омъжва за него, защото той е професионален женкар и нищо повече. Но дотук нищо подозително, нали разбирате?

— После?

— После още две седмици нищо. Тогава ми се обадиха от хотел „Прескът“ в Сан Бернардино да ми кажат, че в гаража им стои безстопанствен пакард на името на Кристал Грейс Кингзли, а на регистрационния талон бил посочен моят адрес. Питаха ме какво да го правят. Казах им да го оставят там и им изпратих чек. Помислих си, че са още в чужбина и са заминали с колата на Лейвъри. Онзи ден обаче го срещнах пред спортния клуб ей тук, на долния ъгъл. И той ми каза, че изобщо не знае къде е Кристал.

Кингзли ми хвърли бърз поглед и сложи на бюрото бутилка и две чаши от цветно стъкло. Нали и побутна едната към мен. Вдигна своята към светлината и изрече бавно:

— Лейвъри твърди, че не са отпътували заедно и изобщо от два месеца не я бил виждал, нито чувал.

— Появявахте ли му?

Той кимна намръщено, изпразни чашата и я бутна настрана. Опитах моето питие. Беше скоч. Не от най-добрите.

— Ако му повярвах — а може би събрках, — то не е, защото може да му се има доверие. Нищо подобно. Повярвах му, защото е гадно копеле, за което няма нищо по-приятно от това да преспи с жените на приятелите си и после да се фука навсякъде. Знам, че щеше да посинее от удоволствие, ако можеше да ми погоди такъв номер и да разправя наляво и надясно, че навил жена ми да избяга с него, и да ме остави с пръст в устата. Познавам този тип женкари, а него специално — много добре. Известно време работи тук при нас като търговски пътник и през цялото време си имаше неприятности. Все се забъркваше в истории с чиновничките. Освен това му казах и за телеграмата от Ел Пасо — за какво му е да ме лъже?

— Може да му е вързала тенекия — рекох. — Това сто на сто би му бръкнало в здравето и би засегнало комплекса му на Казанова.

Кингзли малко живна, но не особено.

— И все пак съм готов да му повярвам — поклати той глава. — Освен ако ми докажете, че греша. Това е една от причините, поради които искам да ви наема. Съществува обаче друга, много тревожна страна. Работата ми тук е много добра, но все пак си е служба. Един шумен скандал ще ме погуби. Ще изхвърча като тата, ако жена ми си има неприятности с полицията.

— С полицията ли?

— Покрай другите си дейности — мрачно поясни той — жена ми все пак намира понякога време да краде от големите универсални магазини. Мисля, че това става само когато прекали с шишето — тогава получава нещо като илюзорен комплекс за величие, но все пак се случва и сме си имали доста неприятни сцени в канцеларията на някои управители на магазини. До този момент все успявах да ги убедя по някакъв начин да не я дават под съд, но ако нещо подобно се случи в чужд град, където никой не я познава... — Той вдигна ръце и ги отпусна да шляпнат звучно върху писалището. — Може да се стигне и до затвор, нали?

— Вземали ли са ѿ досега отпечатъци от пръстите?

— Никога не е била арестувана.

— Нямам това предвид. Понякога големите универсални магазини поставят условие — няма да те дадат под съд, ако се оставиш

да ти вземат отпечатъците. От една страна, това стряска случайните крадци, а от друга, магазините си съставят досиета за защита от клептомани. Щом те пипнат няколко пъти по отпечатъците, и край — завеждат дело.

— Доколкото ми е известно, с нея не се е случвало.

— Струва ми се, че засега трябва да изключим от играта клептоманските ѝ наклонности. Арестуват ли я, първата работа ще бъде да я претърсят. Дори ако в участъка се направят на ударени, когато им даде измислено име, те по всяка вероятност пак ще се свържат с вас. Освен това, щом загази по-надълбоко, тя самата ще се развила за помощ. — Почуках с пръст по синьо-бялата телеграфна бланка. — А това е изпратено преди цял месец. Ако нещата, от които се боите, са се случили междувременно, то делото е вече приключило и заглъхнало. Щом ѝ е за пръв път, значи ще се отърве с мъмрене и условна присъда.

Той си наля още, за да уталожи тревогите си.

— Поуспокоихте ме — рече.

— Всякакви неща може да са се случили — продължих аз. — Например наистина да е избягала с Лейвъри и да са се разделили. Или да е духнала с друг мъж, а телеграмата да е номер. Може да е избягала сама или с приятелка. Да е прекалила с пиенето и сега да се лекува в частна клиника. Да се е забъркала в някаква каша, за която и представа си нямаме. Да ѝ се е случило нещо много лошо.

— Божичко, не говорете така! — възклика Кингзли.

— Защо? Трябва всичко да вземете предвид. Моята представа за мисис Кингзли е твърде смътна — разбрах, че е млада, хубава, безразсъдна и безотговорна. Че доста пие, а като се напие, върши опасни неща. Че си пада по мъжете и като нищо може да се захване с някой напълно непознат, който да се окаже мошеник. Прав ли съм?

Той кимна.

— Сто процента.

— Според вас колко пари е имала у себе си?

— Обичаше да носи големи суми. Има си собствена банкова сметка. Не се знае колко може да е имала.

— Деца?

— Нямаме.

— Вие ли се грижите за делата ѝ?

Кингзли поклати глава.

— Тя нямаше дела — само депозираше чекове, теглеше пари и ги харчеше. Един цент не е инвестирала. Пък и не съм видял нищо от парите ѝ, ако това ви е на ума. — Помълча и продължи: — Не че не съм опитвал. Човек съм в края на краищата и никак не е забавно да стоиш отстрани и да гледаш как се пропиляват двайсет хиляди долара годишно — само за махмурлуци и гаджета от типа на Крие Лейвъри.

— В какви отношения сте с банката, в която държи парите си? Можете ли да получите сведения за чековете, които е подписала през последните два месеца?

— Ще ми откажат. Веднъж се опитах да науча нещо от този род, когато заподозрях, че я изнудват. Но останах с пръст в устата.

— Можем да научим каквото ни трябва и сигурно ще се наложи. Но затова ще е нужно да се обърнем към Бюрото за изчезнали хора. Как гледате на това?

— Ако гледах положително, нямаше да ви извикам.

Кимнах, събрах вещите си от бюрото и ги напъхах из джобовете си.

— Работата, изглежда, е далеч по-сложна, отколкото предполагам, но като начало ще поговоря с Лейвъри и ще отскоча до езерото да поразпитам и там. Трябва ми адресът на Лейвъри и бележка до човека, който се грижи за вилата ви.

Той извади от бюрото си фирмена бланка, надраска нещо и ми я подаде. „*Драги Бил — пишеше, — приносителят на тази бележска е мистър Филип Марлоу, който е евентуален клиент и иска да огледа мястото. Покажи му, моля те, вилата и му помогни с каквото можеш. Дерас Кингзли*“

Сънхах я и я пъхнах в плика, който той надписа, докато аз четях.

— А другите вили? — попитах.

— Тази година още никой не се е качвал горе. Единият е важна клечка във Вашингтон, а вторият работи във Форт Левънуърт. Жените им са с тях.

— А сега адресът на Лейвъри.

Той се загледа в някаква точка над главата ми.

— Живее в Бей Сити. Знам къщата, но не помня номера. Мисля, че мис Фромсет ще може да ви даде адреса. Няма защо да ѝ казвате за

какво ви трябва. Сигурно сама ще се досети. Освен това споменахте нещо за сто долара аванс.

— Вече няма нужда. Казах го само защото се опитвахте да ми смачкате фасона.

Кингзли се усмихна широко. Станах, но се поколебах, преди да си тръгна. Накрая попитах:

— Нали не криете нищо от мен? Нищо важно?

Той се загледа в палеца на ръката си.

— Не, нищо не крия. Много съм обезпокоен и искам да разбера къде е. Направо съм уплашен. Ако научите нещо, каквото и да е, обадете ми се по всяко време на денонощието.

Обещах му, ръкувахме се, напуснах дългия прохладен кабинет и влязох в стаята, където мис Фромсет седеше изискано зад бюрото си.

— Мистър Кингзли смята, че ще можете да ми дадете адреса на Крие Лейвъри — казах, без да откъсвам очи от лицето й.

Тя много бавно се пресегна към един тефтер с кафява кожена подвързия и го разлисти. Гласът й прозвуча сковано и хладно.

— Адресът, който сме записали, е Олтеър Стрийт номер шестстотин двайсет и три в Бей Сити. Мистър Лейвъри не работи вече при нас повече от година. Може и да се е преместил.

Благодарих ѝ и се запътих към вратата. Оттам се извърнах да я погледна. Седеше неподвижно, сплела ръце върху бюрото, втренчила поглед в празното пространство. Две алени петна горяха на бузите ѝ. Очите ѝ бяха невиждащи, наскърбени.

Останах с впечатлението, че мисълта за мистър Лейвъри не ѝ бе особено приятна.

3

Олтеър Стрийт се намираше на ръба на „V“-то, образувано от вътрешната страна на дълбок каньон. На север се ширеше хладната синева на залива — чак до Малибу. На юг върху отвеса над крайбрежното шосе се простираше курортното градче Бей Сити.

Улицата беше къса, не повече от три-четири преки, и завършваше с висока желязна ограда, опасваща огромно имение. Зад позлатените остриета на железните прътове се виждаха храсти, дървета, част от морава и от извита алея за коли, но самата къща бе извън полезрението. Къщите откъм страната, противоположна на брега, бяха добре поддържани и големи, ала няколкото, пръснати по ръба на каньона бунгала не бяха нищо особено. В късата отсечка между последната пряка и оградата имаше само две къщи — една срещу друга. Номерът на по-малката беше 623.

Подминах я, обърнах в дъното на улицата, където имаше асфалтиран полуокръг, и се върнах да паркирам пред съседа на Лейвъри. Къщата беше построена върху наклонен терен, входната врата бе малко под равнището на улицата, покривът представляваше тераса, спалнята беше в сутерена, а гаражът в ъгъла приличаше на джоб на билиардна маса. Пълзяще растение с алени цветове се виеше по фасадата, а каменните плочи на пътеката, водеща до входа, бяха очертани със специално засаден мъх. Вратата беше тясна, с решетка и стреловидна арка отгоре. Под решетката имаше желязно чукало. Заудрях с него.

Никакъв отзук. Натиснах звънеца и го чух някъде във вътрешността, относително близо, зачаках, но нищо не се случи. Пак заблъсках с чукалото. Все така нищо. Върнах се по пътеката до гаража и повдигнах рулетката, колкото да зърна кола с бели джанти. Отидох отново при вратата.

От гаража на отсрещната къща изпълзя лъскав черен кадилак с две врати, даде на заден, обърна, мина покрай къщата на Лейвъри, намали и отвътре зорко ме изгледа слаб мъж със слънчеви очила,

сякаш да ми покаже, че нямам работа пред вратата. Върнах му го с леден поглед и той побърза да се омете.

Пак забълсках с чукалото. Този път имаше резултат. Прозорчето на вратата се отвори и аз зърнах през решетката разкошен мъжки екземпляр с бляскави очи.

— Какво си се разчукал?

— Търся мистър Лейвъри.

Той бил мистър Лейвъри и какво от това? Пъхнах през решетката визитната си картичка. Пое я едра загоряла ръка. Бляскавите кафяви очи ме изгледаха повторно.

— Много съжалявам — рече. — Днес нямам нужда от детективи.

— Аз работя за Дерас Кингзли.

— Вървете по дяволите и двамата! — заяви той и тресна прозорчето.

Подпрях с пръст звънеца, със свободната си ръка извадих цигара и тъкмо палех клечка кибрит о дървенията на вратата, когато тя бе рязко разтворена от едър мъж по плувки, плажни сандали и бяла хавлия, който почти връхлетя отгоре ми.

Свалих пръст от копчето и му се усмихнах широко.

— Какво става? — попитах. — Да не се уплашихте?

— Натисни пак звънеца — закани се той — и ще се намериш на другия тротоар!

— Не ставайте дете. Много добре знаете, че трябва да поговоря с вас и че разговорът ще се състои.

Извадих синьо-бялата телеграма от джоба си и я поднесох пред лъскавите му кафяви очи. Той я изчете мрачно, подъвкаолната си устна и изръмжа:

— О, за бога, влезте тогава.

Разтвори широко вратата и аз минах покрай него в приятна, леко затъмнена стая с китайски килим в кайсиевожълт цвят, който ми се видя скъп, удобни кресла, няколко бели лампи с цилиндрични абажури, дълъг и много широк диван, тапициран с бежова мохерена дамаска на кафяви пръски, камина с медна решетка и поличка от бяло дърво. Зад решетката бяха наредени дърва, частично прикрити от голяма цъфнала клонка мечо грозде. На места цветчетата бяха пожълтели, но пак стояха, много красиво. Върху кръгла ниска орехова масичка със стъклен плот имаше бутилка „VAT 69“ и чаши върху

меден поднос, както и медна кофичка за лед. Стаята се простираше по цялата дължина на къщата и завършваше с арка, през която се виждаха три тесни прозорчета и горната част на боядисания в бяло железен парапет на стълбата, която водеше надолу.

Лейвъри затръщна вратата и седна на дивана. С рязко движение извади цигара от сребърна кутия, запали и раздразнено се втренчи в мен. Настаних се срещу него и взех да го разглеждам. Красивата външност, за която бе намекнала снимката, беше налице. Невероятна фигура с великолепни бедра. Очите му бяха кестеновокафяви, а бялото едва-едва сивееше. Косата му бе доста дълга, а около слепоочията се къдреше. Загорялата кожа не издаваше какъв разгулен живот води. Разкошен къс месо и нищо повече. Можех обаче да разбера жените, които си падаха по него като зрели круши.

— Защо направо не ни кажете къде е? — започнах аз. — В крайна сметка ще я открием, но ако още сега кажете, няма повече да ви беспокоим.

— Едно частно ченге трудно ще ме обезпокои.

— Грешите. Частното ченге може да отрови живота на когото си пожелае. Той е упорит и е свикнал да го срязват. Плащат му на ден и му е все едно дали ще си прекара времето, като ви досажда или по друг начин.

— Вижте какво — наведе се той напред и взе да ме сочи с цигарата си. — Прочетох телеграмата, но да знаете, че това е чиста лъжа. Не съм ходил в Ел Пасо с Кристал Кингзли. Отдавна не съм я виждал — много преди датата на телеграмата. Нито съм я виждал, нито съм я чувал. И вече го казах на мъжа й.

— Но той няма защо да ви вярва.

— Че за какво ми е да го лъжа?

Изглеждаше искрено учуден.

— А защо не?

— Вижте — започна с убедителен тон. — Отстрани може така да изглежда, но вие не я познавате. Кингзли няма никаква власт над нея. Като толкова не му харесва поведението й, има си начини. А на мен направо ми се гади от съпрузи като него, дето се мислят за собственици на жените си.

— Щом като не сте заминали заедно за Ел Пасо — настоях аз, — защо е трябало да изпраща тази телеграма?

— Представа си нямам.

— Хайде, опитайте се да ми дадете по-приемлив отговор. — Посочих стръкчето мечо грозде в камината. — При езерото Литъл Фон ли го откъснахте?

— Из близките хълмове мечо грозде колкото иска те — презрително изсъска той.

— Да, ама тук не цъфти така буйно.

Лейвъри се изсмя.

— Бях горе при езерото в края на май. Щом като толкова държите да знаете... Предполагам, че така или иначе, щяхте да научите. Тогава я видях за последен път.

— Нямахте ли намерение да се ожените за нея?

Той издуха дим и заговори през него:

— И за това съм мислил. Тя е паралия. А парите все може да влязат в работа. Само че не си заслужава да се печелят по такъв тягостен начин.

Кимнах, без да кажа нищо. Мъжът срещу мен се загледа в цъфналата клонка, отметна глава и започна да изпуска кълбета дим, позволявайки ми да се насладя на загорялата мускулеста извивка на врата му. След малко мълчанието ми взе да го притеснява. Погледна визитната картичка, която му бях връчил, и каза:

— Значи предлагате труда си, за да се ровите из кирливите ризи на хората? И как е, преуспявате ли?

— Не мога да се похваля. Но по някой доллар все припечелвам.

— Мръсотията не полепва ли по тях?

— Вижте, мистър Лейвъри, няма смисъл да се дърляме. Кингзли е убеден, че знаете къде е жена му, обаче криете. Или от проклетия, или за да се правите на галантен.

— И кое от двете предпочита? — присмя се мургавият красавец.

— За него е важно да получи сведения. Никак не го интересува какво правите двамата с нея, къде ходите и дали тя ще се разведе. Иска само да е сигурен, че всичко е наред и че тя си няма неприятности.

В очите на Лейвъри проблесна любопитство.

— Неприятности ли? Какви неприятности?

Той сякаш облиза думата, опита я на вкус.

— Едва ли се досещате какво има предвид.

— Ами че кажете ми — примоли се саркастично. — Умирам да слушам за неприятности, които не са ми известни.

— Добре се справяте. Нямате време да разговаряте по същество, но за остроти времето ви стига. Ако си мислите, че се опитваме да ви лепнем прелюбодеяние, много грешите.

— На мен тези не ми минават. Дори да е така, първо трябва да докажете.

— Телеграмата все нещо означава — продължих да твърдя упорито. Имах чувството, че вече съм казвал това, и то неведнъж.

— Може да е просто майтап. На нея ѝ дай само номера да погажда, и то все тъпи, а някои направо злобни.

— Ако е номер, не виждам смисъла.

Той нехайно изтръска пепелта от цигарата си върху стъкления плот на масичката. После ми метна изпод вежди бърз поглед и веднага извърна очи.

— Вързах ѝ тенекия — произнесе бавно. — Може по този начин да си въобразява, че ми го връща тъпкано. Трябаше да замина при нея и да изкараме заедно един уикенд. Само че не отидох. Беше ми... писнalo.

— Щъ — рекох и го изгледах продължително, без да мигна. — Това не ми допада особено. Бих предпочел да сте заминали заедно за Ел Пасо, там да сте се скарали и да сте се разделили. Няма ли начин да промените разказа си в тази насока?

Той здравата се изчерви под загорелия тен.

— По дяволите! Казах ви вече, че за никъде не сме отпътували заедно! Никъде! Толкоз ли не можете да запомните?

— Ще го запомня, щом ви повярвам.

Той се наклони напред, за да изгаси цигарата. Изправи се с лекота, без никаква припряност пристегна шнура на хавлията си и отиде до другия край на дивана.

— Добре — изрече с ясен, напрегнат глас. — Пръждосвайте се. Дим да ви няма! Писна ми от вашите третостепенни^[1] глупости. Само ми хабите времето, че и своето — ако изобщо струва нещо.

Станах и се ухилих широко.

— Не струва кой знае колко, но за всяка минута ми плащат. А дали няма да се сетите например, че в някой универсален магазин ви

се е случила малка неприятност — да речем, на щанда за чорапи или бижута?

Той ме изгледа много съсредоточено, като събра вежди и присви устни.

— Не ви разбрах — каза, обаче в гласа му дочух нещо като прозрение.

— Това исках да науча. Благодаря, че ме изслушахте. Впрочем с какво се занимавате — откак напуснахте фирмата на Кингзли?

— Това влиза ли ви в работата, дявол да ви вземе?

— Не. Но мога и сам да разбера.

И се придвижи към вратата, но не много.

— Засега с нищо не се занимавам — изрече хладно. — Всеки момент очаквам да получа военноморски чин.

— Сигурно много ще напреднете във флота.

— Да. Е, хайде, мерудийо на всяко гърне, довиждане. И не си правете труда да идвate пак. Няма да ме намерите.

Отидох до вратата и я отворих. Заяждаше на прага — сигурно от влагата. С ръка на бравата се обърнах към него. Стоеше с присвити очи, сдържащ гръмотевична буря.

— Може да се наложи пак да дойда — заявих. — Но не за да си разменяме остроумия, а защото ще съм открил нещо, което трябва да обсъдим заедно.

— Продължавате да мислите, че лъжа — произнесе с бяс в гласа.

— Просто смятам, че криете нещо. Така съм се нагледал на всякакви хора, че от пръв поглед ми става ясно. Това, което криете, може да не ми върши работа. Ако пък ми върши, най-вероятно пак ще имате възможността да ме изгоните.

— С удоволствие. И си доведете шофьор да ви откара у дома. В случай, че се приземите по задник и си строшите главата.

И ни в клин, ни в ръкав взе, че се изплю върху килима.

Това направо ме гръмна. Все едно, че от него се смъкна целият външен блъсък и отпреде си видях уличен хъшлак. Или сякаш чух изискана на пръв поглед дама да псува.

— Сбогом, прекрасни телеса.

И си тръгнах, без да се обърна. Като затварях вратата, трябваше рязко да я придръпна. Излязох на улицата. Застанах на тротоара и се загледах в отсрешната къща.

[1] В САЩ полицейският разпит от трета степен е придружен с физическо насилие. — Б.пр. ↑

4

Беше ниска, разстлана постройка, измазана в розово, избеляло до приятно пастелно, а рамките на прозорците бяха в убито зелено. И керемидите на покрива бяха зелени — кръгли и грубовати. Входната врата, поставена дълбоко навътре, бе обрамчена с мозайка от многоцветни керамични плочки; отпред имаше малка градинка, опасана от ниска стена с гипсова мазилка; железните перила, с които завършваше оградата, бяха корозирали от морската влага. Вляво имаше гараж за три коли с врата към двора, а оттам по циментирана пътечка се стигаше до страничната врата на къщата.

Бронзовата табелка до входа гласеше:

„Доктор Албърт С. Олмър“.

Докато стоях и зяпах към отсрещната страна на улицата, откъм ъгъла се появи черният кадилак, който вече бях зърнал, и с приглушене мъркане се плъзна покрай мен. При розовата къща намали, направи широк завой, за да влезе в гаража, реши, че моята кола му пречи, продължи до края на улицата и обърна в разширението пред декоративната оградна решетка. Бавно се върна и влезе в празната трета клетка на отсрещния гараж.

Слабият мъж с тъмни очила слезе от колата и се запъти към къщата, понесъл лекарска чанта с две дръжки. По средата на пътя спря и ме загледа. Аз тръгнах към колата си. Той стигна входната врата, отключи, но преди да влезе, отново погледна към мен.

Седнах в крайслера, запалих цигара и взех да разсъждавам дали си струва да наема някого да следи Лейвъри. Реших, че няма смисъл, поне засега.

Пердетата на прозореца до входната врата, през която бе минал доктор Олмър, се размърдаха. Тънка ръка ги придърпа встрани, зърнах отразен в очила слънчев лъч. Доста време стояха отместени.

Погледнах към къщата на Лейвъри. От черния вход се спускаха няколко боядисани дървени стъпала, от които започваща полегата циментирана пътечка, завършваща с други стъпала, този път бетонни, излизящи на по-долната асфалтирана уличка.

Прехвърлих поглед върху къщата на доктор Олмър и се попитах разсеяно дали познава Лейвъри и до каква степен. Вероятно се познаваха, защото къщите им бяха единствените в тази отсечка на улицата. Но едва ли щеше да ми каже нещо — нали е лекар. Докато гледах, завесите, повдигнати донякъде, бяха изцяло отместени всторани.

Средното крило на тройния прозорец нямаше мрежа срещу комари. Зад него стоеше доктор Олмър, вперил намръщен поглед в мен; тръсна пепелта от цигарата си навън, рязко се извърна и седна зад едно бюро. Лекарската чанта беше поставена пред него. Седеше сковано и барабанеше с пръсти по бюрото, зад чантата. Ръката му се пресегна към телефона, докосна го и отново се отдръпна. Запали цигара и яростно тръсна клечката кибрит, отиде до прозореца и пак се втренчи в мен.

Това бе интересно, ако можеше да се нарече така, само защото беше лекар. Лекарите не са никак любопитни. Още като стажанти се наслушват на толкова тайни, че им стигат за цял живот. А доктор Олмър като че ли се интересуваше от мен. Нещо повече — беше разтревожен.

Посегнах да запаля мотора, но вратата на Лейвъри се отвори, така че отдръпнах ръката си и се облегнах назад. Лейвъри се зададе пъргаво по пътечката, хвърли един поглед на улицата и тръгна към гаража. Беше облечен по същия начин. През ръката си бе преметнал груба кърпа и хавлия. Чух как вратата на гаража се вдига, сетне се хлопна вратата на колата, моторът закашля и застърга. Автомобилът се появи на заден ход по стръмната алея, от ауспуха извираха бели като пара газове. Беше чудесна синя спортна количка, гюрукът бе свален и гладко сресаната тъмна коса на Лейвъри едва се подаваше от нея. Сега бе надянал шикозни слънчеви очила с много широки бели рамки. Колата направи плавен завой в дъното на улицата и изчезна зад ъгъла.

Нищо интересно за мен. Мистър Кристофър Лейвъри се бе запътил към брега на необятния Тих океан, за да се пече на слънце и да

позволи на момичетата да се насладят на гледка, която не е за изпускане.

Прехвърлих вниманието си върху доктор Олмър. Сега говореше по телефона, впрочем не говореше, а държеше слушалката до ухото си, пушеше и чакаше. Сетне се наведе леко напред — явно му се обадиха, — послуша известно време, затвори и записа нещо в бележника пред себе си. След това измъкна тежка книга с жълти страници и я разтвори някъде по средата. Докато вършеше това, хвърли бърз поглед към крайслера ми.

Намери в указателя каквото търсеше, наведе се над него и във въздуха се мярнаха едно след друго няколко облачета цигарен дим. Пак записа нещо, прибра книгата и вдигна слушалката. Набра, почака, заговори забързано, привел глава и размахващ цигарата.

Свърши разговора и затвори. Облегна се назад и поседя замислен, вперил поглед в бюрото, ала без да забравя сегиз-тогиз да хвърля по едно око и през прозореца. Чакаше нещо и аз зачаках с него, без да знам защо. Лекарите на кого ли не се обаждат, с кого ли не разговарят. Освен това им се случва да поглеждат през прозорците си, да се мръщят, да нервничат, да им тежат мисли в главата, да се поддават на напрежението. И те са хора като всички останали, родени да тъжат, да се боричкат с живота. Но нещо в поведението на този лекар ме заинтригува. Погледнах часовника, реших, че е време за обяд, запалих още една цигара и не помръднах от мястото си.

Резултатът последва след пет минути. Иззад ъгъла изсвистя зелен автомобил и се насочи към мен. Спря рязко пред къщата на доктор Олмър и високата му тънка антена затрептя. Отвътре излезе едър мъж с пепеляворуса коса и се приближи до входната врата на доктора. Позвъни и докато чакаше, се наведе, за да запали клечка кибрит. Както беше превит, извърна глава и впери очи право в мен.

Вратата се отвори и той влезе. Невидима ръка спусна пердетата на лекарския кабинет и скри стаята от погледа ми. Седях и гледах избелялата подплата на завесите. Мина още време.

Входната врата отново се отвори, едрият мъж небрежно се спусна по стъпалата и мина през градинската порта. С рязък жест метна надалеч фаса и си разроши косата. Сви рамене, пощипна брадичката си и прекоси улицата по диагонал. Отмерените му стъпки кънтяха отчетливо в тишината. Завесите на доктор Олмър отново се

разтвориха зад гърба му, лекарят бе застанал до прозореца и ни наблюдаваше.

Досами лакътя ми на ръба на спуснатото стъкло на колата се появи едра луничава ръка. Над нея изгря широко, дълбоко набраздено лице. Очите на мъжа бяха металносини. Изгледа ме безстрастно и попита с нисък дрезгав глас:

— Чакате ли някого?

— Не знам — отвърнах. — Вие как мислите?

— Въпросите ще задавам аз.

— Аха! Ето го значи отговора на пантомимата.

— Каква пантомима? — изгледа ме недружелюбно с много сините си очи, без да мигне.

Махнах с цигарата към отсрецната страна на улицата.

— Притесненият чичко с телефона. Взел е името ми от автомобилния клуб, проверил го е в телефонния указател и е позвънил в полицията. Какво става тук?

— Ако обичате, шофьорската ви книжка.

Върнах му недружелюбния поглед.

— Никога ли не си показвате полицейските значки? Или грубо държане е единствената ви легитимация?

— Още не сте видели какво става, когато решава да се държа грубо.

Наведох се напред, завъртях ключа и натиснах съединителя. Моторът запали и тихо замърка.

— Изгасете веднага — бясно изсъска той и сложи крак на страничното стъпало.

Изгасих, облегнах се назад и го загледах.

— Какво искате, по дяволите? — продължи той. — Да ви измъкна насила и да ви просна на паважа?

Извадих портфейла си и му го подадох. Той изтегли прозрачното отделение, разгледа шофьорската ми книжка, обърна го от другата страна и се зачете във фотокопието на разрешителното. Презрително натъпка отделението обратно на мястото му и ми върна портфейла. Аз си го прибрах. Ръката му изчезна за миг и се появи отново със синьо-златна полицейска значка.

— Лейтенант Дегармо — представи се с грубия си дрезгав глас.

— Много ми е приятно, лейтенанте.

— Я стига! А сега искам да знам защо следите къщата на Олмър.

— Не я следя, лейтенанте. През живота си не съм чувал за доктор Олмър и не знам по какви причини бих го следил.

Той извърна глава и се изплю. Днес ми вървеше на плюещи хубавци.

— Тогава каква е тая история? Тук хич не си падаме по частните ченгета. В града ни няма нито едно.

— Нима?

— Да, именно. Така че изплюйте камъчето. Освен ако не държите да се поразходите до участъка и там да ви измъкнем всичко под светлината на насочените лампи.

Нищо не отвърнах.

— Нейните хора ли са ви наели? — попита внезапно.

Поклатих отрицателно глава.

— Последният, дето опита, сега троши камъни в каменоломната.

— И сигурно си заслужава, стига да се досетя какво точно е опитал.

— Опита се да го изнуди — поясни той, но гласът му прозвучава неуверено.

— Жалко, че не знам на какво кълве. Струва ми се много лесен за доене.

— С тези разговори доникъде няма да стигнете.

— Добре. Тогава да кажем така: не познавам доктор Олмър, никога не съм чувал за него и хич не ме интересува. Дойдох тук на гости на един приятел и сега се любувам на природата. Но дори да върша нещо друго, то не ви влиза в работата. Ако този отговор не ви допада, отнесете го в участъка и питайте началника си.

Той раздвижи тежко крака си върху стъпалото. Беше разколебан.

— Да не ме лъжете? — попита бавно.

— Не лъжа.

— А, по дяволите, тоя тип не е с всичкия си — заяви внезапно, като погледна през рамо към къщата. — Най-добре ще направи, ако отиде на лекар. — Засмя се, но не му беше весело. Свали крак от стъпалото и разроши твърдата си коса. — Хайде, изчезвайте. Дръжте се далеч от нашето градче и няма да си имате врагове.

Завъртях отново ключа. Когато моторът забръмча, попитах:

— Как е Ал Норгаард?

— Познавате ли Ал? — изгледа ме недоверчиво.

— Ъхъ. Работихме по едно и също дело преди няколко години — Уакс беше началник на полицията.

— Ал сега е във военната полиция. Де и аз да бях — даде с горчива. Понечи да си тръгне, но се извърна рязко на пети. — Хайде, изчезвайте, преди да съм си променил решението? — нареди ми рязко. Прекоси тежко улицата и влезе отново в двора на доктор Олмър.

Отпуснах съединителя и потеглих. Докато се връщах към града, се заслушах в мислите си. Те се движеха на пресекулки, некоординирано, като ръцете на доктор Олмър, когато подръпваше краищата на пердетата.

В Лос Анджелис обядвах и се качих в кантората си, която е в Кауенга Билдинг, да видя какво ми е донесла пощата. Оттам се обадих на Кингзли.

— Видях се с Лейвъри — докладвах. — Наприказва ми точно толкоз мръсни клюки, колкото да прозвучи искрен. Опитах се да го раздразня, ама нищо не излезе. Все още съм на мнение, че са се спречкали и разделили, а той се надява да се помирят и пак да се съберат.

— В такъв случай знае къде е жена ми.

— Възможно е, но не е сигурно. Впрочем слуши ми се нещо интересно на неговата улица. В пресечката има всичко на всичко две къщи. Втората е на някой си доктор Олмър.

И му разказах накратко преживелиците си. Той помълча известно време, сетне попита:

— Да не е доктор Албърт Олмър?

— Същият.

— Известно време лекуваше Кристал. Няколко пъти е идвал у дома — когато тя... преливаше. Имах впечатлението, че действува със спринцовката, без да се замисли много-много. Жена му... момент, какво бях чувал за жена му?... Ах да — беше се самоубила.

— Коя година?

— Не си спомням. Преди доста време. Всъщност не се познавахме извън професионалните му визити. Сега какво възнамерявате да предприемете?

Казах, че смятам да отскоча до Пума Лейк, макар че денят беше твърде напреднал. Той ме успокои, че времето щяло да ми стигне, пък и в планината се мръквало един час по-късно. Добре, рекох, и затворих.

5

Сан Бернардино се пържеше, та чак цвърчеше в следобедния пек. Езикът ми изпърхна от жежкия въздух. Дишах като риба на сухо, спрях само колкото да си купя половинка уиски — в случай, че припадна, преди да съм стигнал планината, и запълзях по безкрайното нанагорнище към Крестлайн. Само след двайсетина километра пътят се изкачваше с хиляда и петстотин метра, но дори тогава не се разхлади. След още петдесет километра шофиране по планински терен стигнах висока борова гора и едно местенце, наречено „Бълбукащи извори“. Имаше паянтова бакалница и една-единствена бензиноколонка, но ми се видя същински рай. Оттам нататък вече беше прохладно.

Язовирът на Пума Лейк имаше въоръжена охрана от двете страни и по средата. Първият пазач ме накара да затворя всички прозорци на колата и чак тогава да прекося стената. На стотина метра от язовира беше отпънато въже с провесени на него коркови тапи — да не наближават лодки. Като се изключват тези дреболии, войната, изглежда, е нищо не бе засегнала Пума Лейк.

В сините води плуваха канута, пърпореха малки лодки с извънбордови мотори, скутери се фуклявеха като нахакани юноши — оставяха широки разпенени бразди, правеха резки завои, а момичетата в тях пищяха и влачеха потопени във водата ръце. Раздрушвани от вълните, вдигани от скутерите, въдичари, платили по два долара за разрешително, се опитваха да си възстановят поне десетина цента с някоя и друга уморена риба.

Пътят се плъзна покрай висока гола гранитна скала и се спусна в обрасли с остра трева поляни, където тук-таме цъфтяха диви перуники, бели и морави лупини и срещничета, канделки, див джоджен и пустинничета. Високи пожълтели борове пробождаха ясното синьо небе. Пътят отново се спусна на нивото на езерото и пейзажът се изпълни с момичета с крещящи панталони, панделки, забрадки, сандали е дебели подметки и тълсти бели бедра.

Велосипедисти предпазливо въртяха педали по шосето, а от време на време профучаваше по някой притеснен чичко, яхнал мощен мотоциклет.

На километър и половина от селото в шосето се вливаше второстепенен път, който в обратната си посока криволичноше към планината. Надписът върху груба дъска гласеше: „*Езеро Литъл Фон, 2 км*“. Поех натам. Отначало по склоновете се виждаха накацали тук-таме бараки и малки вили, после — нищо. Не след дълго и от този път се отклони друг, много тесен, а втори дървен надпис съобщи: „*Езеро Литъл Фон. Частен път. Влизането забранено*“.

Обърнах крайслера натам и внимателно запълзях покрай огромни голи гранитни скали, малко водопадче, лабиринт от почернели дъбове, дървета с твърда дървесина, мечо грозде и тишина. На едно клонче бе кацнала сойка, катеричка ми се сопна и сърдито заудря с лапичка по шишарката, която държеше. Къlvач с алена качулка спря да човърка кората на дървото, колкото да ми метне поглед с око като мънисто, шмугна се зад ствола и ме изгледа и с другото мънисто. Стигнах до порта, скована от пет успоредни летви, и още един надпис.

Пътят продължи да се вие през гората още стотина метра и изведнъж ниско долу зърнах малко овално езеро сред дървета, скали и трева — като капка роса върху къдрав зелен лист. В по-близкия му край имаше груб циментов бент с въже в горната част вместо парапет и старо воденично колело отстрани. Досами бента се издигаше малка дървена вила от борови стволове с неиздялана кора.

На отсрещната страна на езерото — доста път по шосето и съвсем напряко през бента — над водата се надвесваше голяма къща от червеникова секвоя, а още по-нататък — други две, всички старательно оградени една от друга. И трите бяха затворени, смълчани, със завеси на прозорците. Най-голямата имаше оранжеви щори и огромен прозорец от дванайсет части, гледащ към езерото.

В най-отдалечения му край, откъм бента, зърнах нещо като малък пристан и естрада за оркестър. На изкорубена дървена табела, закачена до естрадата, с големи бели букви пишеше: „*Лагер Килкеър*“. Не видях смисъл в надписа, особено на това място, затуй слязох от колата и се запътих към близката вила. Откъм задната ѝ страна ехтеше брадва.

Почуках силно на вратата. Брадвата замъкна. Отнякъде се провикна мъжки глас. Седнах на един камък и запалих цигара. Иззад ъгъла се дочуха стъпки — доста неравномерни. Зададе се мургав мъж с груби черти на лицето, понесъл брадва с две остриета.

Беше як, тромав, не много висок и куцаше, като отмяташе десния си крак при всяка крачка и описваше с обувката плитка дъга. Небръснатата му брадичка се чернееше, сините му очи гледаха, без да мигат, а прошарената коса се извиваше зад ушите и плачеше за подстригване. Беше облечен със сини дочени панталони и синя риза, разкопчана на загорелия му мускулест врат. От ъгълчето на устата му висеше цигара. Гласът му беше груб, напрегнат, градски:

— Кво има?

— Търся мистър Бил Чес.

— Аз съм.

Станах, извадих от джоба си бележката, с която Кингзли ме представяше, и му я подадох. Той й хвърли кос поглед, закуцука към къщата и се върна с чифт очила, кацнали на върха на носа му. Внимателно прочете посланието, после още веднъж. Прибра го в джоба на ризата си, закопча капачето и ми протегна ръка.

— Приятно ми е, мистър Марлоу.

Здрависахме се. Ръката му беше грапава като дървесна кора.

— Значи сте дошли да видите вилата на мистър Кингзли, а? С удоволствие ще ви разведа. Да не би да я продава, за бога?

Изгледа ме, без да мига, и махна с ръка към отсрецната страна на езерото.

— Не е изключено — рекох. — В Калифорния всичко се продава.

— Така си е. Ей я там — секвоената. Отвътре е облицована с чворест чам, таванът е дървена мозайка, каменни основи и веранди, в банята има и вана, и душ, навсякъде — венециански щори, огромна камина, в голямата спалня има нафтова печка и трябва да ви кажа, че пролетно време и есен хич не е излишна. Кухненската е комбинирана — дърва и газ, всичко е първо качество. Осем хилядарки излезе, а за планинска вила това е голяма пара. До хълма има и частен резервоар за вода.

— А електричество, телефон? — попитах, колкото да вляза в дружелюбния му тон.

— Ток има, то се знае. Виж, телефон няма. А сега и да искаш, не може. Пък и да разрешат, бая скъпичко ще излезе да прекарат жиците чак дотук.

Изгледа ме отново с немигащите си сини очи, аз също го изгледах. Въпреки брулената външност, имаше вид на пияница. Личеше си по надебелената, лъскава кожа, изпъкналите вени и силния блясък в очите.

— Сега живее ли някой в къщата? — продължих да разпитвам.

— Не. Мисис Кингзли беше тук преди няколко седмици. Слезе долу. Сигурно всеки момент ще се върне. Той не каза ли нещо?

Направих се на изненадан.

— Защо? Тя да не върви в комплект с вилата?

Той се намръщи, сетне отметна глава и избухна в смях — гръмовно, сякаш камион спука гума. Тътенът раздри горската тишина.

— Ох, ще ме уморите! — възклика задъхано. — Дали не вървяла в...

Ново спукване на гума, след което устата му рязко се затвори, като врата на капан.

— Та както ви казах, вилата е един път — рече, като ме оглеждаше внимателно.

— Леглата удобни ли са?

Той се наведе към мен и се усмихна:

— А може би искате да си изплюете зъбите?

Зяпнах го с отворена уста.

— Това пък какво беше? Нищо не разбрах.

— Откъде да знам дали са удобни леглата? — озъби ми се той и леко се приведе напред, за да ме стигне с дясното кроше, ако нещата тръгнат натам.

— Не виждам защо да не знаете. Но да оставим този въпрос. И сам ще разбера.

— Ъхъ — додаде озлобено. — Като че ли не надушвам ченгетата от сто метра. Достатъчно работа съм си имал с тях във всички щати, където съм бил. Много ти здраве, приятелче! И много му здраве на Кингзли. Значи си е наел ченге да дойде тук да провери дали не му нося пижамата? Слушай, приятелче, кракът ми може да е схванат, но ако знаеш какви жени...

Протегнах ръка с дланта напред, като същевременно се надявах, че няма да я откъсне и да я запрати в езерото.

— Много приказваш — рекох. — Не съм дошъл да разследвам любовния ти живот. Не познавам мистър Кингзли. Тази сутрин го видях за пръв път. Какво ти става, по дяволите?

Той сведе очи и с опакото на ръката си изтри уста, почти злобно, сякаш искаше да си причини болка. Сетне вдигна длан пред лицето си, стисна я в юмрук, пак я разтвори и загледа втренчено пръстите си. Те леко трепереха.

— Извинете, мистър Марлоу — изрече бавно. — Снощи му изтървах края и сега съм махмурлия колкото десет шведи. Щял месец съм тук самичък и вече започнах сам да си говоря. Случи ми се една история.

— Една глътка няма ли да й помогне?

Очите му рязко се фокусираха върху лицето ми и заблестяха.

— Носите ли?

Измъкнах от джоба си половинката ръжено уиски и му я показах така, че да види зеленото етикетче, запечатващо капачката.

— Не го заслужавам — въздъхна той. — Да пукна, ако го заслужавам! Ей сега ще изнеса две чаши, освен ако не предпочитате да влезем в хижата.

— Тук по ми харесва. Гледката е великолепна.

Той отметна схванатия си крак, влезе в хижата и се върна с две малки чаши от топено сирене. Седна до мен на камъка и ме лъхна на застояла пот.

Отвинтих капачката, напълних му чашата, сипах си малко, чукнахме се и пихме. Той задържа глътката в устата си и бледа усмивка освети лицето му като слънчев лъч.

— Бива си го на качество — рече. — Не знам защо ги наприказвах едни такива... На човек страшно му докривява самичък в този пущинак. Ни компания, ни приятели, ни жена... — Замълча и след като ми метна един кос поглед, додаде: — Най-вече жена.

Аз не откъсвах очи от синята повърхност на малкото езеро. Под една от надвесените скали от водата изскочи рибка, блесна като слънчева стрела и остави кръг от вълнички. Лек ветрец раздвижи върховете на боровете, които зашумяха като нежен прибой.

— Тя ме напусна — поясни мъжът до мен. — Преди месец. Петък, дванайсети юни. Няма да забравя този ден.

Настръхнах, но все пак успях да улуча с гърлото на шишето празната му чаша. Петък, дванайсети юни, бе денят, когато мисис Кристал Кингзли е трябвало да се прибере в града, за да отиде с мъжа си на гости.

— Само че едва ли ви се слушат такива истории — продължи той. Ала в избелелите му сини очи прочетох копнеж да си каже всичко.

— Не че ми влиза в работата — рекох, — но ако мислите, че ще ви олекне...

Той рязко кимна.

— Двама души може да се срещнат случайно на някоя пейка в парка и да заприказват за господа. Правило ли ви е впечатление? Хора, които и пред най-добрите си приятели няма да отворят дума за това.

— Така е.

Той отпи и погледна към отсрещната страна на езерото.

— Чудесно момиче беше — произнесе с нежност в гласа. — Езичето ѝ беше острничко, но иначе си я биваше. Влюбихме се от пръв поглед, Мюриъл и аз. Запознахме се в едно заведение в Ривърсайд, преди година и три месеца. В такива заведения момичета като Мюриъл обикновено не стъпват, но на, случи се. Оженихме се. Много я обичах. Знаех колко ми е провървяло. Но излязох мръсник и не играх честно играта.

Размърдах се, за да му покажа, че все още съм там, но не се обадих от страх да не прекъсна потока на мислите му. Седях с чашата в ръка, без да съм я докоснал. Обичам да си пийвам, но не и когато служа на хората като интимен дневник. Той продължи с тъга в гласа:

— Ама нали знаете какво става, като се ожени човек. Мине не мине известно време, и на мъж като мен — обикновен нехранимайко и нищо повече — му се приисква да опита нещо чуждо. Кофти е, съгласен съм, но си е факт.

Погледна ме и аз се съгласих, че и друг път съм чувал същото мнение.

Той пресуши и втората чаша. Подадох му шишето. На съседен бор кацна сойка и заскача от клон на клон, без да помръдва криле или да спре за миг, колкото за равновесие.

— Така си е — заговори отново Бил Чес. — Всички планинци са шантави и аз също започвам да откачам. Така хубаво се бях подредил — наем не плащам, всеки месец си получавам прилична пенсийка, вложил съм половината от обезщетението за крака в сигурни военни акции, женен бях за най-хубавата блондинка, която човек може да си представи, но през цялото време не съм бил с всичкия си, без да го знам обаче. Хукнах подир оная — посочи ядно секвоената вила на отсрещния бряг. Късното следобедно слънце я правеше да изглежда кървавочервена. — Насред двора, пред прозорците, така да се каже, и то с тая лъскава никаквица, дето пет пари не давам за нея. Божичко, къде ми беше умът!

Изпи и третата си чаша и закрепи бутилката върху камъка. Извади цигара от джоба на ризата, драсна клечка кибрит о нокътя на палеца си и запафка забързано. Дишах с отворена уста, безмълвен като крадец зад завеса.

— Като съм решил да върша идиотщини, поне да бях мръднал малко по-встрани от къщи или да се бях спрятал на нещо по-различно — проговори той след продължително мълчание. — Пък то оная пачавра е руса като Мюрийл, и фигурата ѝ същата, и всичкото, та чак и цветът на очите. Обаче, братко, тук свършва цялата прилика. Хваща окото, не ще и дума, но да кажа, че е нещо кой знае какво... Или че страшно съм си паднал по нея... Та значи събирам аз оная заран боклука около къщата и го горя и изобщо си гледам работата както винаги. А тя излиза от задната врата в прозрачна пижама — толкоз тънка, че всичко ѝ се вижда. И ми вика с мързеливия си противен глас: „Ела да пийнеш една чашка, Бил. Какво си се разработил на това хубаво време.“ А на мен колко ми трябва — при думата чашка веднага отидох до кухненската врата и си пийнах. После още една и още една и докато се огледам — вече бях вътре в къщата. И колкото повече се приближавам до нея, толкоз по-приканващи стават очите ѝ. — Той мълкна и ме огледа строго, немигащо. — Питахте ме дали леглата са удобни и аз се разбеснях. Нищо лошо не искахте да кажете, но нали съм натежал от спомени... Да, леглото, което опитах, беше много удобно. — Отново замълча, а аз оставил думите му да увиснат във въздуха. Сетне тупнаха тежко и след тях настъпи тишина. Той се наведе, за да вземе шишето от камъка, и се втренчи в него. Сякаш се бореше с мислите си. Отпи огромна яростна гълътка направо от бутилката и завинти капачката

плътно, като че ли искаше да подчертава нещо с това. Взе едно камъче и го метна по водата. — Върнах се тук по стената на бента — продължи бавно, с надебелен от уискито глас. — Доволен като не знам какво. Налудувал се и му се разминал! Туй мъжете понякога сме много глупави. Само че нищо не може да ти се размине! Нищо! Мюриъл ми даде да разбера, без дори да повиши глас. Даде ми да разбера някои работи за мен самия — неща, за които не съм и подозирал. Ами да, чудесно ми се разминал!

— Значи ви е оставила — обадих се, когато мълчанието му продължи.

— Още същата нощ. Дори не си бях тук. Чувствувах се тъй отвратително, че нямах сили да остана поне донякъде трезвен. Метнах се във форда и отидох отсреща, на северната страна на езерото, при двама нехранимайковци като мен и здравата се налюосках. Само дето не ми стана по-добре. Прибрах се към четири сутринта и Мюриъл си беше отишла. Стегнала си куфарите и заминала, нищо не беше оставила освен бележка на скрина и крем за лице по възглавницата.

Измъкна от опърпан стар портфейл оръфана по краищата синя хартийка и ми я подаде. Беше откъсната от бележка на скрина и крем за лице по възглавницата.

„Съжалявам, Бил, но по-скоро ще умра, отколкото да продължа да живея с теб. Мюриъл“

Върнах му я.

— А онази отсреща? — попитах, като посочих с поглед секвоената вила.

Бил Чес вдигна едно плоско камъче от земята и се опита да го накара да подскача по водите на езерото, но не сполучи.

— Онази какво, нищо. И тя си замина същата нощ. Повече не я видях. И хич не ща да я виждам. Мюриъл цял месец вече не се обажда — нито думичка. Представа си нямам къде може да бъде. Сигурно е с някой мъж. Дано да се държи с нея по-добре от мен.

Той стана, извади от джоба си връзка с ключове и ги разтърси.

— Така че, ако искате да видите вилата на Кингзли, заповядайте. И благодаря, че изслушахте мелодрамата ми. Също и за уискито. Хайде.

Взе до половина пълното шише и ми го подаде.

6

Спуснахме се по наклона към брега на езерото и тесния бент. Бил Чес мяташе крак пред мен, като се държеше за въжето, закрепено за железни подпори. На едно място водата мързеливо подлизаше бетона.

— Утре заран ще пусна малко да потече по воденичното колело — рече той през рамо. — То и без туй за нищо не става. Едни кинаджии го монтирали там преди три години. Снимали филм на това място. И пристанчето е тяхна работа. Повечето от нещата, които построили, били разрушени и махнати, но Кингзли ги накарал да запазят пристана и колелото. Да бъдело по-живописно.

Тръгнах подире му по солидните дървени стъпала, които водеха към предната веранда на вилата. Той отключи и влязохме в притаената топлина. В затворената стая беше почти горещо. Светлината, промъкваща се през косите пречки на щорите, оставяше тесни ивици по пода. Холът беше просторен, весел, застлан с индиански черги, мебелите бяха планински тип, тапицирани, с метални сглобки, пердетата — кретонени, подът — обикновен, дървен, изobilствуваха какви ли не лампи, а в единия ъгъл забелязах вградено барче с високи кръгли табуретки. Стаята бе чиста, разтребена и нямаше вид на внезапно напусната.

Преминахме към спалните. В двете имаше еднакви единични легла, а в третата — голяма спалня с кремава покривка, цялата в бродирани с вълнена прежда морави мотиви. „Спалнята на домакините“ — осведоми ме Бил Чес. Върху тоалетката от полирено дърво бяха наредени тоалетни принадлежности и други дреболии от нефритово зелен емайл и неръждаема стомана, както и какви ли не козметични мазила. Две от бурканчетата с крем за лице бяха с къдревата златиста емблема на компанията „Гилърлейн“. Една цяла стена представляваше вграден гардероб с плъзгащи се врати. Отворих го и надникнах вътре. Беше претъпкан с женски дрехи, каквито се носят на курорт. Бил Чес ме наблюдаваше кисело, докато ги отмятах на

закачалките им. Затворих вратата и издърпах чекмеджето за обувки под гардероба. Вътре имаше поне пет-шест чисто нови чифта. Затворих го и станах.

Бил Чес стоеше пред мен, разкрачил войнствено крака, вирнал брадичка, стиснал тежки ръце в юмруци на хълбоците си.

— Защо трябваше да се ровите из женските дрехи? — попита сърдито.

— Имам си причини. Например мисис Кингзли не се е прибрала у дома, след като си е тръгнала оттук. Мъжът ѝ не я е виждал оттогава. Не знае къде е.

Той отпусна ръце и бавно завъртя юмруци при бедрата си.

— Наистина си ченге — изръмжа. — Първото впечатление винаги си е точно. Ама се оставих да ме баламосваш. Че и всичко си разправих. Само дето не ти плаках на гърдите. Боже, какъв съм тъпанар!

— Мога да уважа тайната ви не по-зле от всеки друг — уверих го аз, заобиколих го и минах в кухнята.

Бяло-зелената комбинирана печка беше огромна, умивалникът бе изработен от лакиран жълт чам, откъм черния вход имаше инсталлиран автоматичен бойлер, а точно насреща се минаваше във весела малка трапезария с много прозорци и скъпа столова от някаква изкуствена материя. Етажерките радваха окото с многоцветните си паници, чаши и сервиз от метални подноси.

Всичко беше изрядно. Никакви мръсни съдове върху дъската за отцеждане, никакви използвани чаши или празни бутилки не се въргалиха наоколо. Не видях и следа от мравки или мухи. Може мисис Дерас Кингзли да се е отдавала на разпуснат живот, но поне е успяvalа да го върши, без да оставя подире си обичайната артистична свинщина.

Излязох през хола навън на верандата и изчаках Бил Чес да заключи къщата. Когато свърши тази работа и се обърна към мен със същата навъсена физиономия, аз му рекох:

— Не съм те молил да ми изплачеш душата си, но не те и спрях. Кингзли няма защо да научи, че жена му ти се е слагала, освен ако зад цялата работа не се крие нещо по-дълбоко, което засега не ми е ясно.

— Върви по дяволите — заяви той и с нищо не промени начумереното си изражение.

— Дадено, ще вървя. А има ли някаква вероятност жена ти и мисис Кингзли да са си тръгнали заедно?

— Как така?

— Ами след като си отишъл да удавиши неприятностите си в спирт, те може да са се скарали, после да са се сдобрали, да са си поплакали една на друга на рамото и мисис Кингзли да е свалила жена ти с колата си. Нали не е тръгнала пеша?

Това бяха глупости, но той прие думите ми на сериозно.

— Не. Мюрийл няма да седне да циври. Тя не знаеше какво значи сълзи. А дори и да ѝ се е плачело, нямаше да го направи пред онай пачавра. Що се отнася до въпроса с колите, тя си имаше собствен форд. Не можеше да кара моя, защото педалите са пригодени за болния ми крак.

— Само ми мина тази мисъл...

— Ако и следващите са такива, пусни ги да отминат, без да ги спираш.

— За човек, който си изплаква душата пред първия срецнат, си твърде докачлив.

Той пристъпи към мен.

— Гледай да не си спечелиш нещо!

— Слушай, приятелче, правя всичко възможно, за да убедя самия себе си, че дълбоко в душата си свястно момче. Защо не ми помогнеш поне малко?

Той подиша тежко известно време, сетне отпусна юмруци и разпери безпомощно длани.

— Ех, господи, и аз съм една приятна компания... — въздъхна дълбоко. — Искаш ли да се разходим покрай езерото?

— Разбира се, стига да издържи кракът ти.

— Неведнъж е издържал.

Тръгнахме един до друг като две дружелюбни паленца. Сигурно щяхме да изтрамем така цели петдесет метра. Алеята, широка колкото едва-едва да мине кола, беше над нивото на езерото и криволично между скалите. Някъде по средата на пътя върху каменна основа се издигаше втората вила. Третата беше отвъд езерото върху малък, почти, равен терен. И двете бяха оградени, а имаха вид на отдавна необитавани.

— Вярно ли е наистина, че малката пачавра никаква я няма? —
полита Бил Чес след минута-две.

— Така изглежда.

— А ти истинско ченге ли си или само частно?

— Само частно.

— Да не е хукнала с друг мъж?

— Никак не е изключено.

— Сигурен, съм, че е така. Сто на сто. Кингзли би трявало сам да се досети. Тя имаше доста гаджета.

— И тук горе ли?

Той не отговори.

— Единият да се е казвал Лейвъри?

— Аз откъде да знам?

— Това не е тайна — продължих. — Изпратила телеграма от Ел Пасо, че двамата с Лейвъри заминават за Мексико. — Извадих бланката и му я подадох. Той заопипва джоба на ризата си за очилата, измъкна ги и спря, за да прочете телеграмата. Върна ми я, прибра си пак очилата и се загледа над сините води. — И аз да споделя една тайна в отговор на твоите — додадох.

— Лейвъри не е идвал тук — бавно изрече той.

— Призна, че я бил виждал преди два месеца, най-вероятно тук горе. Твърди, че оттогава ѝ изгубил следите. Не знаем да му вярваме ли, или да не му вярваме.

— Значи сега не е с него?

— Така казва той.

— Не мисля, че тя би си губила времето с излишни дреболии като например женитба — заразсъждава той трезво. — Меден месец във Флорида по ѝ отива.

— Нещо по-конкретно? Не я ли видя да си тръгва, или поне да си чул нещо?

— Не. Пък и да съм чул, едва ли ще ти кажа. Може да съм кофти човек, ама не чак дотам.

— Е, благодаря ти и за това.

— Не съм длъжен да ти правя услуги — продължи той. — Върви по дяволите — и ти, и всички проклети ченгета!

— Ето че пак започваме.

Бяхме стигнали края на езерото. Оставих го и тръгнах по малкия пристан. Надвесих се над дървените перила в самия край и естрадата се оказа всъщност две стени, срещнати под тъп ъгъл, обърнати към езерото. Покривът отгоре им беше само половинметров, стърчащ като корниз. Бил Чес се появи зад гърба ми и се облегна на парапета редом с мен.

— Но съм ти много благодарен за уискито — рече.

— Карай да върви. Има ли риба в езерото?

— Чат-пат по някоя хитра дърта пъстърва. Никакъв младок. Аз самият не си падам по риболова. Много труд за нищо. Извинявай, че пак ме прихванаха.

Усмихнах се, надвесих се над парапета и се загледах в дълбоките неподвижни води. Някъде навътре ставаха зелени. Нещо се размърда там долу, мярна ми се зеленикаво тяло.

— Това е Дядката — поясни Бил Чес. — Виж го дъртото копеле какво е огромно. Така е затъсял, че едва шава. Не го е срам.

На дъното зърнах нещо като подводен под. Не разбрах каква е тази работа. Попитах го.

— Преди да построят бента, тук е имало пристан за лодки. Когато водата се покачила, той останал на два метра дълбочина.

Към един стълб беше завързана с проядено въже плоскодънна лодка и леко се поклащаше на водата. Едва забележимо помръдваше, на пръв поглед беше дори неподвижна. Въздухът беше тих, спокоен, напоен със слънце и безмълвие, каквото в градовете няма. Можех да остана с часове така, без да правя нищо, забравил за Дерас Кингзли, жена му и многобройните ѝ гаджета.

Нещо се размърда тежко до мен и Бил Чес произнесе: „Виж!“, с глас, който отекна като планински гръм.

Коравите му пръсти се впиха в ръката ми, та чак ми прилоша. Беше се надвесил над парапета и зяпаشه надолу като обезумял, с пребледняло лице, доколкото това можеше да се каже за загорял тен като неговия. Аз също погледнах надолу към потъналия пристан.

До ръба на зеленясалата дървена платформа нещо ми махна вяло от дълбините, поколеба се и махна отново изпод дъсчения под.

Това нещо приличаше твърде много на човешка ръка.

Бил Чес се изправи вдървено. Обърна се, без да каже дума, и закуцука назад по пристана. Наведе се към купчина големи камъни и

се напъна да ги разклати. Чух тежкото му дишане. Откърти един огромен къс, вдигна го на височината на гърдите си и се затътри към мен. Камъкът тежеше поне петдесет кила. Жилите на врата му под изопнатата загоряла кожа се обтегнаха като корабни въжета. Зъбите му бяха стиснати и въздухът свистеше между тях.

Стигна края на пристана, спря, за да запази равновесие, и вдигна камъка високо над главата си. Миг го държа неподвижно, с вторачени надолу, преценявачи очи. От устата му се изтръгна измъчен възглас, тялото му се удари в парапета и го разтърси, а тежкият камък разцепи водата.

Вълната, вдигната от цамбуруването му, стигна чак горе до нас. Отломъкът падна право надолу, удари ръба на потъналия пристан, и то почти на същото място, откъдето ни бе махало нещото.

Миг по-късно водата бе само хаотично клокочене, сетне вълните, образуващи концентрични кръгове, се уголемиха, устремиха се надалеч, като ставаха все по-малки, с разпенени гребени; чу се тъп пукот, сякаш дърво се сцепи под водата, и имах чувството, че звукът стигна до слуха ми много след като е трябало да го чуя.

Почерняла от времето изгнила дъска изскочи внезапно на повърхността, разръфаният ѝ край се вирна нагоре с около две педи, плесна глухо във водата и отплава.

Дълбините отново се избистриха. Нещо се размърда там, ала не беше дъска. Заиздига се бавно, с безпределно нехайна вялост — дълго, тъмно и изкривено — и лениво се превърташе, докато наблизаваше повърхността. Проби я безгрижно, леко, без да бърза. Показа се вълнена материя, прогизнала и потъмняла, кожено сако, по-черно от мастило, панталони. После обувки и нещо, което се издуваше злокобно между обувките и маншетите на панталоните. Накрая вълна от тъмноруса коса, изопната от водата; задържа се за миг така, сякаш ефектът бе предварително пресметнат, сетне отново се омота и разбърка.

Нещото се преобрърна още веднъж, една ръка плесна едва-едва над водата, а подутата китка, с която завършваше, бе неестествена. Тогава се появи лицето. Набъбнала, кашава сиво-бяла маса без черти, без очи, без уста. Къс сиво тесто, кошмар с човешка коса.

Там, където някога е била шията, се бе впила тежка огърлица от едри, неравни зелени камъни, съединени с нещо лъскаво.

Бил Чес се бе вкопчил в парапета, кокалчетата на ръцете му бяха като от полирана кост.

— Мюриъл — изкряка той. — Боже господи, това е Мюриъл!

Гласът му стигна до мен някъде много отдалеч, през планините, през съмълчания гъсталак от дървета.

Единият край на подобната на тезгях преграда зад прозореца на дъсчената барака бе затрупан от прашни папки. По остьклена горна част на вратата бе написано с олющена черна боя: „НАЧАЛНИК НА ПОЛИЦИЯТА. НАЧАЛНИК НА ПОЖАРНАТА КОМАНДА. ТЪРГОВСКА ПАЛАТА“. В долните ъгли към стъклото бяха прикрепени емблемите на USO^[1] и Червения кръст.

Влязох. Левият ъгъл беше зает от тумбеста печка, другият, зад преградата, от старомодно писалище. На стената бе окачена голяма хелиографна карта на района, а до нея — табло с четири куки, на едната от които висеше протрито и изпокърпено моряшко сетре с вдигаща се като качулка яка. Върху плота на преградата, до прашните папки, зърнах обичайната нащърбена писалка, многократно използвана попивателна преса и омацано шише с klejсало мастило. Стената в дъното до писалището беше покrita е телефонни номера, изписани с цифри, които щяха да издържат колкото и дъските, а на вид сякаш бяха работа на дете.

Зад писалището в дървено кресло, чиито предни и задни крака бяха закрепени здраво за дъски, също като ски, седеше мъж. До десния му крак бе облегнат плювалник — толкова голям, че вътре спокойно можеше да се побере навито на руло въже. На темето му се крепеше напоена с пот шапка, тип шерифска, едрите му, неокосмени ръце бяха скръстени удобно върху корема над колана на панталоните в защитен цвят, отънели от пране още преди много години. Ризата му беше в тон с панталоните, само че по-избеляла. Беше закопчана стегнато около дебелия врат на мъжа, неукрасен от връзка. Косата му беше сиво-кафеникова, с изключение на слепоочията, където приличаше на престоял сняг. Седеше никак на лявата си кълка, защото в задния му десен джоб беше напъхан кобур, от който стърчеше и се забиваше право в якия му гръб цяла педя от четирийсет и петкалибров пистолет. Единият лъч на шерифската звезда, забучена отляво на гърдите му, беше изкривен.

Имаше големи уши, дружелюбни очи, челюстите му бавно преживяха нещо и целият му вид беше зловещ колкото на катеричка, но далеч не толкоз притеснен. Всичко в него ми хареса. Облегнах се на плата на преградата и го загледах, той също ме загледа, после кимна и уцели плювалника покрай десния си крак с четвърт кило добре сдъвкан тютюн, който цопна вътре с гнусен мокър звук.

Запалих цигара и се огледах за пепелник.

— Тръскай на пода, синко — рече ми едрият дружелюбен мъж.

— Вие ли сте шерифът Патън?

— Главен полицай и заместник-шериф — поясни той. — Аз съм единственият представител на закона в този край. Поне до следващите избори. Само че този път ще ме конкурират две много свестни момчета, та нищо чудно да ми видят сметката. Получавам осемдесет на месец, жилище, дърва за горене и електричество. Това не е малко тук, високо в планината.

— Никой няма да ви види сметката. Сега ще се прочуете.

— Ами? — попита безразлично и пак оплеска плювалника.

— Само ако властта ви се простира до езерото Литъл Фон.

— Имението на Кингзли. Простира се, как да не се простира. Да си нямал неприятности там, синко?

— В езерото има удавница.

Това го разтърси из основи. Ръцете му се откопчаха една от друга и той се почеса зад ухoto. Стана на крака, като се хвана здраво за страничните облегалки, и ловко ритна назад креслото. Изправете се оказа наистина едър и як. Тълстините бяха само от жизнерадостност.

— Познавам ли я? — попита разтревожено.

— Мирийл Чес. Сигурно я познавате. Жената на Бил Чес.

— Ъхъ. Познавам Бил Чес.

Гласът му прозвуча малко по-суро.

— Прилича ми на самоубийство. Оставила е кратко писъмце, което те кара да мислиш, че просто си е тръгнала. Но със същия успех може да се изтълкува като писмо на самоубиец. Гледката не е никак приятна. Доста време е престояла във водата, може би месец, съдейки по обстоятелствата.

Той си почеса другото ухо.

— И какви са тези обстоятелства?

Очите му започнаха да ме изучават — бавно и спокойно, но и много изпитателно. Като че ли никак не бързаше да пусне в ход полицейската машина.

— Скарали се преди един месец. Бил си взел шапката и отишъл в другия край на езерото, отсъствуval няколко часа. Като се прибрали, нея я нямало. Повече не я видял.

— Ясно. А ти кой си, синко?

— Казвам се Марлоу. От Лос Анджелис съм, дойдох да огледам имението. Кингзли ми даде бележка до Бил Чес. Той ме разведе покрай езерото и стигнахме мостица, дето го построили кинаджиите. Бяхме се облегнали на парапета и гледахме надолу към водата, когато изпод стария потопен пристан ни махна нещо като ръка. Бил хвърли във водата един голям камък и трупът изплува.

Патън ме гледаше с каменно лице.

— Вижте, шерифе, не е ли по-добре да отскочим дотам? Човекът е в шоково състояние и е сам-самичък.

— Какво има за пиене?

— Почти нищо. Занесох една половинка, но докато приказвахме, почти я привършихме.

Той отиде до писалището и отключи някакво чекмедже. Извади три-четири бутилки и ги вдигна към светлината.

— Тази е, кажи-речи, пълна — потупа едната. — Уиски. Би трябвало да му стигне. Не ми отпускат средства за алкохол за спешни случаи, затова се оправям както си знам — задигам оттук-оттам по нещо. Аз самият не близвам. Не ги разбирам тия, дето се наливат като скотове.

Пъхна шишето в задния си ляв джоб, заключи чекмеджето и вдигна отмятащото се крило на преградата. Закрепи някакво картонче откъм вътрешната страна на стъклото на вратата. На излизане хвърлих един поглед да видя какво пише. Надписът гласеше: „Ще се върна след двайсет минути — може би“.

— Ще изтичам за доктор Холис — рече шерифът. — Веднага се връщам и те вземам. Това ли е автомобилът ти?

— Да.

— Тогава, щом ни видиш да се задаваме, потегляй след нас.

Влезе в полицейска кола със сирена, два червени буркана, два фара за мъгла, чисто нов клаксон на покрива, в случай на въздушно

нападение, три брадви, две дебели въжета, навити на кравай, пожарогасител на задната седалка, туби за бензин, масло и вода в специална поставка, закрепена за страничното стъпало, втора допълнителна гума, завързана за редовната върху багажника, изтърбушени седалки, чийто пълнеж стърчеше напосоки на мръсни валма, и един пръст прах по останките от боята.

В долния десен ъгъл на предното стъкло имаше бяло картонче, на което пишеше с печатни букви:

ГЛАСОПОДАВАТЕЛИ, ВНИМАНИЕ!
ПРЕИЗБЕРЕТЕ ДЖИМ ПАТЪН ЗА ПОЛИЦЕЙСКИ
НАЧАЛНИК! ТОЙ Е ТВЪРДЕ СТАР ТЕПЪРВА ДА СЕ
УЧИ ДА РАБОТИ

Шерифът обърна колата и изчезна в другия край на улицата, забулен в къдрав облак бял прахоляк.

[1] Доброволна женска организация в САЩ за устройване на концерти и забавления за войниците. — Б.пр. ↑

8

Колата му спря пред бяла постройка с дървена облицовка точно срещу автобусната спирка. Влезе вътре и след малко се появи, съпроводен от друг човек, който се намести на задната седалка при брадвите и въжетата. Обърна и аз потеглих след него. Запълзяхме през потока от народ сред панталони, шорти, дамски моряшки костюми, цветни кърпи, ръбести колене и алени устни. Излязохме от селото, заизкачвахме се по прашен хълм и спряхме пред дървена къща. Патън леко натисна сирената и вратата бе отворена от мъж в избелял син комбинезон.

— Качвай се, Анди. Има работа.

Анди мрачно кимна и се втурна обратно в къщата. След малко излезе със сив тропически шлем на главата, каквito носят ловците на лъвове. Патън се отмести от шофьорската седалка и онзи се пъхна зад кормилото. Около тридесетгодишен, мургав, гъвкав и съдейки по леко кирлиния и недоохранен вид, беше от местните жители.

Потеглихме към Литъл Фон и аз се нагълтах с толкова прах, че можех да изпека цяла партида хлебчета от кал. При портата от петте летви шерифът слезе, отвори и ние продължихме към езерото. На брега Патън отново слезе, отиде до ръба на водата и погледна към малкия пристан. Бил Чес седеше там гол и се държеше за главата. На мокрите дъски до него бе проснато нещо.

— Можем да се приближим още с колите — рече Патън.

Така че карахме чак до брега, слязохме и тръгнахме по мостика зад гърба на Бил Чес. Лекарят спря, за да се изкашля продрано в носната си кърпа, след което замислено огледа резултата. Беше ъгловат, с изцъклени очи и тъжно болnavo лице.

Онова, което никога е било жена, лежеше по лице с въже през мишниците. Встрани се въргаляха дрехите на Бил Чес. Болният му крак, със сплескано коляно, цялото в белези, бе протегнат напред. Другият бе свит и той бе опрял чело о него. Когато се приближихме, нито помръдна, нито вдигна глава към нас.

Патън извади от джоба си половинката уиски, отвъртя капачката и я протегна към него.

— Сръбни си хубаво, Бил.

Из въздуха се носеше страшна миризма, от която ми призля. Ала Бил Чес като че ли не я забелязваше, нито пък шерифът или лекарят. Анди донесе от колата прашно кафяво одеяло и го метна върху трупа. Сетне, без да промълви нито дума, отиде при един бор и повърна.

Бил Чес отпи яка гълтка и си остана седнал, подпрял бутилката о голото коляно на свития си крак. Заприказва със скован, сякаш дървен глас, без да гледа никого, без да се обръща към никого. Разправи ни за спречкването и какво се случило след това, но не и за повода. Дори мимоходом не спомена името на мисис Кингзли. След като съм го оставил, взел едно въже, влязъл в езерото и измъкнал нещото. Извлякъл го на брега, качил го на гръб и го донесъл на мостика. Не знаел защо. После пак влязъл във водата. Нямаше нужда да ни казва защо.

Патън пъхна в устата си парче тютюн и мълчаливо го задъвка, а невъзмутимите му очи нищо не изразяваха. Сетне стисна здраво зъби и се наведе, за да отметне одеялото от трупа. Обърна го по гръб много внимателно, като че ли очакваше да се разпадне. Късното следобедно слънце премигна, отразено в огърлицата от зелени камъни, впити в отеклата шия. Бяха грубо издялани, мътни като талк или изкуствен нефрит. Закопчалката бе позлатена, във формата на орел, инкрустиран с миниатюрни диаманти. Патън изправи широкия си гръб и се издуха в бежова носна кърпа.

— Какво ще кажеш, докторе?

— За кое? — изръмжа мъжът с изцъклените очи.

— За причината на смъртта и кога е настъпила.

— Не бъди такъв глупак, Джим Патън!

— Значи нищо не можеш да кажеш?

— От пръв поглед ли? Господи!

Шерифът въздъхна.

— Наистина прилича на удавена — призна той. — Но знае ли човек? Има случаи, когато жертвата е наръгана с нож, отровена или кой знае какво, а сетне я киснат във водата, за да изглежда другояче.

— Често ли се случва в твоята практика? — саркастично попита лекарят.

— Единственото същинско убийство в тоя край — отвърна Патън, като следеше Бил Чес с ъгълчето на окото си — беше на чичо Мийчам, ей там на северния бряг. Имаше барака в Шийди Канъон и промиваше злато от един стар открит участък, над който имаше права, близо до Белтоп, в долината. Никой не го видял есента, сетне наваля голям сняг и покривът на бараката му пропадна от едната страна. Отидохме да го подпрем, мислехме, че е решил да не кара зимата в планината и на никого не се е обадил, нали ги знаете старите златотърсачи. И моля ви, оказа се, че чичо Мийчам никъде не бил ходил! Лежеше си в леглото, а отзад в главата му беше забита цяла брадва. Така и не разбрахме кой го е сторил. Изглежда, някой бе решил, че е скътал торбичка злато от летните промивки.

Той загледа замислено Анди. Мъжът с шлема за лов на лъзове пипаше с пръст един от зъбите си.

— Как да не знаем кой го уби — рече. — Гай Поуп. Само че Гай умря от пневмония девет дни преди да открием чично Мийчам.

— Еднайсет дни — поправи го Патън.

— Девет — настоя лъвският шлем.

— Оттогава има щели шест години, синко. Но както искаш. Защо мислиш, че е Гай Поуп?

— В бараката на Гай намерихме три унции дребни самородни късове и малко златен прах. В участъка му никога не бе промивано нещо по-едро от прах, а чично Мийчам често намираше ситни късове.

— Такива ми ти значи работи — каза Патън и ми се усмихна разсеяно. — Човек все забравя по нещо, колкото и да внимава.

— Полицейски истории — заяви Бил Чес с отвращение, обу си гащите и седна, за да си сложи обувките и ризата. Сетне стана, пресегна се за шишето, здравата отпи от гърлото и внимателно го постави върху дъските. Протегна космати ръце към Патън.

— Щом като така мислите, слагайте белезниците и да приключим с въпроса — изръмжа свирепо.

Патън изобщо не му обърна внимание, отиде до перилата и погледна надолу.

— Странно място за труп — рече. — Течение почти няма, а ако има, то ще е по посока на бента.

Бил Чес свали ръце и каза тихо:

— Глупак, тя сама го е направила! Мюриъл плуваше като риба. Гмурнала се е под дъските и просто е погълнала вода. Това ще е. Няма начин.

— Аз друго бих казал, Бил — кротко му отвърна Патън.

Очите му бяха празни като току-що купени чинии. Анди поклати глава. Шерифът му се усмихна широко, лукаво.

— Какво има, синко?

— Девет дни бяха, казвам ти. Току-що ги преброих — мрачно заяви лъвският шлем.

Лекарят вдигна ръце, после се хвана за главата и се отдалечи от тях. Изкашля се още веднъж в кърпата и пак я разгледа с ревностно старание.

Патън ми намигна и плю през парапета.

— Сега да се заемем с този случай, Анди.

— Опитвал ли си да влачиш тяло два метра под водата?

— Не, не бих казал. Дали не е възможно с помощта на въже?

Анди сви рамене.

— Ако е използвано въже, щеше да има следи по трупа. Щом ще се издаде по такъв начин, за какво му е било изобщо да си прави труда да го крие?

— Въпрос на време — поясни Патън. — Трябвало е да уреди някои въпроси.

Бил Чес ги изгледа навъсено и се пресегна за шишето. Наблюдавах невъзмутимите им планиарски физиономии и изобщо не можех да се досетя какво мислят.

— Стана дума за някаква бележка — разсеяно промълви шерифът.

Бил Чес взе да рови из портфейла си и измъкна сгънатата хартийка. Патън я пое и бавно я изчете.

— Няма дата — отбеляза.

Бил бавно поклати глава.

— Така е. Писана е преди месец, на дванайсети юни.

— Май че те беше напускала и преди.

— Ъхъ — втренчено го изгледа куцият. — Бях се напил и останах за през нощта при една пачавра. Беше миналия декември, точно преди да падне първият сняг. Заряза ме за една седмица, но се върна издокарана и по-хубава от всяко. Каза, че имала нужда да

остане известно време сама и че живяла при една бивша колежка от Лос Анджелис.

— Името ѝ?

— Не ми каза, пък и не я попитах. За мен, каквото и да направеше Мюриъл, винаги беше добре.

— Не ще и дума. А писъмце беше ли ти оставила тогава? — подхвърли шерифът уж разсеяно.

— Не.

— Доста старичка ми се вижда — вдигна Патън бележката.

— Цял месец я разнасям със себе си — изръмжа Бил Чес. — Кой ти каза, че и преди ме е напускала?

— Забравих вече. Знаеш как стават тези неща в нашия край. Хората всичко забелязват. Освен лете, когато е пълно с курортисти.

Известно време всички мълчаха, сетне Патън попита небрежно:

— Дванайсети юни ли каза, че изчезнала, или поне така си решил? Бяха ли тук онези от отсрещната вила?

Бил Чес ме изгледа и лицето му пак помръкна.

— Питай го тоя, дето си пъха носа навсякъде... ако вече не ти е надрънkal всичко.

Патън обаче изобщо не ме погледна. Очите му се отместиха към планинската верига отвъд езерото. После рече кротко:

— Мистър Марлоу нищо не ми каза, Бил, освен за трупа — как изскочил от водата и че е на жена ти. Каза ми също, че според теб Мюриъл си била тръгнала, оставила ти бележка и ти си му я показал. Нищо лошо няма в това, ако питаш мен.

Настъпи повторно мълчание. Бил се вторачи в покрития с одеяло труп на няколко крачки от него. Сви ръце в юмруци и по бузата му се стече едра сълза.

— Мисис Кингзли беше тук. Тръгна си същия ден. А в другите вили нямаше никой. Тази година изобщо не са идвали — нито Пери, нито Фаркар.

Патън кимна и нищо не рече. Във въздуха се усети някаква напрегната празнота, сякаш нещо, което бе премълчано, беше дотолкова ясно на всички, че нямаше защо да се споменава.

Мълчанието се наруши от Бил Чес, който закрещя свирепо:

— Арестувайте ме, мръсници такива! Аз го направих, кой друг! Аз я удавих! Беше моя и я обичах! Негодник съм и винаги съм си бил

такъв, но все пак я обичах! Вие едва ли можете да разберете това. Не се и опитвайте, няма смисъл. Арестувайте ме, по дяволите!

Никой нищо не каза.

Той сведе очи към стиснатия си загорял юмрук. Изведнъж замахна яростно и се фрасна с всичка сила по лицето.

— Ах ти, мръсно копеле! — прошепна прегракнало.

От носа му бавно се стече струйка кръв. Той не помръдна, тя се спусна по устните, към брадичката, една капка тупна лениво върху ризата му.

— Трябва да дойдеш с нас да те разпитаме, Бил — спокойно и тихо произнесе Патън. — Сам знаеш. В нищо не те обвиняваме, но долу има хора, които трябва да поговорят с теб.

— Може ли да се преоблека? — едва промълви Бил Чес.

— Разбира се. Иди с него, Анди. Виж какво ще намериш, за да увием това тук.

Двамата тръгнаха по пътечката покрай ръба на езерото. Лекарят се прокашля, загледа се във водата и въздъхна.

— Сигурно ще искаш да свалиш трупа с моята кола, а, Джим?

Патън поклати отрицателно глава.

— Не. Това е беден край, докторе. Мисля, че дамата ще може да се повози по-евтино, отколкото вземаш за линейката.

Докторът се отдалечи ядосано, като подметна през рамо:

— Ако решиш, че трябва аз да платя за погребението, обади ми се.

— Говори ли се така! — въздъхна Патън.

9

Хотел „Индянска глава“ — боядисана в кафяво сграда, се намираше на ъгъла срещу новия дансинг. Паркирах отпред и влязох в тоалетната да си измия лицето и ръцете, да си среша косата и да я очистя от боровите иглички, преди да вляза в бар-ресторанта, който беше до фоайето. Вътре гъмжеше до полууда от мъже в спортни сака, лъхащи на алкохол, и жени с писклив смях, кървавочервени нокти и не особено чисти ръце. Управлятелят на хотела, който неуспешно се мъчеше да изглежда като гангстер от голяма класа, по риза и с дъвкана-предъвкана пура в уста, сновеше из залата със зорък поглед. При касата един мъж с белезникава коса се опитваше да чуе военния бюлетин по радиото, което пращеше от статичното електричество така, както картофеното пюре от вода. В най-отдалечения ъгъл селяндински оркестър от петима души, издокарани в зле скроени бели сака и лилави ризи, се опитваше да надвика данданията при бара; оркестрантите се усмихваха препарирано сред мъглата от цигарен дим и гълъчката от пиянски гласове. Лятото пози прекрасен сезон, бе в разгара си в Пума Повит.

Погълнах така наречения „табл д'от“, изпих един коняк, за да го притисне и задържи в стомаха ми, и излязох на главната улица. Още беше светло, но на много места вече бяха запалили неоновите реклами и ранната вечер се олюяваше от жизнерадостната връва на клаксони, квичащи деца, тракащи топки за кегелбан, весело гърмящи пушки из тирковете, джубоксове, които се надсвирваха като пощурели, а над всичко това откъм езерото долиташе гръмкият лаещ рев на скутерите, които не се бяха запътили за никъде, но препускаха, сякаш се надпреварваха със смъртта.

В крайслера ми седеше и пушеше слабичко момиче с много сериозен вид, кестенява коса и черни панталони; то разговаряше с един псевдокаубой, настанил се върху страничното стъпало. Заобиколих и седнах зад кормилото. Каубоят се отдалечи, като повдигна джинсите си. Момичето не помръдна.

— Казвам се Бърди Кепъл — представи ми се бодро. — Денем съм козметичка, а вечер работя за тукашния вестник „Знаме“. Извинете, че седнах непоканена в колата ви.

— Няма нищо. Искате само да поседите, или да ви закарам до някъде?

— Защо не отидем по-нататък, мистър Марлоу, където не е толкоз шумно. Ако, разбира се, сте достатъчно мил да поговорите с мен.

— Информационната ви система няма грешка — казах аз и подкарах колата.

Запътих се към ъгъла до пощата, където синьо-бяла стрелка, на която пишеше „Телефон“, сочеше тесния път за езерото. Там завих, минах покрай телефонната палата, която представляваше дървена барака с миниатюрна ливадка отпред, оградена с парапет, после покрай втора барака и спрях под огромен дъб, прострелян клони над целия път, че и на петнайсетина метра отвъд него.

— Тук добре ли е, мис Кепъл?

— Мисис Кепъл. Но ме наричайте просто Бърди. Всички така ми викат. Тук е много добре. Приятно ми е да се запозная с вас, мистър Марлоу. Разбрах, че сте от греховния Холивуд.

Протегна ми твърда загоряла ръка и аз я стиснах. Забиването на фуркети в косите на тълсти блондинки бе направило хватката й силна като зъболекарски клещи.

— Доктор Холис ми разказа за горката Мюриъл Чес — продължи тя. — Помислих си, че ще можете да ми съобщите някои подробности. Доколкото разбрах, вие сте открили трупа.

— Всъщност Бил Чес го откри. Аз просто бях с него. Разговаряхте ли с Джим Патън?

— Още не. Той замина за някъде. Пък и не мисля, че ще ми каже кой знае какво.

— Нали наближават изборите и се надява да го преизберат — отбелязах. — А вие сте журналистка.

— Джим не е политик, мистър Марлоу, нито пък бих нарекла себе си журналистка. Нашето вестниче тук, в Пума Поинт, е по-скоро любителска работа.

— Е, какво искате да научите? — Предложих ѝ цигара и я запалих.

— Просто ми разкажете как стана всичко.

— Пристигнах тук с препоръчително писмо от Дерас Кингзли, за да огледам имението му. Бил Чес ме разведе, заприказвахме се, разправи ми за жена си, че го била напуснала, и ми показва бележката, която му оставила. Носех една половинка със себе си и той ѝ видя сметката. Беше много потиснат. Алкохолът го поободри, но се чувствуваше самотен и го сърбеше езикът да си побъбри с някого. Такава беше работата. Не го познавам. Когато на връщане заобиколихме езерото, стигнахме до малкия мостик и Бил зърна една ръка, която ни махаше изпод дъските долу във водата. Оказа се, че е на останките от Мюриъл Чес. Мисля, че това е всичко.

— Разбрах от доктор Холис, че доста време е престояла в езерото. Трупът бил почти разложен.

— Да. Вероятно през целия месец, докато той я мислел за избягала. Няма основания за друга версия. Бележката явно е била писана от самоубиец.

— Храните ли някакви съмнения за това, мистър Марлоу?

Хвърлих ѝ един кос поглед. Изпод бухналата кестенява коса ме наблюдаваха замислени тъмни очи. Бе започнало да се смрачава, много бавно. Просто светлината стана малко по-различна.

— Доколкото знам, полицията винаги се съмнява в такива случаи.

— А вие?

— Моето мнение никого не интересува.

— И все пак?

— С Бил Чес се запознах едва днес следобед. Стори ми се доста избухлив, а и той самият признава, че не е светец. Обаче явно много е обичал жена си. И не мога да си представя, че ще виси там горе цял месец, знаейки, че тя гние във водата под онзи мостик. Не мога да си го представя да излиза посред бял ден от хижата, да гледа към спокойните сини води и да си представя какво има под тях и какво става в момента с тялото. И през цялото време да знае, че той го е сложил там.

— И аз не си го представям — тихо се обади Бърди Кепъл. — Нито пък някой друг. И все пак знаем, че такива неща са се случвали и пак ще се случват. Вие с недвижими имоти ли се занимавате, мистър Марлоу?

— Не.

— А с какво, ако мога да запитам?

— Предпочитам да премълча.

— Все едно, че го казахте. Освен това доктор Холис чул, като сте съобщили на Джим Патън цялото си име. А ние в редакцията имаме телефонния указател на Лос Анджелис. Пред никого не съм споменала и дума обаче.

— Много мило от ваша страна.

— Нещо повече — на никого няма да кажа — продължи тя. — Щом като не желаете.

— Това какво ще ми струва?

— Нищо. Абсолютно нищо. Нямам претенциите да бъда много добра журналистка. А и не бихме отпечатали нещо, което да постави Джим Патън в неудобно положение. Джим е човек на място. Но все пак професията ви навява някои мисли.

— Не си вадете погрешни умозаключения. В никакъв случай не съм тук заради Бил Чес.

— А заради Мюриъл Чес?

— Че защо ще се интересувам от нея?

Тя грижливо изгаси цигарата си в пепелника на колата.

— Както искате — каза. — Но има едно дребно обстоятелство, над което си струва да се замислите, освен ако вече не ви е известно. Преди шест седмици тук идва един полицай от Лос Анджелис на име Де Сото — едър недодялан грубиянин, а за държането му да не говорим. Никак не ни хареса и затова не се раздрънкахме пред него. Имам предвид нас тримата, които работим в редакцията на „Знаме“. Носеше една снимка и разпитваше за някоя си Милдред Хавиланд, каза, че я търсел. По въпроси, засягащи полицията. Имел сведения, че е някъде тук. Жената на снимката приличаше на Мюриъл Чес. Косата ми се стори по-червеникова, прическата беше различна, а веждите изскубани тънко-тънко, като дъги. Това много променя външния вид на всяка жена. Но въпреки това доста приличаше на съпругата на Бил Чес.

Побарабаних по вратата на колата, помълчах, после попитах:

— А какво му казахте все пак?

— Нищо. Първо, не бяхме съвсем сигурни. Второ, никак не ни хареса поведението му. Трето, дори да бяхме сигурни и обносите му

да бяха наред, пак не бихме го насьскали по следите ѝ. От къде на къде? Всеки е вършил нещо, за което съжалява. Ето, например аз. Бях омъжена за един професор по класически езици в Редландския университет.

Жената се изсмя.

— Можехте да изкопчите от него нещо интересно за вестника.

— Да, но тук горе ние сме преди всичко хора.

— Този Де Сото срещу ли се с Джим Патън?

— Сигурно, няма начин. Но Джим нищо не му е казал.

— Показа ли ви полицейската си значка?

Тя се замисли, сегне поклати глава.

— Не си спомням. Решихме, че от само себе си се разбира — заради думите му. Във всеки случай наистина се държеше като градски полицай, на когото не минават никакви номера.

— А за мен това е признак, че може да няма нищо общо с полицията. Някой казал ли е на Мюриъл за него?

Тя се поколеба, гледа известно време през предното стъкло, помълча, после извърна глава и леко кимна.

— Аз ѝ казах. Макар че не ми влизаше в работата, нали?

— А тя какво рече?

— Нищо. Изсмя се притеснено, като че ли ѝ разправих плосък виц. После си тръгна. Но останах с впечатлението, че зърнах в погледа ѝ само за миг нещо много особено. Все още ли не се интересувате от Мюриъл Чес, мистър Марлоу?

— Че за какво ми е? И името ѝ не бях чувал до днес следобед. Честна дума. Не съм чувал и за Милдред Хавиланд. Да ви откарам ли обратно в града?

— А не, благодаря. Ще повървя пеша. Само на няколко крачки съм. Много съм ви задължена. Надявам се Джим да няма неприятности. Особено от такова гнусно естество.

Тя излезе от колата, но преди да свали и втория си крак, отметна глава и се засмя.

— Казват, че съм доста добра козметичка. Дано да е така. Защото никак не ме бива да вземам интервюта. Лека нощ.

Аз също ѝ пожелах „лека нощ“ и тя си тръгна. Седях в сумрака и зяпах подире ѝ, докато стигна главната улица, зави и се изгуби от

погледа ми. Тогава слязох от крайслера и се запътих към малката селска постройка на телефонната компания.

10

Питомна сърна с кожена кучешка кайшка на шията прекоси улицата току отпреде ми. Потупах я по грубата козина и влязох в сградата. Зад малко бюро седеше дребно момиче с панталони и се трудеше над счетоводните книги. Каза колко струва разговорът с Бевърли Хилс и ми смени монети за автомата. Телефонната кабина беше отвън, долепена до фасадата.

— Надявам се, че ви харесва при нас — рече. — Толкова е спокойно, отморяващо.

Аз се затворих в кабината. За деветдесет цента успях да разговарям пет минути с Дерас Кингзли. Беше си у дома и почти веднага се обади, но връзката пращеше от статично планинско електричество.

— Открихте ли нещо? — попита ме с глас, издаващ поне три чашки преди лягане. Отново разговаряше грубо и самоуверено.

— Дори твърде много. Но не каквото търсех. Сам ли сте?

— Има ли значение?

— За мен — никакво. Обаче аз знам какво ще кажа, за разлика от вас.

— Хайде, говорете. Каквото и да е.

— Разговарях надълго и нашироко с Бил Чес. Чувствуващ се ужасно самотен. Жена му го напуснала преди месец. Скарали се, той отишъл да се напие, а като се върнал, от нея нямало и следа. Оставила му бележка, че предпочита да е мъртва, отколкото да продължи да живее с него.

— Май че Бил прекалява с пиенето — каза гласът на Кингзли от много, много далече.

— Когато се върнал, и двете жени били заминали. Представа нямал накъде е тръгнала мисис Кингзли. Лейвъри е бил тук през май, но оттогава не се е мяркал. И той самият ми го каза. Може, разбира се, да е идвал повторно, докато Бил се е наливал някъде, но не виждам смисъла, пък и в такъв случай оттук ще са слезли две коли. Допуснах,

че жена ви и Мюриъл Чес са тръгнали заедно, обаче се оказа, че Мюриъл си има своя кола. Тази хипотеза, колкото и да е хилава, беше оборена от едно ново разкритие. Стана ясно, че Мюриъл Чес не е заминала за никъде. Пътят ѝ свършил на дъното на вашето частно малко езеро. Днес излезе на повърхността. В мое присъствие.

— Божичко! — Чу ми се, че е ужасен, както се и полагаше. — Да не искате да кажете, че се е удавила?

— Не е изключено. Бележката може да е писана преди самоубийство. Може да се тълкува и така, и иначе. Тялото беше заклещено под стария потопен пристан, при мостика. Стояхме с Бил и гледахме водата, когато той забеляза някаква ръка да се мярка от дълбочината. Измъкна я оттам. Сега е арестуван. Горкият човек е в много тежко състояние.

— Божичко! — повтори Кингзли. — Как няма да бъде! А възможно ли е той...

Мълкна, защото тук се намеси телефонистката и поиска още четирийсет и пет цента. Пуснах две монети по двайсет и пет и линията се изчисти.

— Кое да е възможно?

Изведнъж гласът на Кингзли произнесе пределно ясно:

— Той да е убил жена си?

— Работите вървят натам. На тукашния полицай Джим Патън никак не му харесва, че бележката е без дата. Оказа се, че тя и преди го е оставяла заради женски истории. Патън като че ли подозира, че той може да е запазил оттогава бележката. Във всеки случай го свалиха в Сан Бернардино, за да го разпитат, а на тялото ще правят аутопсия.

— А вие какво мислите? — попита бавно.

— Ами Бил сам откри трупа. За какво му беше да ме води със себе си на мостика? Тя можеше да си остане там долу още дълго време, ако не завинаги. А бележката може да е протрита, защото я е разнасял дълго в портфейла си и от време на време я е вадил, за да си трови душата. Спокойно може да е била без дата от този път, както и от предишния. Ако питате мен, подобни бележки най-често са без дата. Когато ги пишат, хората бързат и не се интересуват кой ден е.

— Тялото сигурно е напълно разложено. Какво може да научат в това му състояние?

— Зависи как са екипирани в техническо отношение. Предполагам, че ще разберат дали е удавена. И дали са се запазили следи от насилие, след като толкова време е престояла във водата и се е разложила. Ще могат да установят дали е била наръгана с нож, или застреляна. Ако подезичната кост е счупена, може да се предположи, че е била удушена. За нас сега най-важното е, че ще трябва да обяснявам какво търся тук горе. Ще се наложи да давам показания на предварителното следствие.

— Виж, това е много лошо — изръмжа Кингзли. — Много лошо. Какво възнамерявате да правите?

— На път за вкъщи ще се отбия в хотел „Прескът“ а ще се опитам да открия някаква следа. Жена ви и Мюриъл Чес разбираха ли се?

— Сигурно. С Кристал обикновено не е трудно да се разбира човек. Но аз почти не познавах Мюриъл Чес.

— А да познавате някоя си Милдред Хавиланд?

— Как казахте? Повторих името.

— Не. Трябва ли да я познавам?

— На всеки мой въпрос отговаряте с въпрос. Не, не виждам защо трябва да я познавате. Особено след като почти не сте познавали и Мюриъл Чес. Ще ви се обадя лак утре сутринта.

— Обезателно. — И добави след кратко колебание: — Съжаявам, че сте нагазили в такава неприятна каша. — Пак се поколеба, пожела ми лека нощ и затвори.

Веднага след това телефонът иззвъня и телефонистката ми се накара остро, че съм пуснал пет цента в повече. Попитах какво друго е очаквала да пусна. Въпросът не й хареса.

Излязох от кабината и поех дълбоко въздух. Питомната сърна с кожения нашийник беше запушила с тяло отвора в оградата, през който трябваше да мина. Опитах се да я изтикам, но тя само се подпра на мен и не помръдна. Наложи се да прескачам оградата. Върнах се при крайслера и подкарах обратно към селото.

Над вратата на Патъновото седалище светеше лампа, но бараката беше празна и отвътре все така висеше бележката: „Ще се върна след двайсет минути...“ Тръгвах към пристана, където завързваха лодките, после подминах и безлюдния плаж. Няколко скутера и моторници все още пърпореха по свилената вода. На отсрецния бряг започнаха да

проблясват миниатюрни жълти светлини — там, където по склоновете бяха накацали вили като детски играчки. На острия връх на трийсетметрова ела бе кацнала червеношийка и чакаше да се стъмни достатъчно, за да изпълни песента си за лека нощ.

След малко наистина се смрачи, тя си изпя песента и изчезна в невидимите дълбини на небето. Метнах цигарата си в неподвижната вода, върнах се в колата и потеглих към езерото Литъл Фон.

11

Портата, препречваща достъпа до частния път, беше заключена с катинар. Паркирах крайслера между боровете, покатерих се през оградата и вървях безшумно, докато езерцето не проблесна внезапно долу под мен. Хижата на Бил Чес тънеше в мрак. Другите три вили на отсрещната страна бяха като рязко очертани сенки на фона на бледия гранитен склон. В горния край на бента на тънка струя се стичаше вода, проблясваше и падаше почти беззвучно в поточето. Заслушах се, но нищо друго не чух.

Входната врата на Бил беше заключена. Промъкнах се да видя как стои въпросът със задната, но там висеше огромен катинар. Обиколих стените и опитах капаците. Всички бяха заключени. Един от прозорците, разположен по-високо от останалите, нямаше капак. Беше двукрил и заемаше средата на северната стена. И той се оказа заключен. Спрях и се ослуша. Пълно безветрие. Дърветата бяха притихнали, неподвижни като сенките си.

Опитах се да провра острието на джобното си ножче между двете крила. Никакъв успех. Ключалката отказваше да поддаде. Облегнах се на стената, помислих, после неочеквано и за мен самия вдигнах от земята един камък и фраснах с него рамката точно по средата. Чу се звук от строшено сухо дърво и езичето на ключалката се измъкна. Прозорецът се отвори навътре, в тъмнината. Повдигнах се на ръце и преметнах изтръпнал крак през зеещия отвор. Претърколих се и се озовах на пода. Преобърнах се, пuftящ от усилието поради голямата надморска височина, и отново се ослуша.

Ослепителен лъч светлина ме блъсна право в очите.

— На твоето място бих останал на пода да си почина, синко — произнесе много спокоен глас. — Сигурно си капнал от умора.

Джобното фенерче ме прикова към стената като размазана муха. Сетне щракна ключ, светна нощна лампа. Фенерчето изгасна. Джим Патън седеше в старо кафяво кресло до масата, от чийто ръб висеше кафяв шал с ресни и падаше върху массивното му коляно. Беше облечен

както и преди, с едно допълнение — кожено яке, което трябва да е било чисто ново по време на първия мандат на Гроувър Клийвланд^[1]. Ръцете му бяха празни, с изключение на въпросното фенерче. И погледът му беше празен. Челюстите му се движеха бавно, ритмично.

— Какво си намислил, синко — освен нахлуването с взлом?

Придърпах с крак един стол, възседнах го, склучих ръце на облегалката и огледах стаята.

— Имах една идея — отвърнах. — Допреди малко ми се струваше добра, но все никак си ще я прежаля.

Хижата беше по-голяма, отколкото изглеждаше отвън. Стаята, в която бях попаднал, се оказа дневната. Имаше няколко скромни мебели, чамовият под бе застлан с черга, до стената в дъното бе опряна кръгла маса с два стола. През една отворена врата се виждаше ъгълчето на голяма черна готварска печка.

Патън кимна и ме заоглежда изучаващо, но съвсем добродушно.

— Чух приближаването на кола — рече. — Знаех, че се е запътила насам. Бива те обаче по безшумното ходене. Изобщо не те усетих. Да си призная, синко, любопитно ми е що за птица си.

Нищо не казах.

— Нали не се дразниш, дето ти викам „синко“? Не го правя, за да фамилиарница, а ми е станало навик, от който не мога да се откажа. За мен всеки, който не развява дълга бяла брада и не куца от артрит е „синко“.

Казах, че може да ме нарича както му скимне. Не съм чувствителен. Той се усмихна широко.

— Указателят на Лос Анджелис гъмжи от частни детективи, но само един от тях се казва Марлоу.

— Кое ви накара да проверите?

— Може да е чисто любопитство. А като добавим и думите на Бил Чес, че си ченге... Ти самият не си направи труда да ми кажеш.

— Рано или късно щеше да стане дума. Съжалявам за главоболието, което ви причиних.

— Никакво главоболие не си ми причинил. Толкоз лесно не ме заболява глава. Да имаш никакъв документ за самоличност?

Извадих портфейла си и му показах всички хартийки.

— Като те гледам, на вид ставаш за тая работа — заяви доволен шерифът. — Пък и лицето ти нищо не издава. Предполагам, че си

искал да претърсиш хижата.

— Да.

— Аз самият доста се порових. Пристигнах направо тук. Е, първо се отбих вкъщи за минутка. Само че едва ли ще те пусна да търщуваш. — Той се почеса по ухото. — Искам да кажа, че не знам дали е редно. Ще ми откриеш ли за кого работиш?

— За Дерас Кингзли. Ние ме да открия жена му. Преди един месец го зарязала. Следите ѝ свършват тук. Затова дойдох. Предполагахме, че е заминала с един мъж. Самият мъж отрича. Реших, че ще намеря нещо, което да ми подскаже какво да предприема.

— И намери ли?

— Не. Установих, че е отишла в Сан Бернардино и после в Ел Пасо. Там следата свършва. Но аз едва сега започвам.

Патън стана и отключи вратата на хижата. В стаята нахлу оствър боров аромат. Той се изплю навън, седна пак на мястото си, разроши сиво-кестеневата си коса под шерифската шапка. Гола, главата му изглеждаше някак си неприлична, като повечето глави, които рядко виждаш без шапка.

— Значи не се интересуваш от Бил Чес?

— Ни най-малко.

— Знам, че вие, частните, често се наемате с разводи. Смрадлива работа, ако питаш мен.

Направих се, че не съм чул.

— Кингзли би ли се обърнал към полицията да намери жена му?

— Едва ли — рекох. — Твърде добре си я познава.

— Думите ти обаче с нищо не оправдават твоето намерение да претърсиш хижата на Бил — мъдро заключи той.

— Много ме бива да си вра носа навсякъде.

— Айде де! Измисли нещо по-добро.

— Да речем тогава, че се интересувам от Бил Чес. Но само защото си има неприятности и е твърде трогателен — макар да не е цвете за мирисане. Ако е убил жена си, трябва да е оставил някаква следа. Ако не е, редно е и за това да открием доказателства.

Той ме изгледа странично, като предпазлива птица.

— Например?

— Дрехи, бижута, тоалетни принадлежности и изобщо вещи, които всяка жена взема със себе си, когато си тръгва и не възнамерява

да се върне.

Патън бавно се облегна назад.

— Да, ама тя не е заминала, синко.

— Тогава вещите трябва да са тук. А ако бяха тук, Бил щеше да ги види и да разбере, че не си е тръгнала.

— Дявол да го вземе, нито така ми харесва, нито иначе.

— Ако пък е убил жена си, щеше да се отърве от нещата, които тя би взела със себе си.

— По какъв начин, синко? Как мислиш?

Жълтият абажур на лампата хвърляше бронзови отблъсъци върху едната половина от лицето му.

— Разбрах, че имала собствен форд. С изключение на него, предполагам, че би изгорил каквото може, а останалото би заровил в гората. Твърде е опасно да потопи каквото и да било в езерото. Колата обаче не става нито за горене, нито за заравяне. Бил може ли да я кара?

Патън ме погледна учудено.

— Разбира се. Десният му крак не се сгъва и затова ще му е трудно със спирачката, но и с ръчната ще се оправи. Разликата между неговия форд и останалите е тъкмо в спирачката — разположена е до съединителя, та да може да натиска и двета педала с левия крак.

Тръснах пепелта от цигарата си в синьо бурканче, в което някога е имало мед от портокалов цвят, съдейки по надписа върху малкия златен етикет.

— Най-големи главоболия би му създала колата — продължих аз.

— Където и да я откара, все ще трябва да се прибере обратно, а няма да му е приятно да го видят как се връща. Ако пък просто я зареже някъде на улицата, да речем в Сан Бернардино, много бързо ще я намерят и ще разберат чия е. Това също не би го зарадвало. Най-добре би било да я продаде на търговец на крадени коли, обаче едва ли познава такъв. Затуй е по-вероятно да я скрие някъде в гората, откъдето лесно би се върнал пеша. А пеша с неговите крака означава съвсем наблизо.

— За човек, който твърди, че не се интересува от тая история, доста си побълскал главата си над нея — сухо подхвърли Патън. — Значи според теб колата е скрита в гората. Друго?

— Той би трябвало да допусне, че ще бъде открита. Гората не гъмжи от народ, но от време на време все се навърта по някой дървар

или ловец. Ако я намерят, тогава по-добре вътре да е и багажът на Мюриъл. За Бил това означава две версии — и двете не са блестящи, но поне донякъде са вероятни. Първата: била е убита от някой, който е подредил уликите така, че подозрението да падне върху Бил. Втората: Мюриъл наистина се е самоубила, но се е постарала да обвинят него. Самоубийство заради отмъщение.

Патън обмисли думите ми спокойно и старателно. Отиде до вратата и пак се изплю. Седна и разроши косата си. Загледа ме с непоколебим скептицизъм.

— Първата, както казваш, е вероятна — призна най-сетне. — Но само донякъде, пък и нямам кандидат за тая работа. Освен това не забравяй и дребния въпрос с бележката.

Аз поклатих глава.

— Да речем, че Бил е пазел писъмцето от предишния път. Да допуснем също така, че тя си е тръгнала, както той е смятал, без да напише нищо. След като мине примерно месец и тя не се обади, той може да се разтревожи дотолкова, че да започне да показва бележката наляво и надясно, като си мисли, че по този начин се застрахова, ако с нея нещо се е случило. Не ми го е казал, но може да му е хрумнало.

Патън поклати глава. Не му хареса. Нито пък на мен.

— А що се отнася до втората ти версия — бавно произнесе той, — тя за нищо не става. Да се самоубиеш и да подредиш нещата така, че друг да бъде обвинен, изобщо не се връзва с простиците ми представи за човешкия характер.

— В такъв случай представите ви за човешкия характер са прекалено простички. Това е правено и почти винаги от жени.

— Не — отсече шерифът. — На петдесет и седем станах и с много откачен народ съм имал работа, но такива глупости не съм чувал. На мен ми допада следното: тя наистина решава да го напусне и пише бележката, но той се появява малко преди тя да изчезне, причернява му пред очите и я утрепва. А сетне вече е трябало да извърши всичко, за което говорихме.

— Не съм я виждал и нямам представа как би постъпила при дадени обстоятелства. Бил ми каза, че се запознал с нея в един бар в Ривърсайд преди година и нещо. Може да е имала дълго и объркано минало. Що за момиче беше?

— Дребна блондинка и много хващаше окото, като се понаправеше. Само че се беше занемарила, докато живееше с Бил. Кротко момиче, лицето му нищо не издаваше. Бил твърди, че била с буен характер, ама аз не съм видял такова нещо. Виж, за него не мога да кажа същото.

— А според вас приличаше ли на снимката на Милдред Хавиланд?

Челюстите му спряха да преживят, устните му се свиха почти строго. После много бавно задъвка отново.

— Хм! Довечера, преди да си легна, ще надзърна под леглото — да не би да се криеш там. Откъде тези сведения?

— Едно много симпатично момиче ми каза — Бърди Кепъл. Интервираше ме за вестника. Случайно спомена за някой си Де Сото — полицай от Лос Анджелис, който показвал снимката на цялото градче.

Патън се плесна по дебелото коляно и се прегърби.

— Сбърках с тая история — заяви трезво. — Една от грешките ми. Този орангутан беше разнасял снимката навсякъде, преди да дойде при мен. Това, изглежда, ме засегна. Вярно, приличаше малко на Мюриъл, но недотам, чеда съм съвсем сигурен. Питах го защо я търси. Той ми рече: „По полицейски въпроси.“ — „Полицейските въпроси са и мои, казах, не ме гледай, че съм прост селянин.“ А той отговори, че указанията му били да открие жената, и нищо повече. Сигурно и той сбърка, като се държа така с мен. Но май не биваше да му казвам, че не познавам никоя жена, която да прилича на снимката.

Едрият спокоен мъжага се усмихна разсеяно на тавана, после свали очи и ме изгледа, без да мига.

— Ще ти бъда благодарен, ако не се раздрънкаш за тази работа, синко. Пък и разсъжденията ти бяха правилни. Ходил ли си горе към Кун Лейк?

— Не съм и чувал за него.

— На километър оттук — посочи той с палец зад гърба си — има едно тясно черно пътче през гората, което извива на запад. Може да не го забележиш, закътано е сред дърветата. Изкачва се на петстотин метра височина и след един-два километра свършва при Кун Лейк. Много приятно местенце. От време на време ходят излетници, но не често. Износват се гумите на колите. Има три плитки езерца, целите в

тръстика. В сенчестите места и по това време дори се задържа сняг. Няколкото бараки от дялани на ръка греди са толкова стари, че откак се помня, все ги чакаме да се разпаднат, а голямата дървена къща преди десетина години се използваше от университета в Монтклер за летен лагер, но сега е съвсем разнебитена. Отдавна не са я посещавали. Та тази къща е по-отдалечена от езерото, на сред гората. Отзад има стара баня с ръждясал бойлер, а отстрани — голям навес за дърва с плъзгаща се врата. Строен е бил за гараж, но са го използвали за склад на дърва и извън сезона са го заключвали. Дървата за огрев са едно от малкото неща, които могат да се крадат по нашите места, но никой няма да седне да разбива врата за тази цел, след като може да си задигне от някоя купчина. Ти сигурно се досещаш вече какво открих под този навес.

— Мислех, че се бяхте запътили за Сан Бернардино.

— Промених си решението. Казах си, че не е редно Бил да се вози в една кола с трупа на жена си. Затова я изпратих с линейката, а Бил тръгна с Анди. Пък аз си рекох: „Дай да огледам по-добре наоколо, преди да оставя нещата в ръцете на следователя.“

— Колата на Мюриъл ли беше под навеса?

— Щхъ. И два незаключени куфара в багажника. Натъпкани с дрехи, съвсем небрежно, ако питаш мен. Женски дрехи. Най-важното, синко, е, че само местен човек ще знае за това място.

Съгласих се с него. Той пъхна ръка в напречния страничен джоб на якето си и извади топче хартия. Разтвори го върху дланта си и я протегна към мен.

— Я виж.

Приближих се и погледнах. Върху хартийката лежеше тънка златна верижка, дълга около двайсетина сантиметра, с миниатюрна закопчалка, колкото една брънка. Верижката беше скъсана, но закопчалката бе непокътната. И златото, и хартийката бяха посыпани с бял прах.

— Как мислиш, къде я намерих? — попита Патьн.

Взех верижката и се опитах да наместя срязаните краища. Нищо не се получи. Не коментирах по въпроса, а си наслоних пръста, топнах го в белия прах и го близнах.

— В кутия с пудра захар — отвърнах. — Това е гривна за глезнен. Има жени, които никога не ги махат, като венчалните пръстени. Който

е свалил тази, а нямал ключето.

— Какво ти говори цялата работа?

— Нищо особено. За какво му е на Бил да среже тази гривна от крака на Мюриъл, а да остави зеления гердан на врата ѝ? Нямало е никакъв смисъл и самата Мюриъл да я среже — при положение, че е изгубила ключето, — а след това да я скрие на такова място, че да бъде открита. Никой няма да претърсва толкова подробно, освен ако не се намери трупът ѝ. Бил би я хвърлил в езерото, ако е негова работа. Но ако Мюриъл е искала хем да си я запази, хем да я скрие от Бил, тогава лесно може да се обясни мястото, където сте я намерили.

Този път Патън изглеждаше озадачен.

— Защо?

— Защото е типично женско скривалище. Пудра захар се използва за глазура на торти. Никой мъж няма да бърка там. Много умно сте се сетили, шерифе.

Той се усмихна смутено.

— Ами — съборих, без да искам, кутията, част от захарта се изсипа... Иначе нямаше да я открия.

Той сви пак хартийката на топче и го пъхна в джоба си. После стана с много категоричен вид.

— Тук ли ще останеш, синко, или ще се върнеш в Лос Анджелис?

— Ще се върна. Докато не ме извикате за предварителното следствие. Предполагам, че ще ме викнете.

— Следователят ще реши, това си е негова работа. Ако си така любезен да затвориш прозореца, през който нахълта, аз ще изгася лампата и ще заключа.

Направих каквото ми нареди, а шерифът светна фенерчето си и изгаси лампата. Излязохме и той провери дали добре е заключил. Затвори внимателно вратата срещу комари, загледа се в огряното от луната езеро и тъжно каза:

— Не мисля, че е искал да я убие. Той е в състояние да удуши едно момиче, без да се усети. Много са му силни ръцете. А след като белята станала, трябало да размърда ума си и да намери начин да прикрие всичко. Много ми е неприятно, но това с нищо не променя фактите и вероятностите. Обяснението е просто и естествено, а простите и естествени обяснения най-често са правилни.

— Аз пък мисля, че той би избягал след това. Не виждам как би понесъл да остане тук.

Патън се изплю в черната кадифена сянка на един храст мечо грозде.

— Нали получава пенсия от държавата —бавно поясни. — Няма да избяга и от нея я! Пък и повечето мъже много добре понасят каквото трябва, ако нямат друг изход. Както сега, в този момент, навсякъде по света — нали е война. Е, лека нощ. Ще отида за малко на мостика, ще постоя там и ще се чувствувам отвратително. Такава нощ, а ние сме принудени да мислим за убийства.

Той безшумно се запъти към сенките и скоро се сля с тях. Стоях, докато го изгубих от поглед, после се върнах при залостената порта, прехвърлих се през нея, отидох при колата и тръгнах да търся местенце, където да се скрия.

[1] Президент на САЩ от 1893 до 1897 г. — Б.пр. ↑

12

На триста метра от портата покрай огромна гранитна скала се извиваше тесен колкото за една кола път, посипан с миналогодишни листа, и изчезваше нанякъде. Подскачах по камъните му сто и петдесет — двеста метра, обърнах при едно дърво по посоката, откъдето бях дошъл, изгасих фаровете и зачаках.

Мина половин час. Без цигари ми се видя много повече. След това някъде в далечината дочух паленето на мотор, шумът се усили и долу по пътя се мярнаха белите светлини на фарове. Скоро всичко утихна, само във въздуха остана да виси лек мириз на прах.

Излязох от колата, върнах се при портата и пак отидох до хижата на Чес. Този път на прозореца му стигна едно по-силно бутване. Вмъкнах се отново вътре и насочих лъча на фенерчето, което носех със себе си, към нощната лампа. Щракнах ключа, послушах се, нищо не чух и минах в кухнята. Запалих светлината над мивката.

В сандъка до печката бяха подредени спретнато дърва за горене. Нямаше мръсни чинии в умивалника, нито вмирисани тенджери. Самотен или не, Бил Чес добре поддържаше дома си. От кухнята се влизаше в спалнята, оттам много тясна врата водеше в миниатюрна баня, явно пристроена съвсем наскоро. За това говореше чисто новият линолеум. В банята не намерих нищо интересно.

В спалнята имаше двойно легло, чамова тоалетка с кръгло огледало, скрин, два обикновени стола и тенекиено кошче за отпадъци. Бил Чес беше закрепил за стената няколко военни карти, изрязани от „Нашънъл Джографик“. Тоалетката беше застлана с ужасно грозна покривчица, цялата на червени и бели воланчета.

Пребърках чекмеджетата. Тоалетната кутия от изкуствена кожа, пълна с крещящо безвкусни евтини бижута, не беше взета. Налице бяха и обичайните мазила, с които жените плескат лицето, ноктите и веждите си, и то в твърде големи количества. Но може само така да си мисля. В скрина имаше и мъжки, и женски дрехи, но не много. Между другите вещи Бил Чес притежаваше и крещяща карирана риза с

колосана яка. Под светлосиня книжна салфетка открих нещо, което не ми хареса. На пръв поглед чисто нови дамски гащички — копринени, розово-бежови, поръбени с дантела. Никоя жена не би забравила копринено бельо в тази военна година — ако е с всичкия си.

Това говореше зле за Бил Чес. Интересно Патън какво си бе помислил.

Върнах се в кухнята и претършувах откритите рафтове над умивалника и до него. Бяха натежали от кутии, буркани и основни домакински продукти. Пудрата захар беше в квадратна кафява кутия с отчупено крайче. Патън се бе опитал да почисти разсипаното. До захарта имаше сол, бакпулвер, боракс, нишесте, кафява тръстикова захар и какво ли не още. Може би в тях имаше скрито нещо.

Нещо, срязано от верижка, чиито крайчета не пасваха.

Затворих очи, насочих произволно пръст и улучих бакпулвера. Измъкнах един вестник от сандъка с дървата за горене, разстлах го и изсипах белия прах. Разбърках го с лъжица. Неприлично много бакпулвер, но нищо друго. Върнах го в кутията и повторих същото с боракса. Само боракс. Дано третия път ми провърви. Опитах нишестето. То посипа всичко с тънък бял слой, но си беше само нишесте.

Дочух далечни стъпки и се смразих. Пресегнах ръка, щракнах ключа на светлината, метнах се към хола — и право към нощната лампа. Много късно, за да има полза, разбира се. Стъпките прозвучаха отново, приглушени и предпазливи. Космите на врата ми настръхнаха.

Стоях и чаках в тъмнината, с фенерчето в ръка. Така пропълзяха две мъчително безкрайни минути. Опитвах се и да дишам, но не през цялото време.

Едва ли беше Патън. Той би нахълтал направо в стаята и би ми се накарал. А предпазливите и тихи стъпки сякаш се движеха насам-натам — повървят, поспрат, пак тръгнат, пак спрат. Промъкнах се до вратата и бавно завъртях дръжката. Сетне с рязко движение отворих и пронизах мрака с лъча на фенерчето.

Две очи блеснаха насреща ми като златни лампички. После един подскок и тропот на копита назад към дърветата. Любопитна сърна, нищо повече.

Затворих вратата и тръгнах подир светлината на фенерчето към кухнята. Малкото светло петно кацна право върху кутията с пудра

захар.

Запалих пак лампата, свалих кутията и я изпразних върху вестника.

Патън не беше ровил достатъчно дълбоко. Попаднал случайно на нещо, той явно бе решил, че това е всичко. Не се беше сетил, че би трябало да има още.

Насред фината захар белееше още едно сгънато листче. Тръснах го, за да го изчистя от полепналата сладка пудра, и го разгънах. Вътре имаше миниатюрно златно сърчице — не по-голямо от нокътя на женско кутре.

Изгребах с лъжица захарта обратно в кутията, поставих я на мястото ѝ върху поличката, смачках вестника и го напъхах в печката. Върнах се в хола и включих нощната лампа. По-ярката светлина ми позволи едва-едва да разчета надписа на гърба на златното сърчице: „*На Милдред от Ал. 28 юни 1938. С много обич*“.

На Милдред от Ал, На Милдред Хавиланд от Ал не знам си кой. Милдред Хавиланд бе Мюриъл Чес. Мюриъл Чес беше мъртва — две седмици след като някакъв полицай на име Де Сото я бе търсил.

Стоях, стиснал сърчицето, и се питах за какво ми е, ала нищо не ми хрумна.

Сгънах го отново в хартийката, напуснах хижата и се върнах в селото.

Патън беше на служебното си място, говореше по телефона. Вратата бе заключена. Трябваше да го изчакам да свърши. След малко остави слушалката и дойде да ми отвори.

— Не сте бръкнали достатъчно дълбоко в захарта — рекох.

Той погледна златното сърчице, после мен, върна се на мястото си зад тезгая и извади от бюрото си евтина лупа. След като проучи надписа на гърба, ме стрелна сърдито с очи.

— Трябваше да се досетя, че си решил на всяка цена да претърсиш хижата — каза троснато. — Надявам се, че няма да си имам неприятности с тебе, синко?

— Вие пък трябваше да забележите, че срязаните краища на верижката не си пасват.

Той ме изгледа тъжно.

— Де да имах твоите очи, синко.

Побутна сърчището със заобления си тъп показалец. Втренчи се в мен, но нищо не каза.

— Ако си мислите, че Бил е имал повод за ревност във връзка с тази гривничка, значи сме на еднакво мнение — обадих се аз. — Но само ако я е видял. Между нас казано обаче, готов съм да се хвана на бас, че той си е нямал представа за съществуването ѝ и никога не е чувал името Милдред Хавиланд.

— Изглежда, дължа извинение на онзи Де Сото —бавно изрече Патън.

— Ако изобщо го видите отново.

Той пак ме изгледа продължително с изпразнени очи, и аз му върнах със същата монета.

— Не ми казвай, синко. Позволи ми сам да се досетя, че ти е хрумнало нещо съвсем ново.

— Ъхъ. Бил не е убил жена си.

— Ами?!

— Убеден съм. Убиецът е някой от миналото и. Някой, който е изгубил следите ѝ, открил ги е наново, разбрал, че е омъжена за друг, и това никак не му е харесало. Някой, който познава тукашния край, което впрочем се отнася не само за живеещите наоколо, и е знаел къде може да скрие колата и дрехите ѝ. Някой, който е мразел и е умеел да крие чувствата си. Който я убедил да замине с него, а когато всичко било готово и бележката написана, я стиснал за гърлото и тя си получила заслуженото, според него. След това скрил трупа в езерото и си тръгнал. Харесва ли ви?

— Ами какво да ти кажа — здравомислещо заяви шерифът. — Звучи доста сложно, не мислиш ли? Но не е изключено. Никак не е изключено.

— Щом тази версия ви омръзне, веднага ми кажете. Ще ви поднеса нещо ново.

— Не се и съмнявам — каза той и за пръв път, откакто го познавах, се засмя.

Пожелах му „лека нощ“ и го оставил да премисля нещата трудоемко, като заселник в Дивия запад, изравящ от земята пън.

13

Някъде към единайсет часа стигнах долния край на нанадолнището и паркирах в една от диагоналните клетки встрани от хотел „Прескът“ в Сан Бернардино. Извадих от багажника чантата с пижама, бельо и четка за зъби и вече бях изкачил трите стъпала до вратата, когато пиколото с галони на панталоните, бяла риза и черна папионка ми я изтръгна от ръката.

На рецепцията дежуреше мъж с глава като яйце, който никак не се интересуваше от мен или от каквото и да било. Облеклото му се състоеше от некомплектуван бял платнен костюм и докато ми подаваше писалката, се прозяваше, загледан в далечното празно пространство, сякаш си спомняше детството.

Ние с пиколото се изкачихме с асансьор метър на метър до втория етаж и извървяхме няколко километра по безкрайни коридори. Колкото повече вървяхме, толкова по-горещо ставаше. Той отключи вратата на стая колкото килер, с едно прозорче, което гледаше към шахтата. Отворът на климатичната инсталация горе на тавана беше колкото дамска кърпичка. Парченцето панделка, завързано за него, едва-едва потрепваше, колкото да покаже, че там нещо мърда.

Пиколото беше висок, слаб, пожълтял, възрастен и хладен като замръзнала пача. Прехвърли дъvkата си от едната буза към другата, остави чантата ми върху стола, вдигна очи към отвора в тавана и ги прехвърли върху мен. Бяха с цвят на гълътка вода.

— Може би трябваше да поискам по-скъпа стая — поне за доллар — обадих се аз. — Тази ми е малко тясна в раменете.

— Имате късмет, че изобщо намерихте стая. Градът сега се пръска по шевовете.

— Донеси ни нещо безалкохолно, чаши и лед — поръчах аз.

— Ни?

— Ако не си въздържател, разбира се.

— Май ще мога да рискувам, вече е доста късно.

И той излезе. Аз си свалих сакото, вратовръзката, ризата и долната фланелка и взех да крача напред-назад из топлото течение, предизвикано от отварянето на вратата. Миришеше на горещо желязо. Влязох странично в банята — разбирате що за баня беше — и се напръсках с хладката вода, която минаваше за студена. Задиших малко по-спокойно и точно тогава се върна високият апатичен хоп с табла в ръце. Затвори вратата и аз извадих шишето с ръжено уиски. Той наля две чаши, разменихме си над ръбовете им обичайните неискрени усмивки и пихме. Потта ми се застича от тила по гръбнака и вече бе стигнала чорапите, когато оставил чашата. Но все пак се почувствувах по-добре. Седнах на леглото и погледнах към пиколото.

— Колко време можеш да останеш?
— Зависи какво ще правя.
— Ще си спомняш.
— Хич ме няма по тази част.
— Аз пък имам пари за харчене — заявих. — За каквото ми хрумне.

Извадих портфейла си, залепнал малко под гърба ми, и пръснах върху леглото няколко вехти еднодоларови банкноти.

— Пардон — рече пиколото. — Сигурно сте полицай.
— Не ставай глупав. Да си виждал полицай, който реди пасианси със собствените си пари? Наричай ме частен детектив.
— Започва да ми става интересно. Уискито ми размърда мозъка.
Подадох му един долар.
— Опитай се да го доразмърдаш с това. Може ли да ти викам Дългия Тексасец от Хюстън?

— От Амарилло съм. Макар че няма никакво значение. Как ви харесва тексаското ми произношение? На мен пък ми се гади от него. Но хората си падат по тексасците.

— Запази си го. От него никой не е изгубил пари.

Той се усмихна широко и грижливо напъха банкнотата в малкото джобче на панталоните си.

— Какво си правил в петък, дванайсети юни? — попитах. — Късно следобед или привечер. Било е петък, както казах.

Той отпи от уискито, замисли се, леко заклати леда в чашата и пак отпи.

— Тук си бях, на смяна от шест до дванайсет.

— Една жена се е регистрирала в хотела — слабичка, хубава блондинка — и е останала до вечерния влак за Ел Пасо. Предполагам, че е заминала с него, защото в неделя сутринта е била в Ел Пасо. Пристигнала е с пакард-клипър, на името на Кристал Грейс Кингзли, с адрес Карсън Драйв номер деветстотин шейсет и пет, Бевърли Хилс. Може да се е регистрирала под това или под друго име, а може и изобщо да не се е записала е дневника. Колата ѝ е все още в гаража на хотела. Бих искал да поговоря с момчетата, които са били на регистрацията при наемането и освобождаването на стаята. И това струва долар — само за да си помислиш по въпроса.

Отделих още един от изложените екземпляри и той се присъедини към другия в малкото му джобче със звук на боричкащи се гъсеници.

— Дадено — спокойно отвърна събеседникът ми.

Остави чашата си, излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Аз довърших питието и си налях още едно. Отидох до банята и пак се намокрих с топла вода. Докато вършех тази работа, телефонът на стената иззвънтя и аз се вклиних в миниатюрното пространство между вратата на банята и леглото, за да вдигна слушалката.

— Съни е бил на регистрацията — рече тексаският глас. — Обаче миналата седмица са го взели в казармата. Едно друго момче — Лес му е името, е било при освобождаването на стаята. То е тук.

— Добре. Изстреляй го, моля те, при мен.

Довършвах втората чаша и вече мислех за трета когато на вратата се почука. Отворих и зърнах на прага дребен зеленоок плъх със стисната момичешка уста. Влезе с танцуваща походка и ме изгледа с едваоловима подигравка.

— Ще пиете ли?

— То се знае — изрече хладни.

Сипа си гигантска доза, добави една идея лимонада, пресуши смеската на един дъх, пъхна цигара между гладките устенца и драсна клечка кибрит още докато я вадеше от джоба си. Издуха дима и продължи да ме гледа втренчено. С крайчета на окото си зърна парите върху леглото, без дори да погледне натам. Над джобчето на ризата му вместо обичайния номер беше избродирана думата „старши“.

— Вие ли сте Лес?

— Не. — Кратко мълчание. — Тук не обичаме ченгетата — добави. — В хотела няма детектив и не ни се занимава с такива, дето вършат работата на други хора.

— Благодаря. Това беше всичко.

— Ъ?

Устичката му злобно се сви.

— Изчезвай.

— Аз пък разбрах, че сте искали да говорите е мен — подигравателно се изсмя малкият.

— Ти ли си началникът на хоповете?

— Проверете, ако не вярвате.

— Исках да те почерпя една чашка. И да ти дам един долар. На — подадох му го аз. — И благодаря, че си направи труда да дойдеш.

Той прибра банкнотата, без да каже „благодаря“. Обаче не помръдна от мястото си — от носа му извираше пушек, очите му бяха присвити, гадни.

— Тук каквото аз кажа, това става.

— Става, доколкото можеш да избуташ на мускули. Пък то не е много. Нали си изпи чашата и прибра рушвета? Сега изчезвай.

Той сви рязко рамене, обърна се и безшумно се изниза от стаята.

След четири минути на вратата отново се почука, много леко. Влезе високият, широко усмихнат. Аз пак седнах на леглото.

— Лес едва ли ви допадна много, а?

— Никак. Той доволен ли е?

— Сигурно. Знаете ги началниците какви са. Трябва да си получат своя дял. Може би ще е по-добре мен да наричате Лес, мистър Марлоу.

— Значи ти си бил на рецепцията, когато е освободила стаята.

— Не, всичко беше номер — да забавим топката, докато шефът си вземе своето. Тя изобщо не се регистрира в хотела. Но си спомням пакарда. Даде ми един доллар, за да го прибера в гаража и да наглеждам багажа ѝ, докато стане време за влака. Обядва тук, в ресторантa. А в този град за един доллар добре ще те запомнят. Пък и доста приказки се изприказваха за пакарда, който от толкова време стои в гаража.

— Как изглеждаше?

— Беше облечена с костюм в бяло и черно — повече бяло, отколкото черно, със сламена шапчица с черно-бяла панделка.

Спретната блондинка, както казахте. До гарата отиде с такси. Аз занесох багажа й до колата. Куфарите бяха с инициали, но не ги помня — съжалявам.

— Радвам се, че не ги помниш. Иначе би било прекалено. Пийни си още. Колко годишна беше според теб?

Той изплакна втората чаша и си сипа съвсем прилично количество.

— В днешно време е много трудно да определиш женската възраст — каза. — Стори ми се трийсетинагодишна.

Бръкнах в джоба на сакото си за снимката на Кристал и Лейвъри на плажа и му я подадох.

Той я заразглежда старателно, като ту я приближаваше към очите си, ту я отдалечаваше.

— Няма да се наложи да даваш клетвени показания в съда — успокоих го аз.

Той кимна.

— И не бих искал. Тези дребни блондинки така си приличат, че само да си сменят дрехите и грима или светлината да пада под друг ъгъл, и са съвсем еднакви или съвсем различни.

Лес продължи да се колебае, загледан в снимката.

— Нещо като че ли те глажди — обадих се аз.

— Мисля си за този джентълмен. Той замесен ли е в играта?

— Кажи каквото знаеш.

— Според мен този същият я заговори долу във фоайето и двамата обядваха заедно. Висок хубав тип, сложен като боксьор лека категория. И той отпътува с нея в таксито.

— Сигурен ли си?

Пиколото хвърли едно око към парите върху леглото.

— Добре, казвай колко ще струва съдението — уморено подхвърлих.

Той настърхна, остави снимката, измъкна двете сгънати банкноти от джобчето си и ги метна върху леглото.

— Благодаря за почерката — рече. — Вървете по дяволите.

И се запъти към вратата.

— Седни и не бъди толкоз докачлив — изръмжах аз.

Той седна и ме загледа навъсено.

— И стига си демонстрирал южняшкия си темперамент — продължих. — През всичките тези години ако знаеш колко хотелски хопове са минали през ръцете ми... Един не се случи да не ми погоди номер. Така че не се надявам да срещна някой от вашего брата, който да не играе своя игричка.

Той се усмихна бавно и кимна с глава. После взе отново снимката и ме загледа над ръба ѝ.

— Добре излиза този джентълмен. Много по-добре от дамата. Но аз го запомних заради една друга подробност. Останах с впечатлението, че на нея никак не ѝ хареса, дето той направо се приближи и я заговори.

Премислих думите му и реших, че не ми съобщават кой знае какво. Лейвъри може да е закъснял за срещата или да не се е явил на някоя друга, предишна.

— Имало си е причина за това — рекох. — А забеляза ли какви бижута имаше дамата? Пръстени, обици или нещо друго ценно, което да бие на очи?

Не бил забелязал.

— Косата ѝ дълга ли беше или къса, прива, на вълни или къдрава? Естествено руса или изрусена?

Лес се засмя.

— Е, мистър Марлоу, по последната точка едва ли някой може да отговори с точност. Дори когато са естествено руси, те пак си посветляват косите. Що се отнася до останалото, спомням си, че бяха по-скоро дълги, със завити навътре краища, а иначе прави. Но може и да греша. — Той погледна пак снимката. — Тук ги е вързала отзад. Нищо не си личи.

— Така е — съгласих се. — Единствената причина, поради която те попитах, беше да проверя дали не прекаляваш в наблюдателността си. Онези, които запомнят прекалено много подробности, са точно толкова ненадеждни като свидетели, както и другите, които нищо не забелязват. В повечето случаи си измислят половината. А ти издържах на пробата за достоверност, предвид обстоятелствата. Много ти благодаря.

Върнах му двета долара и още пет да им правят компания. Той благодари, допи си питието и си тръгна безшумно. Аз също си допих, изплакнах чашите, реших, че май ще е по-добре да се прибера у дома,

отколкото да спя в тази дупка. Облякох пак ризата и сакото си и слязох долу с чантата в ръка.

Единственият пиколо във фоайето беше рижият плъх — шефът на холовете. Отнесох чантата до регистратурата, а той не помръдна да я поеме от ръцете ми. Яйцевидната глава ми взе два долара, без дори да ме погледне.

— Два долара за тази дупка — рекох, — след като можех да прекарам нощта в някоя уютна и проветриха консервена кутия, и то без пари.

Дежурният се прозя, загря със закъснение и отвърна умно:

— Към три часа през нощта става доста прохладно. Оттам нататък до осем, че дори и до девет, е направо приятно.

Избърсах тила си и запреплитах крака към колата. Дори седалката пареше, при това в полунощ!

Прибрах се вкъщи в три без четвърт и Холивуд ми се видя като хладилна камера. Дори в Пасадина беше прохладно.

14

Сънувах, че съм в леденозелени водни дълбини с труп под мишница. Трупът имаше дълги руси коси, които постоянно се замотаваха пред лицето ми. Огромна риба с изцъклени очи, подуто тяло и лъщящи прогнили люспи плуваше около мен и ме гледаше цинично, като застарял коцкар. Тъкмо когато щях да експлодирам от липса на въздух, трупът в ръцете ми оживя, отдръпна се и в следващия миг аз се боричках с рибата, докато трупът започна да се преобръща във водата, а дългите му коси се въртяха пумпалообразно.

Събудих се с уста, натъпкана с чаршафа, с ръце, сключени около таблата на леглото, която явно се опитваха да изтръгнат. Когато я пуснах, мускулите ме боляха. Станах, обиколих стаята и запалих цигара, като опипвах килима с боси крака. Изпуших я и се върнах в леглото.

Когато се събудих отново, беше девет часът. Слънцето светеше в лицето ми. Стаята пареше от горещина. Взех един душ, обръснах се и наполовина облечен, отидох в малката трапезария към кухненския бокс да си препека филии, да си изпържа яйца и сваря кафе. Тъкмо привършвах, когато на вратата се почука.

Отворих с пълна уста. На прага стоеше слаб сериозен мъж в строг сив костюм.

— Лейтенант Флойд Гриър от Централното полицейско управление — представи се той и влезе в стаята.

Протегна ми суха ръка и аз я стиснах. Седна на ръба на един стол, както обикновено сядат полицайт, взе да върти шапка из ръце, загледан спокойно в мен, без да мига — както само те умеят.

— Обадиха ни се от Сан Бернардино във връзка с тази история в планината, при Пума Лейк. Удавената жена. Разбрах, че вие сте присъстввали при откриването на трупа.

Аз кимнах и му предложих кафе.

— Не, благодаря. Закусих преди два часа.

Донесох кафето си и седнах срещу него.

— Помолиха ни да направим справка за вас и да им се обадим.

— Да, разбира се.

— Така и сторихме. Okаза се, че сте чист спрямо нас. Странно съвпадение — човек с вашата професия да се окаже на мястото, където неочаквано откриват труп.

— Такъв съм си. С късмет.

— Затова реших да се отбия и да се запозная с вас.

— Хубаво сте направили. Приятно ми е, лейтенанте.

— Странно съвпадение — повтори той, след като ми кимна. —

По работа ли бяхте в планината?

— Дори и да е така, работата ми няма нищо общо с удавеното момиче — поне доколкото ми е известно.

— Но не сте съвсем сигурен, така ли?

— Докато делото не е приключило, в нищо не мога да съм сигурен, най-малко в страничните ефекти.

— Е, да. — Той отново взе да върти шапка из ръцете си, като стеснителен каубой. В очите му обаче нямаше капка стеснителност. — Ако страничните ефекти, които споменахте, се преплетат с тази удавена жена, бих искал да ни известите.

— Можете да разчитате на това.

Той изду с език долната си устна.

— Бихме искали нещо повече от надежда. А за момента, изглежда, нищо не желаете да ни кажете?

— За момента не знам нищо повече от онова, което е известно и на Патън.

— Кой е той?

— Шерифът на Пума Поинт.

Слабият сериозен мъж се усмихна снизходително. След известно мълчание дръпна един пръст, за да изпука, и рече:

— Прокурорът на Сан Бернардино вероятно ще поиска да разговаря с вас преди следствието. Но това няма да е много скоро. За момента се опитват да вземат от трупа пръстови отпечатъци. Изпратихме им един от нашите специалисти.

— Сигурно няма да е лесно. Тялото беше доста разложено.

— Сега има начини. В Ню Йорк са разработили цяла технология, защото често вадят от реката удавници. Режат от пръстите парчета

кожа, втвърдяват я в дъбилиен разтвор и по този начин вземат отпечатъци. Обикновено върши работа.

— Да не би да мислите, че жената има досие в полицията?

— Винаги вземаме отпечатъци, от всеки труп. Би трябало да го знаете.

— Не я познавах. Ако сте помислили, че знам коя е и затова съм бил там, няма такова нещо.

— Но не желаете да ни кажете защо сте ходили в Пума Поинт — настоя той.

— Значи мислите, че лъжа.

Лейтенантът завъртя шапката на кокалестия ся пръст.

— Грешно сте ме разбрали, мистър Марлоу. Ние нищо не мислим. Ние само разследваме и проучваме. Този разговор е просто в реда на нещата. Би трябало да го знаете. Достатъчно дълго сте в бизнеса. — Стана и си сложи шапката. — Ако ви се наложи да напускате града, бих искал да ми се обадите. Ще ви бъда много задължен.

Обещах и го изпратих до вратата. На излизане ми кимна и тъжно се полуусмихна. Проследих го с очи как апатично се влачи по коридора и натиска копчето на асансьора. После се върнах в трапезарията да проверя дали е останало кафе в каната. Имаше почти цяла чаша. Добавих мляко и захар и я отнесох при телефона. Набрах номера на Централното полицейско управление, а когато ме свързаха, поисках да говоря с лейтенант Флойд Гриър.

— Лейтенант Гриър не е тук — отвърна ми нечий глас. — Искате ли да говорите с някой друг?

— Де Сото там ли е?

— Кой?

Повторих името.

— Какъв чин има и в кой отдел работи?

— Мисля, че е цивилен.

— Почакайте малко.

Зачаках. След известно време се обади грапав мъжки глас:

— Какви са тези шегички? Няма никакъв Де Сото в целия списък. Кой е на телефона?

Затворих, допих си кафето и набрах номера в кантората на Дерас Кингзли. Компетентната и хладна мис Фромсет ме осведоми, че току-

що бил пристигнал, и ме свърза.

— Е? — започна той гръмогласно и властно, както подобава в началото на един нов ден. — Научихте ли нещо в хотела?

— Наистина е била там. И се е срещаala с Лейвъри, Пиколото, с когото разговарях, вмъкна Лейвъри в разговора, без да съм го питал, дори без да съм му подсказал. Вечеряли заедно и отишъл с нея до гарата, в същото такси.

— Трябаше да се досетя, че ме лъже — бавно произнесе Кингзли. — Но останах с впечатлението, че се изненада, когато споменах телеграмата от Ел Пасо. Напразно съм се поддал на първото впечатление. Нещо друго?

— Не, не изрових нищо друго. Тази сутрин при мен дойде един полицай, колкото да ме огледа и да ме предупреди да не напускам града, без да се обадя. Опита се да разбере какво съм правил в Пума Point. Нищо не казах, а той дори не беше чувал за съществуването на Джим Патън. Явно Патън си е мълчал.

— Джим е много свестен човек и би направил всичко, което зависи от него. Защо ме питахте снощи за някоя си Милдред... как ѝ беше фамилното име?

Разказах му накратко. Също и за колата на Мюриъл Чес и за дрехите ѝ — къде са били намерени.

— Историята се оформя твърде зле за Бил — каза той. — Аз самият добре познавам Кун Лейк, но и през ум не би ми минало да използвам стария навес, пък дори и не подозирах, че съществува. Звучи не само зле, но и предумишлено.

— Не съм съгласен. Щом като познава добре местността, не е било необходимо да търси такова сложно скривалище. Още повече, че за него разстоянието е проблем.

— Възможно е. Какво възнамерявате да правите сега?

— Ще се заема отново с Лейвъри, разбира се.

Той се съгласи с мен и додаде:

— Този другият случай — колкото и да е трагичен — жали не ни влиза в работата?

— Само ако жена ви е замесена в него.

— Вижте какво, Марлоу. — Гласът му прозвуча доста рязко. — Разбирам инстинкта ви на детектив да свързвате всички събития в един стегнат възел, но все пак го обуздавайте. Жivotът съвсем не е

такъв — поне доколкото аз го познавам. Най-добре оставете проблемите на семейство Чес на полицията, а вие впрегнете мозъка си на работа за разрешаване на моите проблеми.

— Дадено — рекох.

— Не мислете, че ви наредждам — добави той.

Засмях се сърдечно, казах „довиждане“ и затворих. Дооблякох се и слязох в подземния гараж да си взема крайслера. И пак потеглих към Бей Сити.

15

Подминах кръстовището на Олтеър Стрийт и напречната уличка, която продължаваше до ръба на каньона и там завършваше в паркинг с формата на полукръг, обрамчен с тротоар и бяла дървена предпазна оградка. На паркинга поседях известно време в колата, мислих, гледах морето и се наслаждавах на синьо-сивия планински скат, който се спускаше към брега. Опитвах се да решава дали да гледя Лейвъри с перце, или да карам с опакото на ръката и острото на езика. Реших, че нищо няма да изгубя от мекия подход. Ако не дадеше резултат, в което впрочем бях убеден, щях да оставя нещата на естественото им развитие и тогава бихме могли да изпотрошим мебелите.

На асфалтираната алея, по която се слизаше до средата на нанадолнището откъм външния ръб на каньона, под къщите, нямаше жива душа. По-надолу, на съседната стръмна уличка, две момченца мятаха бумеранг към стръмния склон и го гонеха с обичайното настървено блъскане и сквернословие. Още по-ниско се виждаше къща, оградена с дървета и стена от червени тухли. В задния двор зърнах простирано пране и два гъльба, които се разхождаха важно по наклонения покрив я поклащаха глави. Синьобежов автобус задрънча по улицата и спря пред тухлената къща, за да слезе много бавно и внимателно древен старец, който стъпи твърдо на земята и почука с тежък бастун, преди да запълзи нагоре по склона.

Въздухът беше по-чист от вчера. Спокойствие изпълваше утрото. Оставил колата, където бях спрятал, и тръгнах по Олтеър Стрийт към номер 623.

Шорите на фасадните прозорци бяха спуснати и къщата имаше дремлив вид. Прекосих покритата с декоративен мъх пътека, забих пръст в звънеца и видях, че вратата не е добре затворена. Беше се отпуснала върху рамката, а езичето на бравата се опираше ония ръб на ключалката. Спомних си, че предишния ден на излизане вратата заяде и трудно я затворих.

Бутнах я леко и тя се разтвори с тихо щракване. Стаята беше мрачна, но през западните прозорци се процеждаше малко светлина. На позвъняването ми никой не откликна. Не повторих. Отворих още по-широко и влязох.

Посрещна ме приглушена топла миризма — така миришат къщите, когато утрото напредне, а те още не са проветрени. Бутилката „VAT 69“ върху кръглата масичка до дивана беше почти празна, а до нея чакаше втора, неотворена. На дъното на медната кофичка за лед имаше малко вода. Видях две използвани чаши, както и половин шише газирана вода.

Нагласих вратата горе-долу в същото положение, в което я намерих, и се ослушаах. Ако Лейвъри не си беше у дома, намерението ми бе да рискувам и да потършувам наоколо. Не го държах кой знае колко в ръцете си, но може би знаех достатъчно, за да не се реши да вика полиция.

Времето минаваше в тишина. Минаваше в сухото цъкане на електрическия часовник върху поличката на камината, в далечното свирене на кола по Астър Драйв, в стършеловото бръмчене на самолет над хълмовете отвъд каньона, във внезапното включване и ръмжене на електрическия хладилник в кухнята.

Влязох по-навътре в стаята, спрях и взех да се оглеждам, наострил уши, ала чух само звуци, които принадлежат на къщата и нямат нищо общо с хората; в нея. Тръгнах по килима към сводестия проход в дъното.

Върху извивката на белите железни перила, там, където свършваше арката и надолу се спускаха стълби, се появи ръка в ръкавица. Показа се и остана така.

После се плъзна нагоре, показва се дамска шапка, сетне и главата. Жената тихо се изкачи по стълбите, мина през сводестия проход, но като че ли все така не ме виждаше. Беше слаба, на неопределена възраст, с разбъркана кестенява коса, с размазано по устата алено червило, прекалено много руж по скулите, силно гримирани очи. Облечена беше със син вълнен костюм, който ни най-малко не се връзваше с лилавата шапка, килната до краен предел на една страна, та чак едва се крепеше.

Видя ме, но нито спря, нито промени на йота израза на лицето си. Бавно навлезе в стаята, като държеше дясната си ръка разперена

встрани. Кафявата ръкавица, която бях зърнал върху перилото на стълбата, бе на лявата ѝ ръка. Дясната ръкавица обвиваше дръжката на малък автоматичен пистолет.

Сега вече спря, тялото ѝ се изви назад и от устата и излезе кратък скръбен писък. Сетне се изкикоти — кресливо и нервно. Обърна патлака към мен и започна да се приближава — крачка по крачка.

Аз гледах пистолета и не пищях.

Когато разстоянието между нас стана достатъчно интимно, насочи дулото към стомаха ми и рече:

— Исках си наема, нищо друго. Виждам, че добре се грижи за къщата. Нищо не е счупено. Винаги е бил добър, спретнат, внимателен наемател. Само не исках да закъснява прекалено много с наема.

Някой попита с напрегнат, нещастен глас, много учтиво:

— С колко месеца е закъснял?

— С три. Двеста и четирийсет долара. Осемдесет долара на месец е съвсем разумен наем за една така добре обзаведена къща. И преди съм имала трудности при прибирането на парите, но винаги сме се споразумявали накрая. Обеща да ми плати с чек тази сутрин. По телефона. Искам да кажа, че по телефона обеща да ми даде тази сутрин чека.

— По телефона — повторих аз. — Тази сутрин.

Зашавах леко с крака, като гледах да не бие на очи. Намерението ми беше да се приближа дотолкова, че да замахна странично към пистолета, да го избия нагоре и да отскоча, преди тя да успее да го обърне пак към мен. Никога не ми е провървявало с тази стратегия, но от време на време се налага да я прилагам. Имах чувството, че моментът пак е настъпил.

Бях се приближил с около една педя, но не достатъчно, за да започна маневрата.

— Вие ли сте собственичката? — попитах, без да гледам пистолета. Хранех слаба, много слаба надежда, че жената няма представа за насоченото към мен дуло.

— Ами да, разбира се. Аз съм мисис Фолбрук. Вие за кого ме взехте?

— Помислих си, че нищо чудно да сте собственичката. Нали говорехте за наема... Но не ви знаех името.

Още една педя. Добре работех, много гладко. Жалко, ако усилията ми отидеха на вятъра.

— А вие кой сте, ако смея да попитам?

— Наминах да прибера вноската за колата. Вратата беше едвадва открехната и без да иска, нахълтах. Сам не зная защо.

И направих физиономия на представител на кредитна компания, дошъл за поредната нередовна вноска. Непроницаема и сурова, но готова всеки момент да разцъфне в слънчева усмивка.

— Да не искате да кажете, че мистър Лейвъри е закъснял с вноската за колата? — попита тя разтревожено.

— Малко. Не кой знае колко — рекох успокоително.

Вече бях напълно готов. Разстоянието беше подходящо, а би трябвало да съумея и да замахна добре. Само едно добре преценено рязко и широко движение отвътре навън. Започнах да вдигам крак от килима.

— Знаете ли — обади се жената. — Странна работа — този пистолет. Намерих го на стълбите. Такива са ужасни, целите в смазка... А килимът на стълбището е много добро качество, сив плюш. Доста е скъп.

И тя ми подаде пистолета.

Ръката ми се пресегна, вцепенена като яйчена черупка и също толкова крехка. Поех оръжието. Тя помириса с отвращение ръкавицата, която го бе стискала допреди малко. И продължи да говори със същото откачено благоразумие. Коленете ми изпукаха, отпускайки се от напрежението.

— Вашата работа е далеч по-лесна — продължи жената. — Имам предвид вноската за колата. Можете просто да му я отнемете, ако се стигне дотам. Но съвсем не е толкова лесно да си вземеш къщата заедно с мебелите. За да изгониш един наемател, са нужни време и пари. Отношенията обикновено се влошават и някои вещи се повреждат, понякога умишлено. Килимът в тази стая струваше над двеста долара, купен на старо. От юта е, но е много красив, не намирате ли? Сигурно не бихте се досетили, че е от юта и е купен на старо. Всъщност много е глупаво да се казва „на старо“, щом е използуван съвсем малко. Аз също дойдох пеша, за да не хабя гумите на колата. Можех да взема автобуса поне донякъде, но тези пущини никога не идват навреме или ако се покажат, то е в обратна посока.

Почти не чувах какво ми говори. Все едно, че вълни се разбиваха навътре в морето, извън моето полезрение. Цялото ми внимание бе в пистолета.

Отворих да видя пълнителя. Беше празен. Обърнах го да надзърна в задната част на цевта. Също празна. Подуших дулото. Смрад на талази.

Пуснах пищова в джоба си. Беше автоматичен, за шест изстрела, калибрър 25. Изпразнен до последен куршум, при това не много отдавна. Но не и преди половин час.

— Стреляно ли е с него? — полюбопитствува любезното мисис Фолбрук. — Много се надявам, че не е.

— Имате ли някакви основания да смятате, че е стреляно?

Гласът ми не трепна, но мозъкът ми още не можеше да дойде на себе си.

— Ами нали се въргалаляше на стълбите. В края на краищата случва се хора да стрелят.

— Така е — съгласих се аз. — Но този сигурно е изпаднал от дупка в джоба на мистър Лейвъри. Той вали не си е вкъщи?

— А не, няма го — поклати тя глава с разочарован вид. — Много нелюбезното от негова страна. Обеща ми чек, а като дойдох...

— Кога му се обадихте по телефона?

— Снощи.

Тя се намръщи, не ѝ харесваше, че задавам толкова много въпроси.

— Сигурно са го извикали спешно.

Жената се загледа в някаква точка между големите ми кафяви очи.

— Вижте, мисис Фолбрук — започнах аз. — Нека не се будалкаме повече. Не че ми е неприятно. Нито пък ми е приятно да ви говоря всичко това. Но нали не сте го застреляли — задето ви дължи наем за три месеца?

Тя се отпусна много бавно на ръба на един стол и разходи език покрай алената цепка на устата си.

— Боже, какви страшни приказки — рече сърдито. — Започвам да мисля, че сте лош човек. Нали сам казахте, че не е стреляно с пистолета?

— С всички пистолети е стреляно по едно или друго време. И всички някога са били заредени. Този не е.

— Ами тогава...

Тя махна нетърпеливо и помириса омазнената си ръкавица.

— Е, добре, предположението ми е погрешно. Впрочем аз само се пошегувах. Мистър Лейвъри е извън къщата и вие сте я обиколили в негово отсъствие. Като собственичка сигурно имате ключ. Прав ли съм?

— Не исках да си пъхам носа — каза тя, като загриза един пръст.

— Сигурно не биваше. Обаче имам правото да видя как я поддържа.

— Значи сте надзърнали навсякъде. Сигурна ли сте, че го няма?

— Не съм надзъртала под леглата, нито в хладилника — хладно ми отвърна жената. — Когато не отговори на позвъняването ми, извиках от горната площадка на стълбището, после слязох долу и пак го повиках. Надникнах и в спалнята.

Тя сведе поглед — едва ли не срамежливо, и размърда ръка върху коляното си.

— Значи това е всичко.

Тя кимна умно.

— Да. Как беше името ви?

— Ванс — отговорих. — Филоу Ванс.^[1]

— За коя компания работите, мистър Ванс?

— В момента съм безработен.

Жената ме изгледа стреснато.

— Ама нали казахте, че сте дошли да приберете вносцата за колата.

— Временна работа. Само замествам.

Мисис Фолбрук стана и ме загледа, без да мигне. Гласът ѝ беше леден:

— В такъв случай смяtam, че е редно да си тръгнете незабавно.

— Реших, че преди това няма да е зле да се огледам наоколо — ако не възразявате. Може да сте пропуснали нещо.

— Не мисля, че е необходимо. Къщата е моя. Смяtam, че трябва да си тръгнете, мистър Ванс.

— А ако не си тръгна, ще намерите някой, който да ми помогне, така ли? Защо не седнете за малко, мисис Фолбрук? Само ще надникна тук-таме. Този пистолет ме смущава, нали разбирате?

— Но нали ви казах, че го намерих на стълбите! — сърдито ми се сопна. — Не знам нищо за него. Изобщо не разбирам от пистолети. Аз... през живота си не съм стреляла.

Отвори голямата си синя чанта, извади носна кърпа и заподсмърча.

— Това е вашата версия. Не съм длъжен да ѝ вярвам.

Тя протегна към мен лявата си ръка — много трогателен жест.

— Ах, не биваше изобщо да влизам! — извика. — Така зле постъпих! Знам си го! Мистър Лейвъри сигурно ще се ядоса.

— По-скоро не биваше да допускате аз да открия, че пълнителят е празен. До този момент държахте всички карти в ръцете си.

Жената тропна с крак. Само това липсваше. Сега вече сцената беше изрядна.

— Вие сте отвратителен! — изписука тя. — Не ме докосвайте! Да не сте посмели да направите и крачка към мен! Секунда няма да остана повече в тази къща, щом вие сте тук! Как смеете да ме осъкърбявате...

Гласът ѝ се скъса като ластик. Тя наведе напред увенчаната с лилава шапка глава и хукна към вратата. Като минаваше покрай мен, протегна ръка сякаш за да ме отблъсне, но не беше достатъчно близо, пък и аз не помръднах. Разтвори рязко вратата, втурна се през нея и после по пътеката към улицата. Вратата бавно се хлопна подире ѝ, но шумът от затварянето не заглуши отдалечаващите се бързи стъпки.

Загризах нокътя на показалеца си, почуках по брадичката си с кокалчето на ръката и се ослушаех. От никъде нищо. Автоматичен пистолет за шест изстрела, изпразнен докрай.

— Нещо не е наред тук — произнесох на глас.

Сега вече къщата ми се струваше неестествено тиха. Минах по кайсиевожълтия килим; през сводестия проход и застанах на горната площадка на стълбището, за да се ослуша отново.

После свих рамене и безшумно заслизах надолу.

[1] Така се казва превзетият детектив от много популярната серия романи от С. С. Ван-Дайн, по които от 1929 до 1947 г. са създадени 15 филма. — Б.пр. ↑

16

В двета края нания коридор имаше врати, а по средата — още две, една до друга. Първата се оказа дрешник за бельо, втората беше заключена. Тръгнах към дъното на коридора и надникнах в спалнята за гости, със спуснати щори и никакви признания, че е била използвана. Върнах се обратно и влязох във втората спалня, обзаведена с широко легло, килим в светлокафяво, ръбести мебели от светло дърво, тройно огледало над тоалетката и дълга неонова лампа. В ъгъла имаше масичка с огледален плот, върху нея — кристална хрътка, до хрътката — кристална кутия с цигари.

По тоалетката имаше разсипана пудра за лице. По пешкира, окачен над кошчето за отпадъци, имаше следи от тъмно червило. Върху леглото имаше две възглавници една до друга, с вдълбнатини, които може да са били оставени от глави. Изпод едната възглавница се подаваше дамска носна кърпичка. В долната част на леглото беше захвърлена прозрачна черна пижама. Във въздуха се носеше натрапчив аромат на нещо от типа на „Шипър“^[1].

Попитах се какво ли си е помислила мисис Фолбрук за всичко това.

Обърнах се и се видях в цял ръст в дългото огледало, монтирано върху вратата на дрешника. Беше боядисана в бяло, а дръжката представляваше стъклена топка. Обвих я в носната си кърпа и я завъртях. Облицованият с кедрово дърво дрешник съдържаше доста голямо количество мъжки дрехи. Лъхна ме приятен дружелюбен аромат на мек вълнен плат. Но вътре нямаше само мъжко облекло. Погледът ми се спря на черно-бял дамски костюм, с преобладаващо бяло, под него — черно-бели обувки, а на поличката отгоре — сламена шапка с черно-бяла панделка. Имаше и други женски дрехи, но не им обърнах внимание.

Затворих дрешника и излязох от спалнята, все така с носната кърпа в ръка, готов за още дръжки.

Заключената врата до дрешника в коридора сигурно беше на банята. Разтърсих я, но тя си остана заключена. Наведох се и видях, че в средата на топката има малък тесен отвор. Веднага разбрах, че заключването е станало чрез натискане на копчето върху дръжката от вътрешната страна, а тесният процеп е за ключ — е случай, че някой припадне в банята или децата се затворят и започнат да лудуват.

Ключът би трябвало да се намира на най-горната полица на дрешника, но го нямаше. Опитах с острието на джобното си ножче, но то се оказа твърде тънко. Върнах се в спалнята и извадих от чекмеджето на тоалетката плоска пиличка за нокти. Тя ми свърши работа — отвори вратата на банята.

Върху боядисания кош за мръсно бельо имаше метната мъжка пижама в пясъчен цвят. На пода се въргалиха зелени чехли с гладка подметка. На ръба на умивалника имаше самобръсначка и тубичка крем за бръснене с отвита капачка. Прозорецът беше затворен и острата миризма не беше просто каква да е.

Върху зелените плочки на пода се търкаляха три лъскави гилзи с цвят на мед, а матираното стъкло на прозореца беше продупчено. Вляво, малко над него, имаше две издраскани места и мазилката се показваше под боята — там беше влязло нещо, например един-два куршума.

Завесата на душа бе в бяло и зелено, от импрегнирана коприна, закачена на лъскави хромирани халки; беше дръпната и изцяло закриваща кабинката. Аз я отместих и халките издадоха слаб стържещ звук, който проехтя някак си неприлично гръмко.

Вратът ми изпрука, докато се навеждах. Той си беше там, както и очаквах — и къде ли другаде можеше да бъде? Свит въгъла под двата лъскави крана, а от хромирания душ върху гърдите му бавно капеше вода.

Коленете му бяха прегънати, но не много. Двете дупки в голите му гърди изглеждаха тъмносини и бяха толкова близо до сърцето, че всеки от куршумите можеше да е причинил смъртта. Кръвта, изглежда, бе отмита.

Очите му бяха странно блестящи и напрегнато очакващи, сякаш е подушил аромата на сутрешното кафе и ей сега ще излезе от кабинката.

Добре свършена работа. Тъкмо си се избръснал, съблякъл си се, надвесил си се към душа, опрян на завесата, и нагласяващ температурата на водата. Вратата зад гърба ти се отваря и някой влиза. Този някой май че е жена. Тя държи пистолет. Поглеждаш към него и жената стреля.

С първите три изстрела не те улучва. Изглежда невъзможно от такова малко разстояние, но факт. А може би често се случва. Какво разбирам аз, толкоз малко съм живял.

Няма къде да бягаш. Би могъл да рискуваш и да се метнеш отгоре ѝ, ако си такъв човек и ако поне донякъде си се стегнал. Ала надвесен над крановете за вода, хванал се с една ръка за завесата, ти не си добре с равновесието. Освен това се сковаваш от ужас, ако си като всички хора. Няма къде да ходиш, освен вътре в кабинката на душа.

Там и отиваш. Влизаш доколкото можеш навътре, но кабинките за душ са малки и покритата с плочки стена те спира. Допрял си гръб до най-отдалечената. Пространството ти свършва, свършва твой живот. Тогава се разнасят още два изстрела, а може би три и ти се свличаш покрай стената, дори очите ти вече не са изплашени. Те са просто празните очи на мъртвеца.

Тя се пресяга и спира водата. Нагласява заключващото копче на вратата. На излизане от къщата хвърля празния пистолет върху килима на стълбището. За какво да се тревожи. Пистолетът по всяка вероятност е твой.

Така ли беше? Дано да съм прав.

Наведох се и подръпнах ръката му. По-студена не би могла да бъде, нито пък по-схваната. Излязох от банята, но оставил отключено. Вече беше излишно да натискам копчето. Само ще създам работа на полицията. Влязох в спалнята и издърпах носната кърпичка изпод възглавницата. Миниатюрно памучно квадратче с фестонирани с червено ръбчета. В ъгълчето бяха избродирани два ситни инициала, също с червено: А. Ф.

— Ейдиън Фромсет — произнесох на глас. Засмях се. Смехът ми прозвуча таласъмски.

Тръснах кърпичката, за да проветря част от миризмата на „Шипър“, сгънах я и я прибрах в джоба си. Качих се пак в хола и взех да ровя из бюрото до стената. Нямаше интересни писма, телефонни

номера, нито пък разпалващи любопитството кибритени кутийки. Или ако е имало, не ги намерих.

Погледнах телефона. Беше върху малка масичка до камината и имаше дълъг шнур, за да може мистър Лейвъри да си лежи върху дивана с цигара между хубавите гладки устни, с висока чаша ледено питие на масичката до него и много, много време за безкраен разговор с някоя приятелка. Сладкодумен, провлачен, лекомислено-закачлив, шеговит, не много префинен, но не и откровено непристоен разговор, какъвто несъмнено му е доставял удоволствие.

И всичко това на вятъра. Отидох до вратата, нагласих езичето така, че да мога пак да вляза, затворих добре, като я придърпах силно, докато чух щракване. Тръгнах по пътеката и застанах, огрян от слънцето, загледан отсреща в къщата на доктор Олмър.

Никой не извика, не изтича навън. Никой не наду полицейска свирка. Наоколо цареше тишина, слънце и спокойствие. Никаква причина за тревога. Просто Марлоу беше намерил още един труп. Вече добре се справя. Викат му Марлоу По Едно Убийство На Ден. Линейката за прибиране на трупове върви подире му, за да насмогне.

Иначе приятен човек, такъв един добродушен.

Върнах се на кръстовището, влязох в колата си, запалих, дадох на заден и изчезнах.

[1] Вид парфюм на неалкохолна мазна основа. — Б.пр. ↑

17

Пиколото в спортния клуб се върна само след три минути и ми кимна да го последвам. Качихме се с асансьор до четвъртия етаж, повървяхме по коридора и той ми посочи полуотворена врата.

— Ще завиете вляво, сър. Ако обичате, по-тихо. Някои от членовете спят.

Влязох в библиотеката. Кнigите бяха зад стъклени витринки, списанията — върху дълга маса в средата на помещението. Портретът на основателя на клуба беше осветен. По всичко личеше обаче, че истинската задача на библиотеката беше да осигурява условия за сън. Издадени напред библиотечни шкафове разделяха залата на множество малки ниши, в които имаше кожени кресла с високи облегалки и неописуеми размери и мекота. В някои от тях мирно дремеха старци с виолетови лица, вследствие на високо кръвно налягане, а от тесните им ноздри излизаше пискливо измъчено похъркване.

Направих няколко крачки и свих вляво. Дерас Кингзли се беше настанил в последната ниша, в най-отдалечения край на библиотеката, където имаше две кресла едно до друго, обърнати към ъгъла на помещението.

Голямата му глава с тъмна коса едва-едва се подаваше иззад облегалката на едното. Отпуснах се в съседното кресло и леко му кимнах.

— Говорете тихо — започна той. — Тази стая служи за следобеден сън. Какво става? Аз ви наех, за да си спестя неприятности и грижи, а не за да ме сполетят нови. Заради вас анулирах много важна среща.

— Знам — казах и доближих лице до неговото. Лъхна ме приятно на алкохол. — Тя го е застреляла.

Веждите му подскочиха нагоре, а лицето му придоби познатото каменно изражение. Стисна зъби. Задиша по-бавно, а едрата ръка, легнала върху коляното му, започна да шава.

— Продължавайте — произнесе с глас като паяжина.

Озърнах се над облегалката на моето кресло. Най-близкото старче спеше дълбоко, като издухваше и вдишваше белезникавите косми, щръкнали от ноздрите му.

— Когато позвъних на вратата на Лейвъри, никой не ми отвори — започнах доклада си. — Беше открайната. Още вчера забелязах, че заяжда на прага. Бутнах я и влязох. Стаята беше затъмнена, имаше две чаши с алкохол. Навсякъде тишина. По едно време отния етаж се появи слаба тъмнокоса жена, която каза, че била хазяйката, мисис Фолбрук. В ръката си стискаше пистолет. Намерила го на стълбите. Дошла да си прибере наема за последните три месеца. Отворила със собствения си ключ. Предположих, че се е възползвала от случая да огледа къщата. Взех пистолета и ми стана ясно, че наскоро с него е било стреляно, но не ѝ казах. Тя заяви, че Лейвъри го нямало. Отървах се от нея, като я ядосах, и тя си тръгна разярена. Може да повика полиция, но много по-вероятно е бръмбарите в главата ѝ вече да са я разсеяли и да е забравила всичко — освен наема.

Мълкнах за малко. Главата на Кингзли беше обърната към мен и мускулите на челюстите му бяха изхвръкнали — така силно стискаше зъби. В очите му прочетох болно изражение.

— Слязох долу — продължих след миг. — Има следи, че в спалнята е нощувала жена. Пижама, пудра, парфюм и други такива. Банята беше заключена, но я отворих. Три изстреляни гилзи на пода, две дупки в стената, една в стъклото на прозореца. Лейвъри, гол и мъртъв, в кабинката на душа.

— Божичко! — прошепна Кингзли. — Да не искате да кажете, че снощи при него е имало жена и тя го е застреляла тази сутрин в банята?

— А вие какво мислите, че се опитвам да ви съобщя?

— По-тихо! — изстена той. — Това е такъв удар за мен, естествено. Но защо в банята?

— Вие говорете по-тихо! Защо не в банята? Сещате ли се за друго място, където един мъж е по-беззащитен?

— Но не знаете със сигурност, че е застрелян от жена, нали?

— Не. Прав сте. Може някой да е използвал малък пистолет и да го е изпразнил небрежно, за да изглежда като женска работа. Банята е в ниското, гледа към празно пространство и едва ли някой извън къщата би чул гърмежите. Жената, която е спала там, може да си е

била тръгнала... А може и изобщо да не е имало никаква жена. Пижамата и останалите неща може нарочно да са били оставени. Вие спокойно бихте могли да го застреляте.

— Че за какво ми е да го убивам? — почти изbleя Кингзли, като стисна с все сила коленете си. — Да не съм дивак!

Не си заслужаваше да оспорвам аргумента му.

— Жена ви има ли пистолет? — попита.

Той обръна към мен изопнато, нещастно лице и попита глухо:

— Божичко, човече, нима допускате!

— Има ли? — настоях.

Думите излизаха от устата му надробени на стържещи парчета:

— Да... има... малък, автоматичен...

— Оттук ли го купихте?

— Не... не съм го купувал. Отнеш го от един пияница, когато бяхме на гости в Сан Франциско преди две години. Размахващо го наляво-надясно, смяташе, че е много забавно. Така и не му го върнах.

— Той защица брадичката си с такова настървение, че кокалчетата на пръстите му побеляха. — Сигурно не си спомня къде и как го е изгубил. Пияници като него обикновено не помнят.

— Нещата прекалено добре пасват. Можете ли да познаете пистолета?

Той се замисли, като издаде напред брадичка и полупритвори очи. Аз пак огледах креслата наоколо. Един от дъртите сънливци се събуди от собственото си гръмко изхъркване, което за малко да го издуха от мястото му. Прозя се, почеса носа си с тънък изсущен пръст и с много суетене извади от джобчето на жiletката си златен часовник. Взря се безизразно в циферблата, прибра го и пак се унесе в сън.

Бръкнах в джоба си, извадих пистолета и го пуснах в ръката на Кингзли. Той го загледа измъчено.

— Не знам — произнесе бавно. — Прилича на него, но не съм сигурен.

— Отстрани е гравиран номерът на серията.

— Че кой помни серийните номера на пистолетите!

— И аз на това разчитах. Иначе много бих се усъмнил.

Той стисна пистолета, после го оставил до себе си върху креслото.

— Мръсно копеле — рече. — Сигурно я е изоставил.

— Не ви разбирам. За вас подбудата е недостатъчна, защото не сте дивак, но за нея е напълно достатъчна.

— Това не е същата подбуда — рязко ми възрази той. — Пък и жените са много по-импулсивни от мъжете.

— Така, както котките са по-импулсивни от кучетата.

— В какъв смисъл?

— Ами в такъв — някои жени са по-импулсивни от някои мъже. И нищо повече. Ще ни трябва далеч по-убедителен мотив, ако държите жена ви да го е убила.

Той се извърна, колкото да ме изгледа втренчено — в очите му нямаше и следа от веселие. Зъбите му бяха оставили бели полумесеци в ъглите на устата му.

— Моментът не ми изглежда подходящ за шегички — рече. — Не можем да си позволим този пистолет да попадне в ръцете на полицията. Кристал имаше разрешително и затова е регистриран. Така че аз може да не знам номера, но те положително го имат. Не бива да попадне в ръцете им — повтори.

— Да, но мисис Фолбрук знае, че пистолетът е у мен.

Той поклати упорито глава.

— Ще трябва да рискуваме. Да, знам какъв риск поемате. И бъдете сигурен, че ще ви възнаградя за това. Ако обстоятелствата допускаха самоубийство, щях да ви кажа да го върнете на мястото му. Но така, както ми го разказахте...

— Няма начин. Освен ако не се е улучил с първите три изстрела. От друга страна, не мога да прикрия убийство, дори да ми предложите цели десет долара. Ще трябва да върна пистолета.

— Имах предвид по-голяма сума — тихо произнеса той. — Например петстотин долара.

— И какво очаквате срещу тях?

Кингзли се наклони към мен. Очите му бяха сериозни, тъжни, но не и сурови.

— Имаше ли нещо в апартамента на Лейвъри освен пистолета, което да сочи, че Кристал е била насъкана там?

— Черно-бяла рокля и шапка — както ми ги описа пиколото в Бернардино. А може да има и много други неща, които не са ми известни. Със сигурност ще се намерят отпечатъци от пръсти. Казвате, че никога не са й ги вземали, но това не означава, че няма да намерят

начин да проверят. Спалнята ѝ у вас сигурно е пълна с нейни отпечатъци. Също и вилата на Литъл Фон. И колата ѝ.

— Трябва да вземем колата... — започна той, но аз го прекъснах:

— Безполезно е. Другите места са предостатъчни. Какъв парфюм използваше?

Кингзли ме изгледа с празен поглед.

— Ами... „Гилърлейн Регал“ — шампанското на парфюмите — отвърна сковано. — Понякога и „Шанел“.

— А вашият какъв е?

— Тип „Шипър“. С примес на сандалово дърво.

— Защото спалнята е пропита с неговия аромат — поясних аз. — На мен ми мирише на евтина есенция, но не съм познавач.

— Евтина! — Той бе оскърен до дъното на душата си. — Божичко, евтина! Една унция струва трийсет долара!

— Миришеше ми по-скоро на два литра за три долара.

Кингзли отпусна тежко ръка върху крака си и поклати глава.

— Да се върнем на въпроса за парите. Петстотин долара. Още сега ще ви напиша чек.

Оставих репликата му да падне на земята, люшкана бавно от течението, като перце. Едно от старчетата зад нас стана от креслото си с олюляване и излезе пипнешком от стаята.

— Наех ви, за да ме предпазите от всякакъв скандал — строго започна събеседникът ми. — И да се погрижите за жена ми, разбира се, ако това се наложи. Не по ваша вина вероятността да се избегне скандалът почти не съществува. Но сега вече става дума да се спаси жена ми. Не вярвам тя да е застреляла Лейвъри. Нямам основания за това. Никакви! Просто съм убеден. Може да е била снощи там, може и пистолетът да е нейният. Но това с нищо не доказва, че тя е стреляла. Предполагам, че и с оръжието е небрежна както с всичко останало. Всеки би могъл да го докопа.

— Полицайте, които ще дойдат на местопроизшествието, няма да си направят труда да повярват на тази версия. Ако онзи, с когото вече имах щастлието да се запозная, е типичен екземпляр, те просто ще се спрат на първата глава, която им попадне, и ще размахат секирата. А щом направят оглед на мястото, нейната с положителност ще им се изпречи най-напред.

Той започна да треи силно длани. Мъката му изглеждаше театрална, каквато е често истинската мъка.

— Донякъде ще се съглася с вас — казах. — На пръв поглед положението в къщата е твърде ясно. Оставя дрехи, които е носила и които със сигурност може да се докаже, че са нейни. Захвърля пистолета на стълбите. Трудно може да се допусне, че е толкова глупава.

— Значи все пак сте съгласен с мен — уморено продума Кингзли.

— Но всичко това нищо не означава. Защото гледаме на нещата откъм логичната им страна, докато хората, които вършат престъпления от страст или омраза, просто си ги извършват, и толкоз. Всичко, което съм чул за нея, говори, че е безразсъдна и глупава жена. В цялата сцена, която заварих там в къщата, не личи и следа от предварително планиране. Напротив — налице е липсата на такова. Но дори и да нямаше улика, която да насочи полицайите по следите на жена ви, те пак ще я свържат с убийството. Като проучат що за човек е бил Лейвъри, кои са били приятелите му, жените... Името и рано или късно ще изплува и щом се установи, че от един месец никой не я е виждал, веднага ще започнат да трият от радост мазолестите си ръце. Освен това то се знае, че ще разберат чий е пистолетът и ако се окаже неин...

Ръката му се стрелна към оръжието до него в креслото.

— Няма да стане — казах. — Трябва да ми го върнете. Марлоу може да е много умен и да храни към вас големи симпатии, но не може да си позволи укриването на такава жизненоважна улика като пистолета, с който е било извършено убийството. Мога да действувам само въз основа на презумпцията, че жена ви е очевидният убиец, а очевидното често е погрешно.

Той изстена, но ми протегна голямата си ръка, стисната пистолета. Аз го прибрах в джоба си. После пак го извадих и рекох:

— Бихте ли ми дали за малко носната си кърпа? Не искам да използвам моята. Може да ме претърсят.

Кингзли ми подаде колосана бяла кърпа и аз грижливо избърсах с нея пистолета, преди да го пусна отново в джоба си. После му я върнах.

— Моите отпечатъци могат да се обяснят — казах, — но не искам да намерят вашите. Ето какво мога да направя. Ще се върна там, ще оставя пистолета където беше и ще извикам полицията. Ще им кажа каквото знам и ще реагирам според обстоятелствата. Няма начин да укрия нещата. Ще трябва да кажа какво съм правил там и защо. В най-лошия случай ще я намерят и ще докажат, че тя го е убила. А в най-добрая ще я открият много преди мен и тогава ще направя всичко, за да докажа, че тя няма пръст в тази история, което на практика означава да намеря истинския убиец. Съгласен ли сте?

Той кимна бавно.

— Да... А петстотинте долара си остават. Ако докажете, че Кристал не го е убила.

— Не разчитам много да ги спечеля — предупредих го. — Найдобре отсега да сме наясно по въпроса. Мис Фромсет добре ли е познавала Лейвъри? Извън работно време имам предвид.

Кингзли бавно издиша.

— Като лош привкус в устата — рече. — Като зле свършила любовна история. Нали не се изразявам прекалено грубо?

Ноздрите му потрепнаха и въздухът леко изsviri през тях. После се отпусна и даде тихо:

— Всъщност... доста добре го е познавала... преди време. В това отношение тя върши каквото сметне за добре. А Лейвъри, доколкото знам, беше твърде привлекателен — за жените.

— Ще трябва да поговоря с нея.

— Защо? — рязко попита той. По бузите му избиха червени петна.

— Аз си знам защо. Моята работа е да задавам какви ли не въпроси на всякакви хора.

— Тогава разговаряйте с нея — сковано ми разреши. — Между другото тя е познавала и семейство Олмър. Познавала е мисис Олмър, която се самоуби. И Лейвъри я е познавал. Дали няма никаква връзка с тази история?

— Не знам. Обичате я, нали?

— Още утре бих се оженил за нея, стига да можех — отвърна някак си официално.

Аз кимнах и станах. Огледах стаята. Беше почти празна. В най-отдалечения ъгъл две древни реликви все още пускаха мехурчета.

Останалите бяха отишли да вършат онова, което вършеха, когато бяха в съзнание.

— Има още нещо — додадох, като гледах надолу към Кингзли.
— Полицайт много се дразнят, ако не им се обадиш веднага, след като откриеш трупа. А аз се забавих, пък имам и още работа. Затова ми се иска, като отида там, да е все едно за пръв път. Мисля, че ще мога да го уредя, ако не се намеси онази мисис Фолбрук.

— Фолбрук ли? — Той, изглежда, не разбра за кого говоря. — Коя, по дяволите... а, да — спомних си.

— По-добре забравете. Почти съм убеден, че тя няма да се разшуми. Не ми се видя от хората, които доброволно си имат работа с полицията.

— Разбирам — рече Кингзли.

— Тогава внимавайте какво ще говорите. Въпросите ще завалят, преди да ви кажат, че Лейвъри е мъртъв, преди да ми позволят да се свържа с вас... поне така ще мислят. Затова не се хващайте в никакви капани. Ако се изтървете, ще бъда с вързани ръце. И ще загазя.

— Бихте могли да ми се обадите оттам, от къщата — преди да сте позвънили в полицията — разумно ми предложи той.

— Знам. Но в моя полза ще бъде да не ви се обадя. Първата им работа ще е да проверят кой е звънял по телефона и къде. А ако ви се обадя от другаде, тогава по-добре направо да си призная, че съм идвал тук.

— Разбирам — повтори той. — Имайте ми доверие — ще се справя.

Ръкувахме се и аз го оставих в библиотеката.

18

Спортният клуб се намираше на половин пряка от Трилоър Билдинг, само че на отсрещната страна на улицата. Прекосих и тръгнах на север, към входа на сградата. Вече бяха залели с розов цимент мястото, където преди това имаше гумени плочи. Бяха поставили и парапети по тротоара, така че, за да влезеш вътре, трябваше да минеш по тясна пътека, като мостче, по което се качваш на кораб. Пътеката беше задръстена от служители, които се прибраха от обяд.

Приемната на компанията „Гилърлейн“ ми се видя дори попразна от предишния ден. Същата пухкава блондинка се гушеше зад телефонната уредба в ъгъла. Тя ми се усмихна бегло, а аз ѝ отвърнах с поздрава на артилеристите — с насочен към нея показалец, трите пръста свити, а палецът шава, както каубоите въртят барабана на пищова си. Тя се засмя от все сърце, но беззвучно. Нищо по-забавно не ѝ се бе случило през цялата седмица.

Посочих празното бюро на мис Фромсет, блондинката кимна, пъхна щифтче в една от дупките и каза нещо. Отвори се врата, мис Фромсет се насочи елегантно към мястото си, седна и ме огледа очаквателно с хладните си очи.

— Да, мистър Марлоу? Боя се, че мистър Кингзли не е тук.

— Тъкмо бях при него. Къде ще можем да поговорим?

— Да поговорим?

— Трябва да ви покажа нещо.

— Нима? — Тя ме изгледа замислено. Сигурно много мъже бяха изявявали желание да ѝ покажат нещо, включително и колекциите си от гравюри. При други обстоятелства и аз не бих се посвенил поне да опитам.

— Във връзка с работата, която върша за мистър Кингзли.

Тя стана и отвори вратичката на ниския парапет.

— Тогава да влезем в неговия кабинет.

Държа ми вратата. Докато минавах покрай нея, подуших въздуха. Сандалово дърво.

— Това „Гилърлейн Регал“ ли е — шампанското на парфюмите?
— попитах.

Тя леко се усмихна, като все така придържаше вратата.

— С моята заплата?

— Не съм казал нищо за заплатата ви. Нямате вид на момиче, което само си купува парфюмите.

— Да, „Гилърлейн Регал“ е. Ако искате да знаете, страшно мразя да се парфюмирам, когато съм на работа. Но той ме кара.

Влязохме в дългия притъмнен кабинет и тя се настани в стола до бюрото. Аз седнах на същото място, както и предишния ден. Огледахме се един друг. Днес беше облечена в бежово, с къдрavo жабо на врата. Видя ми се не толкоз хладна, но още и дума не можеше да става за пожар в прерията.

Предложих ѝ една от цигарите на Кингзли. Тя я запали и се облегна назад.

— Да не губим време в излишни предпазливи приказки — започнах аз. — Вече знаете кой съм и какво върша. Ако вчера сутринта не сте имали представа, то е, защото шефът ви обича да се прави на голяма клечка.

Тя погледна ръката си, легнала върху коляното ѝ, после вдигна очи и ми се усмихна почти срамежливо.

— Той е прекрасен човек — каза. — Въпреки ролята на важен бизнесмен, която се опитва да играе пред такива като вас. Но освен него самия никой не я взема на сериозно. А пък ако знаехте какво е изтърпял от онази уличница... — махна тя с цигарата си. — Но по-добре да не говорим за това. Във връзка с какво искахте да ме видите?

— Кингзли ми каза, че сте познавали семейство Олмър.

— Познавах мисис Олмър. По-скоро сме се виждали един-два пъти.

— Къде?

— В къщата на общ приятел. Защо питате?

— У мистър Лейвъри?

— Нали няма да се държите нагло, мистър Марлоу?

— Можете да определите думите ми както искате. Ще говоря по работа, няма да се упражнявам в международна дипломация.

— Добре — леко кимна тя. — Да, в къщата на Крие Лейвъри. Ходех там... понякога. Той даваше коктейли.

— Значи Лейвъри е познавал Олмърови — или поне мисис Олмър.

Тя почервена едва забележимо.

— Да. Доста добре.

— Както и много други жени... доста добре. Не се и съмнявам. А мисис Кингзли познаваше ли я?

— Да, бяха близки. Говореха си на малко име. Мисис Олмър е мъртва, предполагам, че знаете. Самоуби се преди година и половина.

— Това сигурно ли е?

Тя вдигна вежди, но изражението ми се стори някак си изкуствено, като че ли вървеше с въпроса, който зададох.

— Имате ли някакви основания да ме питате, и то по този особен начин? Мисълта ми е — има ли връзка с... онова, над което работите?

— Едва ли. Засега поне не знам такова нещо. Но вчера мистър Олмър извика полиция само защото погледнах към къщата му. След като проучи по номера на колата ми кой съм. Полицаят се държа много грубо с мен само защото се намирах там. Не знаеше какво правя и аз не му казах, че съм бил при Лейвъри. Но доктор Олмър сигурно е знаел. Видя ме пред къщата. Та питам ви аз — за какво му е да вика полиция? И защо полицаят сметна за необходимо да спомене, че последният, който се опитал да изнуди Олмър, завършил в каменоломната? И защо също така ще ме пита дали съм нает от найните хора — предполагам, че е имал предвид родителите на мисис Олмър. Ако сте в състояние да ми отговорите на някой от тези въпроси, може би ще разбера дали има връзка с моето разследване.

Тя се замисли, като ми хвърли бърз поглед, а после извърна очи.

— Само два пъти съм била в компания с мисис Олмър — бавно заговори, — но ми се струва, че ще мога да отговоря на въпросите ви — на всичките. Последния път се видяхме в къщата на Лейвъри, както ви казах, и имаше доста народ. Лееше се алкохол, говореше се на висок тон. Жените не бяха със съпрузите си и мъжете не бяха с жените си, ако изобщо бяха довели някого. Имаше един — казваше се Браунел и беше много пиян. Чух, че сега бил във флотата. Та той задяваше мисис Олмър на тема лекарската практика на мъжа ѝ. Доколкото стана ясно, бил от онези доктори, които тичат нощем с чанта, пълна със спринцовки, и предпазват местните гуляйджии от розови слонове за закуска. Флорънс Олмър заяви, че изобщо не я интересувало по какъв

начин мъжът ѝ печели парите, стига да са много и тя да ги харчи. И тя беше пияна, но дори трезва едва ли е била по-симпатична. Беше от ония фрапантни фръцли, които непрекъснато се кикоят и сядат така, че целите им крака да се виждат. Много светла блондинка, румена, с неприлично големи, сини като на бебе очи. Та Браунуел ѝ каза да не се притеснява, бизнестът на мъжа ѝ винаги щял да процъфтява. Петнайсетминутни визити и хонорари от десет до петдесет долара. Едно само го беспокояло — как дори един лекар успява да се снабди с толкова много опиати. И попита мисис Олмър дали често канят на обяд симпатични гангстери. Тя плисна чашата си в лицето му.

Аз се усмихнах, но не и мис Фромсет, която изгаси цигарата си в големия меден пепелник и ме изгледа сериозно.

— Съвсем в реда на нещата — рекох. — Всеки би го направил, освен ако няма настъпва си някой избухлив побойник.

— Да. А след няколко седмици Флорънс Олмър бе намерена късно през нощта мъртва в гаража. Вратата била затворена, а моторът на колата работел. — Тя мъркна за миг, за да навлажни леко устните си. — Крие Лейвъри я откри. Прибирал се у дома в не знам си колко часа през нощта. Лежала на циментения под по пижама, с глава, напъхана под одеяло, метнато над ауспуха. Доктор Олмър не си бил въкъщи. Вестниците нищо не писаха, само че била починала внезапно. Много добре потулиха всичко.

Тя повдигна леко сплетените си ръце, после ги отпусна пак бавно в скута си.

— Значи не всичко беше наред? — попитах.

— Така се говореше, но хорските приказки, нали знаете... След известно време научих нещо интересно. Срещнах случайно онзи Браунуел на Вайн Стрийт и той ме покани на чашка. Никак не ми беше симпатичен, но имах половин свободен час, затова седнахме в „Ливайс бар“ и той ме попита дали си спомням мацето, което плиснало чашата си в лицето му. Казах, че си спомням. След това разговорът протече по следния начин. Спомням си го дословно. Той каза: „Нашият приятел Лейвъри добре се уреди, в случай, че един ден остане без приятелки, от които да смуче пари.“ — „Не ви разбирам“ — рекох. „А може би не искате? — попитах. — Нощта, когато умря мисис Олмър, тя беше в игралния дом на Лу Конди и изгуби и последния си цент на рулетка. Изтърва си нервите и заяви, че колелото се контролирало с бутон.

Стана голям скандал. Конди трябваше буквално насила да я замъкне в кабинета си. Оттам се свързал по телефона с доктор Олмър и той пристигнал след малко. Направил ѝ една от прословутите си инжекции и си тръгнал, като оставил на Конди да я отведе у дома. Имел неотложна визита. Конди я закарал, а в къщата ги посрещнала медицинската сестра, която работела за доктор Олмър и на която докторът се бил обадил. Конди пренесъл жената на ръце горе в спалнята и сестрата я сложила да легне. След което Конди се върнал в игралната зала. Та след като е трябало да бъде отнесена на ръце до леглото си, тя същата нощ станала, слязла в гаража и се самоубила с газове от колата. Как ви се струва? — попита ме Браунуел. „Нищо не знам. А на вас откъде ви е известно всичко това? — „Познавам един репортер от парцала, който тук минава за вестник — отговори ми той. — Не е имало нито следствие, нито е била направена аутопсия. А ако са взети някакви пробы, то нищо не се е появило на бял свят. В това градче дори нямат редовен следовател, който да се занимава със смъртните случаи. Тази роля се изпълнява от погребалните агенти, които се редуват за по една седмица. Пък те естествено служат изцяло на политическата шайка. В градче като това най-лесната работа е да се уреди тихомълком подобен въпрос, ако някоя влиятелна клечка държи да го потули. А Конди по същото време беше доста влиятелен. Шумотевицата в печата, предизвикана от едно разследване, никак не му трябваше, както и на доктора.“ — Мис Фромсет мълкна и ме изчака да кажа нещо. Тъй като не си отворих устата, тя продължи: — Предполагам, че се досещате какви изводи си е направил Браунуел.

— Разбира се. Олмър ѝ видял сметката, а след това двамата с Конди уредили потулването на историята. Такива работи са ставали в далеч по-почтени градове, отколкото Бей Сити има претенции да бъде. Не това не е всичко, нали?

— Не е. Оказва се, че родителите на мисис Олмър били наели частен детектив. Той имал агенция за нощни пазачи там в градчето и всъщност бил вторият човек след Крие Лейвъри, който се появил на местопроизшествието през онази нощ. Браунуел твърдеше, че той вероятно е разполагал с някакви сведения, но не могъл да се възползува от тях. Арестували го за шофиране в пияно състояние и го осъдили на затвор.

— Това ли е всичко? — попитах. Тя кимна.

— И ако мислите, че подозително добре си спомням всяка дума, на мен това ми е работата — да помня разговори.

— Всъщност си мислех, че цялата тази работа засега нищо не значи. Не виждам с какво тя засяга Лейвъри, дори при положение, че той пръв е намерил мисис Олмър. Вашият приятел Браунуел, който явно обича да клюкарствува, изглежда, смята, че случилото се дава основания на някого да изнудва доктора. Но за целта са необходими улики, особено ако се опитваш да измъкнеш пари от човек, който веднъж вече лесно се е оправил със закона.

— И аз така мисля — съгласи се мис Фромсет. — Но много ми се иска да вярвам, че изнудването е поне едно от мръсните номерца, до които Крие Лейвъри не е прибягнал. Друго нямам какво да ви кажа, мистър Марлоу. Трябва да си отида на мястото.

Тя се понадигна.

— Не е съвсем всичко — спрях я аз. — Искам да ви покажа нещо.

Извадих от джоба си малкото напарфюмирано парцалче, което намерих под възглавницата на Лейвъри, и се наведох, за да го пусна точно пред нея.

19

Тя погледна кърпичката, после мен, взе един молив и я побутна леко с гумичката в единия му край.

— С какво е напръскана? — попита. — С мухозол?

— Нещо с мириз на сандалово дърво, струва ми се.

— Евтина синтетична есенция. Слабо е да се каже отблъскаща.

И защо държите да разгледам тази кърпичка, мистър Марлоу?

Тя се облегна назад и ме загледа, без да мига, със спокойните си студени очи.

— Намерих я в къщата на Крие Лейвъри, под възглавницата на леглото му. Има избродирани инициали.

Мис Фромсет разгъна кърпичката, без да я докосва, като пак пусна в действие гумичката в края на молива. Лицето ѝ помръкна, изопна се.

— Избродирани са две букви — рече тя с леден, сърдит глас. — По никаква случайност те са моите инициали. Това ли имахте предвид?

— Да — потвърдих аз. — Но той вероятно познава още пет-шест жени със същите инициали.

— Значи все пак ще бъдете зъл? — спокойно попита момичето.

— Ваши ли е кърпичката, или не?

Тя се поколеба. Пресегна се над бюрото, безшумно извади от кутията още една цигара и я запали. Бавно изгаси с тръскане клечката кибрит, като не откъсваше очи от пламъка, който пълзеше нагоре по дървото.

— Да, моя е. Изглежда, съм я изтървала там. Преди много време. Но ви уверявам, че не съм я пъхала под възглавницата му. Това ли ви интересуваше?

Аз премълчах, затова тя додаде:

— Изглежда, той е дал кърпичката ми на някоя жена, която... би използвала парфюм като този.

— Мога да си представя що за жена е това — казах, — но тя не се връзва с Лейвъри.

Дългата ѝ горна устна леко се изви. Много харесвам дълги горни устни.

— Имам чувството, че трябва да редактирате представата, която сте си изградили за Крие Лейвъри. Ако сте забелязали някакъв признак на финес, то той е чиста случайност.

— Не е хубаво да се говори така за покойници.

Тя не помръдна и продължи да ме гледа, сякаш нищо не бях казал и все още ме чака да проговоря. Сетне бавна тръпка премина през цялото ѝ тяло, като започна от гърлото. Стисна ръце в юмруците и цигарата се пречупи. Погледна я и с рязко движение я изхвърли в пепелника.

— Застрелян е в кабинката за душ — продължих аз. — И по всичко личи, че това е извършено от жена, прекарала нощта при него. Тъкмо се е бил избръснал. Жената захвърлила пистолета на стълбите, а кърпичката оставила под възглавницата.

Тя едва помръдна в стола си. Очите ѝ изгубиха всякакво изражение. Лицето ѝ бе непроницаемо, като издялано от дърво.

— Нима очаквахте да получите от мен сведения по този въпрос? — попита ме враждебно.

— Вижте, мис Фромсет, и на мен много ми се иска да се отнасям към тази история безучастно, небрежно и изискано. С удоволствие бих изиграл тази игра поне веднъж така, както допада на хора като вас. Но няма кой да ми го позволи — нито клиентите, нито полицията, нито онези, срещу които заставам. Колкото и да се опитвам да бъда благовъзпитан, в крайна сметка носът ми се оказва заврян в прахта, а самият аз се опитвам да бъркна някому в окото.

Тя кимна, като че ли не ме е чула.

— Кога е бил застрелян? — попита и отново потръпна.

— Тази сутрин, поне така мисля. Скоро след като е станал от леглото. Както вече казах, тъкмо се е бил избръснал и се е канел да вземе душ.

— Това ще рече доста късно. А аз съм тук от осем и половина.

— И през ум не ми е минало, че вие сте го застреляли.

— Колко мило от ваша страна. Но кърпичката все пак е моя, нали? Макар че парфюмът не е. Не допускам обаче полицайите да са толкова чувствителни спрямо качеството на парфюма... или на нещо друго.

— Права сте. Това се отнася и за частните детективи. Доставя ли ви удоволствие такъв разговор?

— О, господи! — възкликна тя и силно притисна длан към устата си.

— В него е стреляно пет или шест пъти — продължих. — Но само два пъти е бил улучен. Притиснала го е натясно в кабинката на душа. Изглежда, сцената, която се е разиграла, е била направо зловеща. Единият от участвуващите е изпитвал голяма омраза. Или е бил твърде хладнокръвен.

— Не беше трудно да го намразиш — безизразно издума тя. — Но още по-лесно, измамно лесно — да го обичаш. Жените, дори най-свестните, често правят пагубни грешки спрямо мъжете.

— От думите ви разбираам, че някога сте го обичали или поне така сте мислели, но вече не изпитвате никакви чувства и не сте го убили.

— Точно така. — Сега гласът ѝ прозвуча въздушно и сухо, като парфюма, с който не искаше да се пръска в работно време. — Убедена съм, че казаното ще остане помежду ни. — Изсмя се кратко, горчиво. — Мъртъв. Нещастният жалък, подъл, красив, неверен egoист. Мъртъв, студен, унищожен. Не, мистър Марлоу, не съм аз убийцата.

Изчаках я да дообмисли някои неща. След малко тя добави тихо:

— А мистър Кингзли знае ли?

Кимнах.

— Разбира се, и полицията е научила.

— Още не. Поне от мен. Аз го открих. Входната врата не беше добре затворена. Влязох и го намерих.

Тя взе молива и отново побутна с него кърпичката.

— Мистър Кингзли знае ли за това напарфюмирано парцалче?

— За него знаем само ние с вас и човекът, който го е пъхнал там.

— Много сте мил — сухо забеляза момичето, — че сте помислили онова, което сте си помислили.

— У вас има една надменност, едно достойнство, които много ми допадат. Но не прекалявайте. Какво можех да си помисля? Или смятате, че вадя кърпичката изпод възглавницата, помириявам я и си казвам: „Виж ти, това са инициалите на мис Ейдриън Фромсет. Изглежда, е познавала Лейвъри, при това доста добре. Да речем, толкоз добре, колкото допуска мярсното ми въображение. А това значи

твърде, твърде интимно. Ала кърпичката смърди на евтина синтетична есенция, а мис Фромсет не би използувала нищо евтино. Освен това я намерих под възглавницата на Лейвъри, а тя никога не държи кърпичките си под мъжки възглавници. Следователно мис Фромсет няма нищо общо с тази история. Това е само оптическа измама.“

— Я мълъкнете!

Усмихнах се широко.

— За каква ме мислите! — продължи тя.

— Късно е вече да ви го кажа.

Тя се изчерви, но този път руменината заля цялото ѝ лице. После попита:

— Имате ли предположения кой го е извършил?

— Само предположения, нищо повече. Боя се, че полицията няма да се затрудни особено. В гардероба на Лейвъри висят някои дрехи на мисис Кингзли. А като научат цялата история, включително и вчерашната случка при езерото, мисля, че направо ще поsegнат към белезниците. Преди това ще трябва да я намерят. Но едва ли ще им бъде много трудно.

— Значи Кристал Кингзли — безизразно изрече мис Фромсет. — Дори това не му беше спестено.

— Може и да не е тя. Не е изключено подбудата да е нещо съвсем различно, нещо, за което и представа си нямаме. Може да е някой от типа на доктор Олмър.

Тя ми метна бърз поглед и поклати отрицателно глава.

— Не е изключено — настоях аз. — Нямаме основания да отхвърляме тази версия. Вчера докторът се държа твърде нервно за човек, който няма от какво да се бои. Но, разбира се, не само гузните се страхуват.

Станах, почуках по ръба на бюрото и погледнах надолу към нея. Шията ѝ беше великолепна. Тя посочи кърпичката.

— А това? — попита глухо.

— Ако беше моя, бих я изпраhl, за да не смърди на тази евтина есенция.

— Но присъствието ѝ там сигурно означава нещо. Или дори много.

Аз се засмях.

— Мисля, че нищо не значи. Жените постоянно си забравят носните кърпи къде ли не. Човек като Лейвъри сигурно ги събира и ги държи в някое чекмедже под флакон сандалова есенция. Някой може да открие колекцията и да задигне една, за да я използува. Или пък ги е давал на момичетата, за да се наслади на реакцията им, като видят чуждите инициали. Според мен това изглежда напълно в стила на мръсник като него. Довиждане, мис Фромсет, и ви благодаря, че се съгласихте да поговорите с мен.

Понечих да си тръгна, сетне спрях и я попитах:

— Браунуел спомена ли името на репортера, който му е дал всички тези сведения?

Тя поклати глава.

— Или фамилното име на родителите на мисис Олмър?

— Не. Но бих могла да науча и да ви кажа. С удоволствие ще го направя.

— Как?

— Имената на родителите обикновено се споменават в некролозите. Изключено е да не се е появило съобщение за смъртта ѝ в лосанджелиските вестници.

— Ще ви бъда много признателен.

Прекарах пръст по ръба на бюрото и я погледнах отстрани. Бледа като слонова кост кожа, прекрасни очи, тъмни като най-тъмната нощ, а косата светла, колкото може да е светла една коса.

Прекосих кабинета и излязох. Дребната телефонистка ме изгледа очаквателно, с полуотворена начервена устичка, с надеждата да направя или да кажа още нещо забавно.

Но аз бях изцеден. Само си тръгнах.

20

Пред къщата на Лейвъри не заварих полицейски коли, никой нямаше и на тротоара отпред, а когато бутнах входната врата, отвътре не ме посрещна мириз на цигарен дим. Слънцето вече не светеше в прозорците, а над една от чашите тихо бръмчеше муха. Отидох до дъното на стаята и се надвесих над парапета на стълбището, по което се слизаше на долнния етаж. Нищо не помръдваше в дома на мистър Лейвъри. Нито звук, като изключим съвсем слабия отдолу, в банята, където върху рамото на мъртвеца капеше вода от душа.

Отидох при телефона и потърсих в указателя номера на полицейския участък. Набрах и докато чаках да ми се обадят, извадих от джоба си малкия автоматичен пистолет и го сложих на масичката до апарата.

Чух мъжки глас:

- Полицейският участък на Бей Сити. Смут на телефона.
- На Олтеър Стрийт номер шестстотин двайсет и три има застрелян човек — рекох. — Казва се Лейвъри и това е жилището му.
- Олтеър шестстотин двайсет и три. А вие кой сте?
- Името ми е Марлоу.
- В къщата ли сте?
- Да.
- Нищо не пипайте.

Затворих, седнах на дивана и зачаках.

Не чаках дълго. Отдалеч се чу воят на сирена, който нарастваше на огромни звукови вълни. На ъгъла гумите иззвириха, сирената загълхна с метално ръмжене, сетне съвсем замря, а гумите изскърцаха повторно пред къщата. Полицията в Бей Сити не ги щадеше. Чуха се тежки стълки по тротоара и аз отидох да отворя.

В стаята нахълтаха двама униформени полицаи, високи, както му е редът, с брулени лица и подозрителни очи, също както му е редът. Единият беше затъкнал карамфил под фуражката си, над дясното ухо.

Другият беше по-възрастен, с побеляла коса, мрачен. Стояха и ме гледаха напрегнато, после старият попита лаконично:

— Къде е?

— Долу в банята, зад завесата на душа.

— Ти остани тук с него, Еди.

Той прекоси забързано стаята и изчезна. Вторият ме загледа тежко и изрече с крайчеца на устата си:

— Внимавай, приятелче, без излишни движения.

Аз се отпуснах пак върху дивана. От долнния етаж се чуха стъпки. Полицаят инвентаризира с поглед стаята, изведнъж зърна пистолета на масичката до телефона. Метна се яростно към него като център-нападател.

— С това ли е убит? — почти изкрещя.

— Предполагам, защото с него е стреляно.

— Аха! — Той се надвеси над оръжието, озъби ми се и сложи ръка на кобура. — Предполагаш, значи!

— Ами да. Предполагам.

— Много добре — изсмя се подигравателно. — Много, много добре.

— Че какво му е толкоз добре?

Той леко се отдръпна. Очите му ме заопипваха предпазливо.

— Защо го застреля? — изръмжа.

— И аз това се питам.

— Аха, още един многознайко!

— Я по-добре да седнем и да изчакаме момчетата от криминалния отдел — предложих аз. — Защитата си ще запазя за тях.

— Такива да ги нямаме!

— Никакви няма да ги имаме. Ако го бях застрелял, сега нямаше да съм тук. И нямаше да се обадя в участъка. Нито пък щяхте да намерите пистолета. Не се престаравай толкова. Едва ли ще се трудиш повече от половин час над това дело.

По очите му познах, че се засегна. Свали си фуражката и карамфилът тупна на пода. Наведе се да го вземе, започна да го върти из ръцете си, накрая го пусна в камината.

— Внимавай, ще помислят, че е улика, и ще изгубят сума ти време да я проследяват — посъветвах го аз.

— А, по дяволите. — Наведе се, взе карамфила и го мушна в джоба си. — Ти май всичко знаеш, а, приятелче?

Вторият полицай се изкачи по стълбите с много сериозен вид. Застана на сред стаята, погледна часовника си, записа нещо в тефтерче, сегне надникна навън през прозореца, като придържаше щорите встрани.

Колегата му рече:

— Може ли и аз сега да погледна?

— Зарежи тази работа, Еди. Не е за нас. Обади ли се на следователя?

— Мислех, че криминалният отдел ще свърши това.

— Е да, прав си. Сигурно със случая ще се заеме капитан Уебър, а той обича всичко сам да прави. — Прехвърли поглед върху мен и попита: — Вие ли сте Марлоу?

Казах, че съм аз.

— Този е голям умник, за всичко си има готов отговор — обади се Еди.

По-възрастният ни загледа разсеяно, после зърна пистолета върху масичката и очите му изгубиха разсения си израз.

— Да, с това е убит — потвърди Еди. — Но не съм го докосвал.

Другият кимна.

— Момчетата нещо се бавят. Ти какъв си, мистър? Приятел на убития ли? — махна с ръка към вратата.

— До вчера не бях го виждал. Аз съм частен детектив от Лос Анджелис.

— Ох! — изгледа ме внимателно.

В очите на другия прочетох безкрайна подозрителност, когато каза:

— По дяволите, сега всичко ще се оплеска.

Това бе първата умна приказка, излязла от неговата уста. Усмихнах му се с много обич.

По-възрастният отново надникна през прозореца.

— Еди, тази къща отсреща е на доктор Олмър. Еди се приближи до него.

— Вярно — рече. — Табелката може да се прочете и оттук. Слушай, този долу да не се окаже същият, дето...

— Затваряй си устата! — сряза го колегата му и пусна щорите. После и двамата се обърнаха и ме загледаха сковано.

По улицата се зададе кола, която спря отпред, хлопна се врата, отново стъпки по тротоара. По-възрастният отвори на двама цивилни, единият от които вече познавах.

21

Пръв влезе мъж на средна възраст, нисък за полицай, със слабо лице и застинало изморено изражение. Носът му беше остър и изкривен на една страна, сякаш го бяха ръгнали с лакът, когато се е завирал някъде. Синята му плоскодънна шапка беше нахлупена на главата и изпод нея се подаваше тебеширено бяла коса. Облечен бе с бозав костюм, ръцете му бяха пъхнати в джобовете, само палците стърчаха навън.

Зад него пристъпяше Дегармо — едрият полицай с пепеляворуса коса, металносини очи и свирепо, набраздено лице, комуто никак не бе харесало, че стоя пред къщата на доктор Олмър.

Двамата униформени козираваха на дребния.

— Трупът е нания етаж, капитан Уебър. Застрелян с два куршума, но изглежда, преди това не е бил улучен няколко пъти. От доста време е мъртъв. Този тук се казва Марлоу. Частно ченге от Лос Анджелис Друго не съм го питал.

— Правилно — рязко произнесе Уебър. Гласът му изразяваше мнителност. Прекара през лицето ми подозрителен поглед и едва-едва кимна. — Аз съм капитан Уебър. А това е лейтенант Дегармо. Първо ще огледаме трупа.

И тръгна към дъното на стаята. Дегармо ме погледна така, сякаш за пръв път ме виждаше, и го последва. Слязоха по стълбите, съпроводени от по-възрастния униформен полицай. А ние с Еди останахме да се разглеждаме.

— Тази къща е точно срещу дома на доктор Олмър, нали? — обадих се аз.

Лицето на Еди изгуби всякакъв израз. Макар че и преди това не беше кой знае колко изразително.

— Ъхъ. И какво от това?

— Нищо.

Той премълча. Отдолу се чуха гласове, неразбирами, неясни. Полицаят наостри уши и ме попита малко по-дружелюбно:

— Спомняш ли си случая?

— Смътно.

Той се засмя.

— Ама с каква скорост го потулиха! Завързаха го на възел и го скътхаха в дъното на долапа. В най-тъмния ъгъл. За да го стигнеш, трябва да се качиш на стол.

— Така си беше. Само не ми е ясно защо го направиха.

Полицаят ме изгледа строго.

— Имали са уважителни причини, приятелче. Не мисли, че са нямали. Добре ли познаваш този Лейвъри?

— Не особено.

— Да не го беше подгонил за нещо?

— Само го проучвах. А ти познаваше ли го?

Еди поклати глава.

— Не. Просто се сетих, че наемателят на къщата срещу доктор Олмър беше намерил жена му онази нощ в гаража.

— Може би Лейвъри още не е живеел тук.

— А откога?...

— Не знам.

— Трябва да има вече година и половина — замислено продължи полицаят. — Вестниците в Лос Анджелис писаха ли нещо?

— Малко съобщение на страницата за близките градчета — казах, колкото да се намирам на приказки.

Той се почеса по ухото и се ослуша. Откъм стълбището се дочуха стъпки. Лицето му пак стана безизразно, той се отдръпна от мен и изправи рамене.

Капитан Уебър се приближи забързано до телефона, набра някакъв номер, поговори, отдръпна слушалката от ухото си и погледна през рамо.

— Тази седмица кой е следовател, Ал?

— Ед Гарланд — отвърна сковано едрият лейтенант.

— Обадете се на Ед Гарланд — каза Уебър. — Веднага да дойде.

И фотографите да побързат.

Остави слушалката и изляя рязко:

— Кой е пипал пистолета?

— Аз — рекох.

Той се приближи, олюля се от пети на пръсти и вирна към мен малката си остра брадичка. Беше хванал пистолета много внимателно, с кърпичка.

— Толкова ли не сте чували как трябва да се отнасяте с оръжие, намерено на местопрестъплението?

— Знам, разбира се. Само че, когато го пипах, не знаех, че е извършено престъпление. Не знаех дори, че с него е било стреляно. Просто лежеше на стълбите и си помислих, че някой го е изпуснал.

— Много правдоподобна история — злъчно забеляза капитанът.

— Често ли ви се случват такива неща в практиката?

— Какви неща?

Той продължи да ме гледа строго, без да отвърне.

— Какво ще кажете, ако първо ви разправя кое как беше? — попитах аз.

Той се наежи като петел.

— Отговаряйте на въпросите ми така, както смятам за необходимо да ги задавам.

Нишо не казах. Уебър рязко се извърна и нареди на двамата униформени:

— А вие, момчета, се върнете в колата и проверете по радиото дали не ви търсят.

Те козириуваха и излязоха, като се опитаха да затворят внимателно вратата, но тя заяде на прага — тогава я забълъскаха, както би постъпил всеки на тяхно място. Уебър се ослушваше, докато колата им се отдалечи. Тогава отново впери в мен безизразните си, бездушни очи.

— Я да видя документите ви.

Подадох му портфейла и той взе да тършува вътре. Дегармо седна в един стол, кръстоса крака и впери празен поглед в тавана. Извади от джоба си клечка за зъби и я задъвка. Капитанът ми върна портфейла.

— Хората от вашата професия само ни създават главоболия.

— Не е задължително — отвърнах аз.

Той повиши глас. И преди това беше достатъчно висок и рязък:

— Щом като казвам, че ни създават главоболия, значи е така!

Обаче отсега да сме наясно. Тук, в Бей Сити, вие няма да имате тази възможност.

Не отговорих. Той ме посочи с пръст.

— Като сте от големия град, та си въобразявате, че сте много умен и всичко знаете. Спокойно. Ще се справим с вас. Може да сме малко градче, но държим един на друг. Тук при нас няма политически борби и тям подобни. Работим честно и почтено, и главното — бързо. Затова хич не се тревожете за нас, мистър.

— Аз не се тревожа. Няма за какво. Само се опит вам да припечеля някой и друг почен долар.

— И без да ми отговаряте! Тия не ги обичам.

Дегармо свали поглед от тавана и сви един пръст, за да проучи нокътя. После проговори с глас, в който се четеше крайна досада:

— Вижте, шефе, онзи долу се казва Лейвъри. Познавах го бегло. Беше женкар.

— И какво от това? — сряза го Уебър, без да откъсва очи от мен.

— По всичко личи, че е убит от жена — продължи Дегармо. — А вие знаете с какво се занимават частните ченгета. С разводи. Какво ще кажете да го притиснем и да си изпее песента, вместо да го сплашваме?

— Ако го плаша — рече капитанът, — ще проличи. Засега не виждам никакви признания.

Той се приближи до прозореца и рязко дръпна нагоре щорите. След продължителния полумрак в стаята нахлу почти ослепителна светлина. После Уебър се върна с пружинираща походка, посочи ме с тънкия си остьр показалец и заповяда:

— Говорете!

— Работя за един бизнесмен от Лос Анджелис, който никак не държи името му да бъде замесено в шумен скандал. Затова прибягна към моите услуги. Преди месец жена му избягала, а по-късно получил телеграма, че е заминала с Лейвъри. Клиентът ми обаче срещнал Лейвъри в града преди няколко дни и той отрекъл. Бизнесменът му повярвал и се разтревожил. Доколкото разбрах, дамата била доста безразсъдна. Може да се е свързала с неподходяща компания и да се е накиснала в неприятна каша. Дойдох тук да разговарям с Лейвъри и той заяви, че не бил заминал с нея. Почти му повярвах, но после в Сан Бернардино открих достатъчно убедителни доказателства, че е бил с нея в един хотел през нощта, когато се предполага, че е тръгнала от вилата си в планината. С тези сведения в джоба дойдох да разговарям

повторно с Лейвъри. Позвъних, но никой не ми отвори, а вратата се оказа открехната. Влязох, огледах се, намерих пистолета и претърсих къщата. Тогава го открих. Така, както е сега.

— Нямали сте никакво право да претърсвате къщата — хладно заяви Уебър.

— Да, така е — съгласих се. — Но и не можех да подмина такъв великолепен шанс.

— Как се казва човекът, за когото работите?

— Кингзли. — Дадох му адреса в Бевърли Хилс. — Директор е на компания за козметични продукти със седалище в Трилоър Билдинг на Олив Стрийт. Компанията се казва „Гилърлейн“.

Уебър погледна Дегармо. Дегармо записваше мързеливо върху един плик. Върна погледа си към мен и попита:

— Нещо друго?

— Качих се в планината и отидох да видя вилата, където въпросната дама била отседнала преди изчезването си. Намира се в Литъл Фон, недалеч от Пума Поинт, на шайсет и пет километра от Сан Бернардино.

Погледнах към Дегармо. Той бавно записваше. Ръката му спря да се движи за миг и сякаш застината сковано във въздуха, сетне отново започна да записва. Аз продължих:

— Преди около месец съпругата на пазача, който се грижи за имението, се скарала с мъжа си и го напуснала, поне така мислели, всички. Вчера беше намерена удавена в езерото.

Уебър притвори очи и се олюя на пети. После попита почти ласкаво:

— Защо ми разказвате всичко това? Да не би да намеквате, че има някаква връзка между двата случая?

— Има връзка във времето. Лейвъри е ходил там. Дали има друга връзка, не знам, но реших, че е по-добре да спомена всичко това.

Дегармо седеше съвършено неподвижно, вперил очи в пода пред себе си. Лицето му беше изопнато и по-свирепо от всеки друг път. Уебър продължи да разпитва:

— А тази, удавената, самоубила ли се е?

— Или се е самоубила, или е била убита. Оставила е прощално писъмце. Обаче мъжът ѝ е заподозрян и арестуван. Казва се Чес. Бил Чес, а жена му е Мюриъл Чес.

— Всичко това не ме засяга — рязко заяви Уебър. — Да се съсредоточим само върху случилото се тук, в тази къща.

— Нищо не се е случило тук — казах аз, като гледах Дегармо. — На два пъти идвах. Първия път разговарях с Лейвъри и нищо не постигнах. Втория път не разговарях и пак нищо не постигнах.

— Ще ви задам един въпрос и искам да ми отговорите честно —бавно произнесе капитанът. — Едва ли ще ви е приятно, но дали сега или друг път, все ще се наложи. Знаете, че в крайна сметка ще получат отговор. Ето какъв е въпросът. Предполагам, че съвсем основно сте претърсили къщата. Открихте ли нещо, което да доказва, че жената на този Кингзли е била тук?

— Не е редно да ми задавате такъв въпрос, защото отговорът предполага умозаключение от страна на свидетеля.

— Настоявам да ми отговорите — мрачно изрече Уебър. — Тук не сме в съда.

— Отговорът е положителен. Долу в гардероба висят женски дрехи, които ми бяха описани в Сан Бернардино като носени от мисис Кингзли вечерта, когато се е срещнала с Лейвъри. Макар че описанието не беше съвсем точно. Черно-бял костюм, повече бял, отколкото черен, и сламена шапка с черно-бяла лента.

Дегармо почука с пръст по плика, който държеше.

— Блазе им на вашите клиенти — каза. — Думите ви доказват, че жената е била в къщата, където е извършено убийство, а убитият е трябвало да избяга с нея. Не мисля, че ще трябва да дирим убието много надалеч, шефе.

Уебър ме гледаше напрегнато, с безизразно лице, но крайно съсредоточено. Само кимна разсеяно на думите на Дегармо.

— Аз просто допускам, че не сте глупаци — продължих. — Дрехите са шити по поръчка и много лесно може да се открие къде, от кого и за кого. Като ви го казвам, само ви спестих един час труд, а може би не повече от едно обаждане по телефона.

— Нещо друго? — тихо настоя Уебър.

Ала преди да успея да отговоря, пред къщата спря кола, после още една. Уебър отиде с бърза крачка до вратата и отвори. Влязоха трима: единият нисък и къдрокос, вторият с телосложение на бик, и двамата с тежки черни кожени куфарчета; зад тях вървеше висок слаб

мъж с тъмносив костюм и черна вратовръзка. Очите му бяха много блъскави, а лицето — непроницаемо като на покерджия.

Уебър насочи пръст към къдрокосия и каза:

— Долу в банята, Бузони. Искам всички възможни отпечатъци от пръсти от цялата къща, най-вече женски. Голяма работа ви чака.

— Свикнал съм само аз да бачкам — изръмжа Бузони и двамата с бикоподобния слязоха по стълбата.

— А за теб имам един труп, Гарланд — продължи Уебър, обръщайки се към третия. — Да слезем да го видим. Поръча ли линейка?

Гарланд кимна едва-едва и заслиза надолу, съпроводен от Уебър.

Дегармо бутна настрани плика и молива и впери в мен тежкия си поглед.

— Редно ли е да спомена за вчерашия ни разговор — попитах аз, — или той си остава наша лична работа?

— Говори каквото искаш. Нашата задача е да защищаваме гражданите.

— Не, твой ред е да говориш. Бих искал да науча нещо повече за случая Олмър.

Той бавно се изчерви, в очите му заиграха злобни пламъчета.

— Нали каза, че нищо не знаеш за него.

— До вчера нищо не знаех, а и сега положението е същото. Но междувременно научих, че Лейвъри е познавал мисис Олмър, че тя се е самоубила, че той именно е намерил трупа и че Лейвъри по всяка вероятност е изнудвал доктора или поне е имал тази възможност. Освен това и двамата ви униформени колеги много се заинтересуваха от факта, че къщата на Олмър е точно отсреща. Единият спомена, че случаят бил потулен много набързо или нещо такова.

Дегармо произнесе бавно, свирепо:

— Това ще му струва полицейската значка, копелето му с копеле. Само знаят да дрънкат. Мръсни тъпи говеда!

— Значи не е вярно, така ли?

Той погледна цигарата си.

— Кое?

— Че Олмър по всяка вероятност е убил жена си и е имал достатъчно връзки, за да замаже работата.

Дегармо стана, приближи се и се наведе над мен.

— Я повтори! — каза тихо, кротко.

Аз повторих.

Той ме фрасна през лицето. Главата ми рязко се отметна. Усетих бузата си гореща, изтръпнала.

— Повтори!

Повторих.

Вторият шамар пак отметна главата ми на същата страна.

— Повтори!

— А, не. Третият път е фатален. Току-виж, не си ме улучил — потърках аз бузата си.

Той остана все така приведен, оголил зъби, с жесток животински блъсък в металносините очи.

— Ако пак държиш такъв тон с полицай, да знаеш какво ще последва. Само че следващия път няма да действувам с ръце.

Прехапах силно долната си устна и потърках отново буза.

— Пъхни си носа в нашата работа и ще се събудиш в някоя канавка с котки за компания — продължи той.

Нищо не казах. Той седна пак на мястото си. Дишаше учестено. Спрях да си търкам лицето, протегнах ръка и зашавах бавно с пръсти, за да ги отпусна — така силно бях стискал юмрук.

— Няма да забравя — казах. — Нищо няма да забравя.

22

Свечеряваше се, когато се върнах в Холивуд и се качих в кантората си. Сградата се беше изпразнила и коридорите бяха безлюдни. Много от вратите бяха отворени и вътре работеха чистачки с мокри парцали, прахосмукачки и кърпи за прах.

Отключих, вдигнах от пода писмото, пуснато през пощенския процеп на вратата, и го хвърлих на бюрото, без дори да го погледна. Отворих прозорците и се наведох навън, загледан в рано припламналите неонови реклами, вдишвах топлия мириз на храна, който се изтласкваше нагоре от вентилатора на съседната закусвалня.

Свалих сакото и вратовръзката, седнах на стола, измъкнах от дълбокото чекмедже служебната бутилка и се почерпих. Все едно, че нищо. Ефектът от втората доза се оказа същият.

Уебър сигурно вече се е срещнал с Кингзли. И вероятно е дадена повсеместна тревога за издирване на жена му или поне всеки момент ще я дадат. За тях нямаше две мнения по въпроса. Неприятна история между двама души, също неприятни, твърде много любов, алкохол и интимност, завършили с дива омраза, с импулсивното желание за убийство и смърт.

На мен пък ми се виждаше прекалено просто.

Пресенях се към писмото и го отворих. Беше без марка. Ето какво гласеше:

„Мистър Марлоу,

Родителите на мисис Олмър се казват мистър и мисис Юстас Грейсън, настоящият им адрес е «Росмор Армс» № 640, Саут Оксфорд Авеню. Проверих, като се обадих по телефона. Ваща Ейдриън Фромсет“

Елегантен почерк, също като елегантната ръка, писала писмото. Бутнах го настрани и си налях още една чашка. Почувствувах се малко

по-човешки. Поразтребих бюрото. Усещах ръцете си подути, пламнали, тромави. Прекарах пръст по дървената повърхност и се загледах в браздата, оставена в прахта. Погледнах изцапания пръст и го избърсах. Преместих очи върху часовника. После — върху стената. Накрая се загледах в празното пространство.

Прибрах бутилката, отидох при умивалника да изплакна чашата. Сетне си измих ръцете и лицето със студена вода и се погледнах в огледалото. Бузата ми вече не беше червена, но все още леко подпухнала. Колкото пак да се вкисна. Сресах си косата, забелязах, че белите коси не са никак малко. Лицето ми имаше нездравословен вид. Не ми хареса.

Отидох пак при бюрото и прочетох повторно писъмцето на мис Фромсет. Пригладих го върху стъклото, помирисах го, отново го пригладих, сгънах го и го прибрах в джоба на сакото.

Седях, заслушан в утихващата вечер отвъд отворените прозорци. И бавно, бавно започнах да утихвам заедно с нея.

23

„Росмор Армс“ се оказа мрачна камара от чернени тухли зад просторен двор. Облицованото с плюш фоайе съдържаше тишина, растения в огромни саксии, скучаещо канарче, в клетка колкото кучешка колиба, мириз на застояла в килимите прах и лепкав аромат на едновременни гардении.

Апартаментът на семейство Грейсън беше на петия етаж в северното крило. И двамата седяха в една стая, която сякаш нарочно изоставаше от времето с двайсет години. Мебелите бяха прекалено меки, дръжките на вратата — пиринчени, яйцевидни, на стената — огромно огледало в позлатена рамка, в ерkersа — масичка с мраморен плот, а около прозорците — завеси от тъмночервен плюш. Миришеше на цигарен дим, а освен това въздухът издаваше, че са вечеряли агнешки флейки и брюкселско зеле.

Мисис Грейсън беше пълна жена, чийто очи някога може би са били големи и сини като на бебе. Сега бяха избледнели, помътнени от очилата и леко изпъкнали. Къдрава бяла коса. Седеше и кърпеше чорапи, кръстосала дебелите си глезени, като краката ѝ едва опираха пода. В скута ѝ имаше панерче с шивашки принадлежности.

Грейсън беше висок, прегърбен мъж с жълтеникаво лице, високи рамене, щръкнали вежди и почти никаква брадичка. Горната част на лицето подсказваше, че не си поплюва. Долната разваляше ефекта. Очилата му бяха бифокални и по всичко личеше, че до появата ми бе глозгал раздразнително вечерния вестник. Бях проверил в градския справочник що за птица е. Главен счетоводител и приличаше на такъв от главата до петите. Дори пръстите му бяха измацани с мастило, а в джобчето на разкопчаната му жилетка имаше четири молива.

Внимателно прочете за седми път визитката ми, огледа ме от горе до долу и бавно попита:

— По какъв повод желаете да разговаряте с нас, мистър Марлоу?

— Интересува ме един човек на име Лейвъри. Живее срещу доктор Олмър. Дъщеря ви е била съпруга на доктора. А Лейвъри е

мъжът, който я намерил през нощта, когато тя... ъ... умряла.

Когато умишлено се поколебах преди последната дума, и двамата заеха стойка като хрътки-птичари. Грейсън погледна жена си, която поклати глава.

— Не ни се говори за това — незабавно отсече той. — Темата е твърде болезнена за нас.

Помълчах малко, като придобих техния посърнал вид. Сетне продължих:

— Не ви виня. Нито се опитвам да ви спечеля за клиенти. Просто бих искал да се свържа с человека, когото сте наели да проучи въпроса.

Те пак се спогледаха. Този път мисис Грейсън не поклати глава.

— Защо? — попита съпругът ѝ.

— По-дobre да ви разкажа какво знам.

И им разправих защо бях нает (без да споменавам името на Кингзли), както и за срещата ми с Дегармо предния ден пред къщата на Олмър. Те отново заеха стойка.

— Правилно ли ви разбрах — рязко започна Грейсън, — че доктор Олмър не ви е познавал, по никакъв начин не сте го закачили и въпреки това повикал полиция само защото сте се намирали пред къщата му?

— Да, правилно сте ме разбрали. Макар че стоях там цял час. По-скоро колата ми.

— Много странно.

— По-нервен човек от него не съм виждал — продължих. — А Дегармо ме попита дали не съм нает от нейните хора — имаше предвид вас. Изглежда, все още не се чувствува в безопасност.

— В безопасност ли? — Той не ме гледаше, докато задаваше този въпрос. Запали бавно изгасналата си лула, после наби тютюна с върха на голям метален молив и отново я разпали.

Аз само свих рамене. Грейсън ми хвърли един поглед и отмести очи. Мисис Грейсън изобщо не ме погледна, но ноздрите ѝ потръпваха.

— А Олмър откъде знаеше кой сте? — внезапно попита той.

— Записа си номера на колата, обади се в автоклуба, после провери името ми в телефонния указател. Аз поне бих постъпил така и го видях през прозореца, като звънеше по телефона и разлистваше указателя.

— Значи полицията му е в джоба.

— Може и да не е. Ако тогава са събркали, не биха искали грешката да излезе сега наяве.

— Грешка! — изсмя се той почти пискливо.

— Добре, темата ви причинява болка, но малко свеж въздух няма да ѝ навреди. Вие сте убедени, че той е убил дъщеря ви, нали? Затова сте наели частния детектив.

Мисис Грейсън вдигна бързо очи, наведе пак глава и сгъна още един чифт закърпени мъжки чорапи. Грейсън премълча.

— Имахте ли никакво доказателство, или просто не го обичахте?
— настоях аз.

— Доказателство имаше — каза той горчиво, но с неочеквано ясен глас, сякаш най-сетне бе решил да говори. — Трябва да е имало. Каза ни, че разполага с никаква улика, но не и каква точно. Полицията се погрижи за това.

— Чух, че го арестували и после го затворили за шофиране в пияно състояние.

— Вярно е.

— Значи така и не ви каза с каква улика е разполагал?

— Не.

— Това не ми харесва. Имам чувството, че се е колебаел дали да използува съдението си във ваша полза, или за да изнудва доктор Олмър.

Грейсън отново погледна жена си.

— Мистър Толи не ми направи такова впечатление — тихо изрече тя. — Беше много скромен. Но това понякога нищо не значи.

— Следователно името му е Толи. Надявах се да го науча от вас.

— Какво друго се надявахте да научите? — попита Грейсън.

— Как да го открия... и кое именно ви е накарало да заподозрете доктора. Трябва да сте знаели нещо, преди да наемете Толи и той да ви убеди, че разполага със сведения.

Грейсън се усмихна едва-едва, много целомъдрено. Протегна дълъг жълтеникав пръст към невзрачната си брадичка и я почеса.

— Наркотици — произнесе мисис Грейсън.

— Точно така — незабавно дададе съпругът ѝ, като че ли думата беше за него зелена светлина. — Олмър беше, а не се съмнявам, че продължава да е, от онези лекари, които се занимават с наркотици.

Дъщеря ни недвусмислено спомена това пред нас. И то в негово присъствие. Беше много недоволен.

— Какво значи лекар, който се занимава с наркотици, мистър Грейсън?

— Това значи, че пациентите му са главно хора на ръба на нервната криза, причинена от алкохол и разгулен живот. Трябва постоянно да им се дават успокоителни и наркотизиращи средства. Стига се до един момент, когато етичният лекар отказва да се грижи за тях извън специализирано болнично заведение. Но не и подобните на доктор Олмър. Такива като него продължават да „лекуват“ болния, стига да им плаща, да е жив и що-годе с ума си, дори ако в процеса на „лечението“ се превърне в безнадежден наркоман. Много доходна практика — превзето допълни той, — но и, предполагам, доста опасна за един лекар.

— Не се и съмнявам. Но се печелят големи пари. Познавате ли някой си Конди?

— Не. Но знаем що за човек е. Флорънс подозираше, че именно той снабдява Олмър с наркотици.

— Твърде е възможно. Едва ли докторът ще рискува да пише много рецепти на свое име. А познавате ли Лейвъри?

— Никога не сме го виждали, но сме чували за него.

— Хрумвало ли ви е някога, че той може би изнудва доктор Олмър?

Явно не му беше хрумвало. Прекара ръка през косата си, после през лицето и я отпусна на кокалестото си коляно. Поклати глава.

— Не. За какво ще го изнудва?

— Пръв е видял трупа. Онова, което се е сторило съмнително на Толи, може да е направило впечатление и на него.

— Такъв човек ли е?

— Не знам. Няма видими източници на доходи, не работи. Води светски живот и много се занимава с жени.

— Да, интересна идея. Пък и тези въпроси могат да се уреждат твърде дискретно. — Грейсън се усмихна накриво. — И в моята работа съм попадал на такива следи. Неосигурени заеми, отдавна неплащани вноски. Очевидно безсмислени инвестиции, правени от хора, които не биха се впуснали в подобни авантюри. Големи дългове, които отдавна

е трябало да бъдат вписани в дебита, но не са, за да не се привлече вниманието на данъчните служби. Да, такива неща лесно се уреждат.

Погледнах мисис Грейсън. Ръцете ѝ нито за миг не бяха спрели да шият. Вече бе закърпила десетина чифта чорапи. Дългите кокалести ходила на Грейсън явно много ги късаха.

— А какво стана с Толи? Скалъпено ли беше обвинението?

— Според мен това е извън всякакво съмнение. Жена му беше ввесена. Каза, че някакъв полицай го черпил в един бар и в чашата му явно е било сипано нещо упойващо. Полицейската кола го чакала само да потегли и веднага го спрели. Освен това в затвора почти не си направили труда да проверят колко е пиян.

— Това нищо не значи. Той го е казал, след като е бил арестуван, а при подобни обстоятелства мъжете лъжат жените си, без да им мигне окото.

— Крайно неприятно ми е, като си помисля, че полицията е способна на такива нечестни постъпки — рече Грейсън. — Но тези неща се случват и всички го знаем.

— Ако са сгрешили неволно, разследвайки смъртта на дъщеря ви, би им било крайно неприятно Толи да ги издаде и изложи. В такъв случай няколко души трябва да бъдат уволнени. А ако са били убедени, че е възнамерявал да изнудва Олмър, нямало е какво да се церемонят особено. Къде е сега Толи? От всичко, казано дотук, ми стана ясно, че ако е имало сериозна улика, тя или е била у него, или е бил по следите ѝ.

— Не знаем къде се намира. Осъдиха го на шест месеца, но те отдавна изтекоха.

— А мисис Толи?

Той погледна жена си. Тя отвърна лаконично:

— Уестмор Стрийт номер хиляда шестстотин и осемнайсет „Б“, в Бей Сити. Ние с Юстас ѝ изпратихме малко пари. Беше много затруднена материално.

Записах си адреса, облегнах се назад и казах:

— Тази сутрин някой е застрелял Лейвъри в банята.

Подпухналите ръце на мисис Грейсън застинаха на ръба на панерчето. Лулата на Грейсън замръзна пред отворената му уста. Той се изкашля едва-едва, като в присъствието на покойник. После много, много бавно захапа мундщука.

— Би било прекалено да допусна — каза, направи кратка пауза и издуха облаче дим, — че доктор Олмър е замесен в тази история.

— Иска ми се да е той — рекох. — Достатъчно близо живее. Полицията обаче е на мнение, че убийцата е жената на моя клиент. Ще имат купища улики срещу нея, стига да я открият. Но ако Олмър има пръст в тази работа, то ще е свързано със смъртта на вашата дъщеря. Затова се опитвам да науча нещо повече.

— Човек, извършил вече едно убийство, няма да му мисли много-много, преди да убие втори път.

Каза го, сякаш бе разсъждавал обстойно над проблема.

— Може да сте прав — съгласих се аз. — Каква беше според вас подбудата за първото?

— Флорънс беше много буйна — тъжно въздъхна той. — Буйно и невъздържано момиче. С широки пръсти, екстравагантни вкусове, винаги си намираше някакви съмнителни приятели, прекомерно приказваше, и то все на висок глас, и общо взето, се държеше като глупачка. Подобна съпруга може да представлява опасност за човек като Албърт Олмър. Но това едва ли беше основната подбуда, нали, Лети?

Той погледна жена си, но тя не вдигна очи към него. Забоде иглата в кълбо конци и нищо не каза, Грейсън въздъхна и продължи:

— Имахме основателни подозрения, че е завързал интимна връзка с медицинската сестра, която работеше при него, и че Флорънс го бе заплашила с публичен скандал. А той, сам разбирайте, не можеше да си позволи такова нещо. Всеки скандал би довел до друг, още по-компрометиращ.

— А как е извършил убийството?

— С морфин естествено. Винаги разполагаше с достатъчно количество и го използваше, без да се замисля. А след като е изпаднала в кома, я свалил в гаража и пуснал мотора на колата. Аутопсия, както знаете, нямаше. Но дори и да бе имало, всички знаеха, че същата нощ ѝ е била правена инжекция.

Аз кимнах, а той се облегна назад и прекара доволно ръка през косите си, после по лицето и я оставил да тупне върху кокалестото си коляно. Изглежда, и по този въпрос бе мислил дълго и обстойно.

Погледнах ги. Двама възрастни хора, които седяха кротко и година и половина след случката тровеха умовете си с омраза. Много

би им допаднало, ако Олмър се окажеше убиецът на Лейвъри. Направо ще изпаднат във възторг. Ще се затоплят чак до коленете.

— Вярвате, че е станало така, защото ви се иска — обадих се след продължителна пауза. — Все пак не е изключено да се е самоубила, а да се потулили историята, за да прикрият игралното казино на Конди и донякъде за да не се стигне дотам, че Олмър да дава публични показания.

— Глупости! — рязко се сопна старецът. — Той я уби, в това няма съмнение. Била е в леглото си, дълбоко заспала.

— Откъде сте толкова сигурен? Може сама да е вземала морфин и да е имала изградена поносимост към него. В такъв случай въздействието на една инжекция няма да е много продължително. Би могла да стане посред нощ, да се погледне в огледалото и да види насреща си танцуващи дяволчета. Случват се и такива неща.

— Мисля, че ни отнехте достатъчно време — каза Грейсън.

Станах, благодарих им, направих две крачки към вратата и добавих:

— След арестуването на Толи не сте предприемали други мерки, така ли?

— Срещнах се с един от заместниците на прокурора, казва се Лийч — изръмжа старецът. — Но нищо не постигнах. Нямал основания да възобновява делото. Дори историята с наркотиците не го заинтересува. Но горе-долу след месец затвориха заведението на Конди. Трябва да беше във връзка с моето оплакване.

— По-скоро полицията на Бей Сити е пуснala малко прах в очите на обществото. А Конди се е преместил другаде, стига да знаем къде да го търсим. С цялото оборудване, така както си е било.

Запътих се към вратата, а Грейсън се надигна от стола и се затътри подире ми. Жълтеникавото му лице се беше зачервило.

— Извинете, ако бях груб — каза. — Ние с Лети прекалено много предъвкваме тази история.

— А според мен проявявате завидно търпение. Имаше ли замесен още някой, когото не сме споменали по име?

Той поклати глава, после погледна жена си. Ръцете ѝ бяха вкопчени неподвижно в поредния чорап, надянат на дървеното яйце. Главата ѝ бе наклонена на една страна. Като че ли се вслушваше в нещо, но не в нашия разговор.

— Доколкото ми стана ясно, мисис Олмър е била сложена да легне от медицинската сестра на доктора — продължих. — С нея ли е бил в интимни отношения?

— Чакайте! — остро се намеси мисис Грейсън. — Ние изобщо не сме я виждали. Но името ѝ беше много хубаво. Един момент да си спомня.

Почакахме един момент.

— Милдред... второто име съм забравила.

И тя щракна със зъби. Поех си дълбоко въздух.

—莫 же би Милдред Хавиланд, мисис Грейсън?

Тя се усмихна лъчезарно и кимна.

— Ами да, разбира се, Милдред Хавиланд. Нали си спомняш, Юстас?

Той обаче не си спомни. Гледаше ни като кон, попаднал в чужди ясли. Отвори вратата и рече:

— Това има ли някакво значение?

— Казахте, че Толи е дребно човече — продължих да разпитвам.

— Но да не би все пак да е едър гласовит мъжага с много нахално държане?

— А не — отговори мисис Грейсън. — Той е среден на ръст, възрастен, с кафеникова коса и много тих глас. Изглеждашеечно притеснен.

— Сигурно е имало защо — рекох.

Грейсън ми протегна костеливата си ръка и аз я стиснах. Все едно, че се ръкувах със закачалка за пешкири.

— Ако го хванете — стисна той със зъби мундщука на лулата, — елате да си приберете хонорара. Имам предвид Олмър, разбира се.

Аз естествено знаех кого има предвид. Казах, че няма да им взема пари.

Излязох в сълчания коридор. Асансьорът беше постлан с червен плюшен килим. Вътре миришеше на възрастни хора, като в стая, където три вдовици са се събрали на чай.

24

Къщата на Уестмор Стрийт се оказа малка, дървена, стушена зад по-голяма сграда. Не видях номера, но до вратата на високата пишеше 1618, а над цифрите светеше мътна крушка. До задната къща се стигаше по тясна циментирана пътечка. Имаше миниатюрна веранда с един-единствен стол. Изкачих стълбите и позвъних.

Приглушеният звън се чу някъде съвсем наблизо. Входната врата зад леката рамка с опъната мрежа срещу комари беше отворена, но лампа вътре не светеше. От тъмнината се чу сприхав глас:

— Какво има?

— Вкъщи ли си е мистър Толи? — попитах.

Гласът помръкна, стана монотонен:

— Кой го търси?

— Един приятел.

Жената, седнала в мрака, издаде странен гърлен звук, което можеше да се изтълкува и като смях. А може би просто се изкашля.

— Добре, колко е този път?

— Не е сметка, мисис Толи. Предполагам, че сте мисис Толи, нали?

— О, я се махай и ме остави на мира. Няма го мистър Толи. Отдавна го няма и няма да го има.

Долепих нос до мрежата и се опитах да надзърна в стаята. Видях размазаните очертания на мебелите. Там, откъдето долиташе гласът, различих нещо като канапе, на което лежеше жена. Изглежда, лежеше по гръб и гледаше тавана, съвършено неподвижна.

— Болна съм — продължи гласът. — Достатъчно неприятности си имах. Вървете си и ме оставете на мира.

— Досега разговарях с Грейсънови, оттам идвам.

Мълчание, но никакво движение, после въздишка.

— Не съм и чувала за тях.

Облегнах се с гръб на мрежата и погледнах към тясната пътека и улицата. На отсрещния тротоар имаше спряла кола — габаритите ѝ

светеха. Покрай тротоарите бяха паркирани и други коли.

— Чували сте, мисис Толи. Аз работя за тях. Те все така предъвкват мъката си. А вие не искате ли да си го върнете на някого?

— Искам само да бъда оставена на мира — настоя гласът.

— Трябват ми някои сведения. И ще ги получа. Ако мога, ще го направя тихо. Ако ли не — ще викам.

— И ти ли си полицай?

— Много добре знаете, че не съм, мисис Толи. Грейсънови не биха наели полицай. Обадете им се и ги питайте.

— Не съм и чувала за тях. А дори да ги познавах, нямам телефон. Върви си, ченге. Болна съм. Цял месец, откак съм болна.

— Казвам се Марлоу. Филип Марлоу. Частен детектив съм от Лос Анджелис. Разговарях с Грейсънови. Знам някои неща, но трябва да приказвам и с мъжа ви.

Жената върху кушетката се изсмя толкова беззвучно, че почти не се чу.

— „Знам някои неща“... Звучи ми толкова познато. О, господи, колко пъти съм го чувала! „Знам нещо.“ И Джордж Толи знаеше нещо — някога.

— Ако си изиграе добре картите, може пак да намаже.

— В такъв случай отсега го изключете от играта.

Облегнах се на мрежата и се почесах по брадичката. Някой запали джобно фенерче на улицата. Не разбрах защо. След малко изгасна. Стори ми се, че светна близо до моята кола.

Бледото размазано петно на кушетката, където беше лицето, се размърда и се изгуби от погледа ми. Вместо него се появи коса. Жената се беше обърнала към стената.

— Уморена съм — рече. Гласът прозвуча приглушен. — Страшно съм уморена. Изчезвай, мистър. Бъди любезен — върви си.

— Малко пари няма ли да ви склонят?

— Не усещаш ли мириса на пура?

Взех да душа, но не усетих никакъв мириз.

— Полицайте бяха тук. Два часа стояха. Божичко, колко ми писна всичко това. Махай се.

— Слушайте, мисис Толи...

Тя се обърна и размазаните очертания на лицето ѝ отново се появиха. Почти виждах очите ѝ — но не съвсем.

— Ти слушай! Не те познавам и не желая да те познавам. Нямам какво да ти кажа. Но и да имах, нямаше да ти го кажа. Аз живея тук, ако това може да се нарече живот. Но друга възможност, така или иначе, нямам. Искам мир и спокойствие. Затова се махай и ме остави на мира.

— Пуснете ме да вляза. Имаме какво да обсъдим. Убеден съм, че ще мога да ви докажа...

Тя внезапно се претърколи и краката ѝ тупнаха на пода. В гласа ѝ прозвучала напрегната ярост:

— Ако не се махнеш, ще започна да крещя! Сега. Веднага!

— Добре, добре! — побързах да кажа. — Само ще пъхна визитката си под вратата. За да не забравите името ми. Може да промените решението си. — Извадих една визитна картичка и я пъхнах през процепа на мрежестата рамка. — Лека нощ, мисис Толи.

Никакъв отзук. Очите ѝ бяха вперени в мен, леко проблясващи в мрака. Слязох от верандата и се върнах по циментираната пътешка на улицата.

На отсрещната страна моторът на колата с включените габарити тихо пърпореше. Моторите на хиляди коли по хиляди улици, къде ли не, си пърпорят тихо.

Влязох в крайслера и го подкарах.

25

Уестмор Стрийт се простираше от север на юг в един от непривлекателните райони на града. Потеглих в северна посока. Натъкнах се на изоставени трамвайни релси, после на цял район с открити складове за старо желязо. Зад дървените огради разлагашите се автомобилни трупове образуваха гротескни силуети, подобно на съвременно бойно поле. Купищата изгнили части стояха на буци, облени от лунна светлина. Камарите бяха високи колкото къщи, а помежду им имаше пътеки.

В огледалото се отразиха автомобилни фарове, които ставаха все по-ярки. Натиснах газта, бръкнах в джоба си за ключовете и отключих жабката. Извадих пистолета и го сложих на седалката до мен.

След вехтошарските складове имаше тухларна. Високият бездимен комин на пещта се извисяваше над просторна пустош. Купчини тухли, ниска барака с някакъв надпис, празнота, нищо не помръдваше, никъде нищо не светеше.

Задната кола ме настигаше. Нисък вой на сирена изръмжа в мрака. Звуците й се стелеха по ръба на запуснатото игрище за голф на изток и над тухларната на запад. Дадох още газ, но нямаше смисъл. Колата бързо ме наближи и внезапно целият път бе осветен от ярък червен прожектор.

Изравни се с мен и започна да ме засича. Почти изправих крайслера на предните гуми, престроих се зад полицейската кола, направих пълен завой на косъм от канавката и потеглих в обратна посока. Зад себе си чух рязко превключване на скорости, вой на разярен мотор и червеният прожектор заля километри от тухларната — или поне така ми се стори.

Безнадеждна работа. Вече бяха зад мен и отново бързо ме настигаха. Не че имах намерение да се измъкна. Просто исках да се върна там, където имаше къщи и хора, които да наизлизат и — може би — да запомнят.

Не успях. Полицайтите отново се изравниха с мен и груб глас изрева:

— Спри или ще те надупчим!

Долепих се до бордюра и натиснах спирачките. Прибрах пистолета в жабката и я затворих с рязко движение. Полицейската кола закова точно пред левия ми калник. Излезе някакъв дебелак, който затръшна вратата и се развика:

— Ти какво, не можеш ли да различиш полицейската сирена? Я излизай!

Излязох и застанах до колата, облян от лунната светлина. Дебелият държеше пистолет.

— Дай си шофьорската книжка! — изляя с глас като наточена лопата.

Извадих я и му я подадох. Вторият полицай се измъкна иззад кормилото, заобиколи, приближи се до мен и я пое. Освети я с фенерче и зачете:

— Казва се Марлоу. Я, че той бил частно ченг! Можеш ли да си представиш, Куни!

— Тъй ли било? — попита Куни. — Значи това няма да ми трябва. — Той прибра пистолета в кобура и закопча коженото капаче.

— Ще се оправя и с голи ръчички. И то, без да мигне окото.

— Караже с деветдесет километра. Сигурно е пиян.

— Я го помириши копелето!

Вторият се наведе към мен, ухилен услужливо.

— Може ли да подуша на какво миришеш, ченгенце?

Дъхнах насреща му.

— Във всеки случай не залита — здравомислещо забеляза той.

— Не мога да го отрека.

— Нощта е доста хладна за сезона. Я почерпи момчето, Добс!

— Какво мило хрумване. — Добс се върна при колата и извади една половинка. Вдигна я към светлината. Беше пълна почти до средата.

— Няма да падне голямо къркане. — Протегна ми шишето. — Пий за наше здраве, приятелче.

— Ами ако не ми се пие?

— Не говори така — изстена Добс. — Ще ни оставиш с впечатлението, че плачеш за отпечатъци от ритници по корема.

Взех бутилката, отвъртях капачката и помирисах. В носа ме удари на уиски. Само уиски.

— Не можете всеки път да минавате с един и същ номер — забелязах.

— Часът е осем и двайсет и седем. Запиши, Добс — обади се Куни.

Добс отиде при колата и се наведе да запише в бележника си. Вдигнах шишето и попитах Куни:

— Настоявате ли да пия?

— Ами, не. Ако предпочиташ, ще скачам по корема ти.

Надигнах бутилката, стегнах гърлото си и напълних устата си с уиски. Куни се метна напред и заби юмрук в стомаха ми. Аз изплюх уискито и се свих на две, като кашлях и се давех. А бутилката изтървах.

Наведох се да я взема и видях как дебелото коляно на Куни се надига към лицето ми. Отстъпих встрани и го фраснах по носа с колкото сила ми беше останала. Той се хвана с лявата ръка за лицето, зави като ударено псе и посегна с дясната към кобура. Добс се хвърли странично към мен и замахна ниско. Гумената палка ме улучи зад лявото коляно, кракът ми изтръпна и аз тупнах тежко на земята, като скърцах със зъби и плюех уиски.

Куни свали ръка от разкървавеното си лице.

— Божичко! — простира режещият му гърлен глас. — Това е кръв, моята кръв!

И като изрева диво, понечи да ме ритне в лицето.

Претърколих се колкото можах по-надалеч, така че ме улучи в рамото. Но и това ми стигаше.

Добс застана помежду ни и рече:

— Стига толкова, Чарли. Да спрем, преди да сме оплескали нещата.

Куни направи заднишком три несигурни крачки, седна на страничното стъпало на полицейската кола и пак се хвана за лицето. Извади опипом носна кърпа и внимателно си избърса носа.

— Една минутка само — каза през кърпата. — Само една-единствена минутка. Една-единствена.

— Успокой се — каза Добс. — Имаме достатъчно доказателства срещу него. Точка по въпроса.

И той бавно завъртя гumenата палка покрай крака си. Куни стана от стъпалото и залитна напред. Добс опря ръка о гърдите му и го побутна назад. Дебелият се опита да махне ръката, която му пречеше.

— Искам да видя кръв — изхриптя. — Още кръв!

— Никакви такива! — рязко нареди Добс. — Успокой се. Получихме каквото искахме.

Куни се обърна и се запъти към дясната страна на полицейската кола. Облегна се на вратата и промърмори нещо през кърпата.

— Ставай, малкият — обърна се към мен Добс.

Станах и потърках мястото зад коляното си. Нервът ми подскачаше като ядосана маймуна.

— Влизай в колата — продължи полицаят. — В нашата.

Аз се подчиних.

— Ти ще караш другата, Чарли.

— Ще я направя годна само за вторични сировини — изрева Куни.

Добс вдигна бутилката уиски, метна я през оградата и седна до мен на шофьорското място. После завъртя ключа.

— Здравата ще си изплатиш — рече. — Не трябваше да го удряш.

— Защо?

— Той е добро момче. Е, малко е буен...

— Но не е забавен. Даже никак.

— Само не му го казвай. — Колата потегли. — Много ще се засегне.

Куни тръшна вратата на крайслера, запали мотора и превключи грубо на скорост, сякаш целеше да изтръгне лоста. Добс плавно обърна и потегли на север покрай тухларната.

— Нашият нов затвор много ще ти хареса — рече.

— В какво ще бъда обвинен?

Той се замисли за миг, като шофираше умело и поглеждаше в огледалото, за да се увери, че Куни не следва.

— Превищена скорост. Съпротива при задържането! ШПС. Това на полицейски език ще рече „шофиране в пияно състояние“.

— Защо не включите удар с юмрук в стомаха, ритник в рамото, принудително пиеене на алкохол при закана за физическа разправа, заплаха с пистолет и бой с гумена палка на невъоръжен човек? Това няма ли да подсили обвинението?

— О, я стига! Да не мислиш, че ми е много приятно?

— Бях останал с впечатлението, че са прочистили градчето. Мислех, че човек вече може да се разхожда вечер из него, без да си слага устойчива на куршуми ризница.

— Донякъде го прочистиха. Но внимаваха да не прекалят. Това би сплашило не особено чистите долари.

— Не бива да говориш така. Ще те изключат от профсъюза.

Той се засмя.

— Да вървят по дяволите. След две седмици съм в казармата.

За него случката бе приключила. Вече нищо не му говореше. Беше в реда на нещата. Дори не изглеждаше раздразнен.

26

Затворническите килии бяха чисто нови, или почти. Сивата боя на стоманените стени и вратата — цветът на военните кораби — още не бе изгубила блъсъка си и само тук-таме беше оплескана с изплют тютюн за дъвчене. Лампата на тавана беше прикрита зад силно матирано стъкло. Покрай едната стена имаше две койки една над друга и на горната хъркаше някой, увит в тъмносиво одеяло. Съдейки по това, че бе заспал толкова рано, без да лъжа на уиски или джин, и се беше спрял на горното легло, заключих, че е стар наемател.

Отпуснах се на долната койка. Бяха ме обискирали за оръжие, но не ми изпразниха джобовете. Извадих цигара и потърках пулсиращата гореща подутина зад коляното си. Болката се стрелна чак до глезена. Уискито, което бях изкашлял върху реверите на сакото си, вонеше на вкиснато. Повдигнах плата и издишах отгоре му цигарен дим. Пушекът се издигна и се разстла около осветения стъклен квадрат на тавана. Затворът тънеше в тишина. Някъде далече, в друго отделение, пискливо крещеше жена, но тук, при мен, беше спокойно като в църква.

Жената пищеше. Виковете ѝ бяха остри, високи, нереални, като виенето на койоти при пълнолуние, но не смразяваха кръвта. След малко и този шум затихна.

Изпуших две цигари една след друга и пуснах фасовете в малката клозетна чиния в ъгъла. Спящият отгоре все така хъркаше. От него се виждаше само кичур влажна спълствена коса, който стърчеше извън ръба на одеялото. Спеше по корем. Дълбоко. Явно за това много го биваше.

Седнах отново на кревата. Беше направен от плоски стоманени ленти, които се преплитаха, а върху тях имаше метнат корав дюшек. В единия край доста грижливо бяха сгънати две тъмносиви одеяла. Много приятен затвор. Намираше се на дванайсетия етаж на новото кметство. Много приятно кметство. И Бей Сити бе много приятно градче. Местните жители бяха убедени в това. Ако живеех тук,

сигурно и аз щях да съм на същото мнение. Щях да виждам прекрасния син залив, скалите, пристана за яхти, тихите спокойни улици, старите къщи, сгушени под вековни дървета, новите къщи със зелени морави и телени огради, младите фиданки, привързани за колчета, отпред на булеварда. Познавах едно момиче, което живееше на Двайсет и пета улица. Приятна улица. И момичето беше приятно. Бей Сити ѝ харесваше.

Тя не се замисляше за бордите, населени с мексиканци и негри, южно от старите трамвайнни релси. Нито за съмнителните кръчми и барове, разположени на брега зад скалите, пропитите от миризма на пот танцуvalни зали покрай шосето, заведенията, където се пуши марихуана, тесните лисичи лица, надзъртващи над вестниците в прекалено тихите хотелски фоайета, джебчиите, комарджииите, мошениците, крадците, специализирани в обирането на пияници, сводниците и уличниците.

Отидох до вратата. В коридора нищо не помръдваше. Светлините в цялото отделение бяха слаби, мътни. Затворът явно не развиваше бурна дейност.

Погледнах часовника си. Девет и петдесет и четири. Тъкмо време човек да се приbere у дома, да си обуе чехлите и да изиграе партия шах. Време за едно студено питие и безкрайна спокойна лула. Да си вдигнеш краката нагоре и за нищо да не мислиш. Да се разпрозяваш над списанието. Време да си човек-домошар, който няма какво друго да прави, освен да си почива, да вдишва нощния въздух и да освежава мозъка си за идния ден.

Някакъв мъж в синьо-сивата униформа на затвора тръгна между двете редици с килии, като четеше номерата. Спря пред моята, отключи вратата и ме изгледа с ожесточението, което тези хора са убедени, че трябва да лепнат на лицето си за цял живот. Аз съм полицай, братче, и съм много сувор, затова внимавай какво правиш, иначе така ще те подредим, че ще запълзиш на четири крака, братче, хайде, стига си го усуквал, да чуем истината, братче, започвай и не забравяй, че с нас шега не бива, ние сме полицаи и можем да правим каквото си искаме с боклук като теб.

— Излизай! — каза.

Излязох, той заключи след мен, направи ми знак с ръка да вървя и двамата се запътихме към широката стоманена порта. Отключи я,

минахме, пак я заключи, като подрънкаше приятно с ключовете, нанизани на голяма метална халка, после минахме през още една стоманена врата, боядисана от външната страна така, че да имитира дърво, а от вътрешната — в тъмносиво.

При бюрото на дежурния ни чакаше Дегармо и разговаряше с полицая. Обърна към мен металносините си очи и попита:

— Как си?

— Чудесно.

— Хареса ли ти нашият затвор?

— Чудесен е.

— Капитан Уебър иска да разговаря с теб.

— Чудесно.

— Освен „чудесно“ други думи не знаеш ли?

— Не сега и не тук.

— Нещо куцаш. Да не си се спънал?

— Ъхъ. Спънах се в една гумена палка. Подскочи и ме ухапа зад лявото коляно.

— Ах, колко неприятно. — Погледът му беше изпразнен от съдържание. — Иди си получи вещите от интенданта.

— Те са си у мен. Не ми ги взеха.

— Чудесно.

— Точно така. Чудесно.

Дежурният вдигна рошавата си глава и ни изгледа продължително.

— Ако ви се гледа нещо приятно — каза, — вижте ирландското носле на Куни. Размазало се е по лицето му като мармелад върху палачинка.

— Какво му е станало? — разсеяно попита Дегармо. — Да не се е сбил с някого?

— Откъде да знам? — сви рамене полицаят. — Може би същата гумена палка е подскочила и го е ухапала.

— Дежурните не бива да плямпат толкоз много — рече Дегармо.

— Дежурните винаги плямпат много. Може би затова не ги правят лейтенанти в криминалния отдел.

— Виждаш ли как си живеем? — обърна се към мен Дегармо. — Като едно голямо семейство.

— Със сияйни усмивки по лицата — допълни дежурният — и разтворени за прегръдка ръце, всяка стиснала по един камък.

Дегармо ми кимна с глава да го последвам и ние излязохме.

27

Капитан Уебър вирна към мен острия си крив нос и рече:

— Седнете.

Седнах в дървен стол със закръглена облегалка и протегнах левия си крак по-далеч от острия ръб на седалката. Кабинетът беше ъглов, просторен и спретнат. Дегармо седна встрани от бюрото, кръстоса крака, потърка замислено глезена си и се загледа през прозореца.

— Търсехте си белята и я намерихте — продължи Уебър. — Карали сте с деветдесет километра в час в жилищен район, опитали сте се да се измъкнете от полицейската кола, която ви е сигнализирала да спрете със сирена и червен прожектор. При задържането сте се държали грубо и сте ударили един от полицайите по лицето.

Нищо не казах. Капитанът взе от бюрото една клечка кибрит, счупи я на две и метна половинките през рамо.

— Или може би полицайите лъжат... както винаги?

— Не съм чел рапорта им — отвърнах. — Може и да съм карал с деветдесет в жилищен район или поне в очертанията на града. Полицейската кола ме приchalkаше пред къщата, където бях на посещение. Тръгна след мен веднага щом потеглих, но тогава още не знаех, че е полицейска. Нямаше никакви основания да ме преследва и цялата история никак не ми хареса. Затова дадох газ, но единствено с цел да стигна до някаква по-благонадеждна част на града.

Дегармо премести поглед — празен, лишен от изражение. Уебър нетърпеливо щракна със зъби.

— След като сте разбрали, че колата е полицейска, направили сте обратен завой насред улицата и пак сте се опитали да се измъкнете. Така ли беше?

— Да. Но за да обясня тази си постъпка, ще трябва да си поговорим откровено.

— Мен откровените разговори не ме плашат — заяви капитанът.
— Дори донякъде съм се специализирал по тях.

— Полицайтите, които ме задържаха, бяха паркирали пред къщата на Джордж Толи. Бяха там още преди аз да пристигна. Джордж Толи е човекът, който е работил тук като частен детектив. Исках да се срещна с него. Дегармо знае защо.

Дегармо извади от джоба си кибритена клечка и безмълвно я задъвка. Кимна все така безизразно. Уебър дори не го погледна.

— Глупав човек си ти, Дегармо — продължих. — Вършиш само глупости, и то по много глупав начин. Вчера пред къщата на доктор Олмър се държа грубо с мен, без това изобщо да е необходимо. Разпали любопитството ми, когато нямах никакъв повод да бъда любопитен. Дори направи един-два намека как да го задоволя, ако се наложи. А за да защитиш приятелите си, беше достатъчно просто да си траеш и да изчакаш да видиш какво ще правя. Аз нищо нямаше да направя и ти щеше да си спестиш всичко това.

— Какво общо има тази история с вашето арестуване на Уестмор Стрийт, дявол да го вземе? — прекъсна ме Уебър.

— Има много общо със случая Олмър. Джордж Толи е разследвал доктора... докато го арестували за шофиране в пияно състояние.

— Лично аз не съм се занимавал с този случай — заяви капитанът. — Нито пък имам представа кой пръв е наръгал с нож Юлий Цезар; Бихте ли говорили по същество?

— Говоря само по същество. Дегармо е запознат със случая Олмър и не желае да се споменава въпросът. Дори полицайтите, които патрулират из улиците, знаят за него. Единственият повод Куни и Добс да тръгнат подире ми беше посещението ми при жената на детектива, разследвал случая Олмър. Когато тръгнаха след мен, съвсем не карах с деветдесет километра в час. Опитвах се да избягам, защото подозирах не без основание, че ще бъда пребит от бой, задето съм бил в онази къща. А това ми беше подсказано от Дегармо.

Уебър погледна светкавично подчинения си. Суровите сини очи на Дегармо бяха влити в отсрецната стена.

— Куни ударих по носа чак след като той ме принуди да пия уиски, а после ме удари в stomаха, както го пиех, за да го разлея отпред по сакото си и да мириша на алкохол. Едва ли за пръв път чувате за този номер, капитане.

Уебър счупи още една кибритена клечка. Аз се облегнах назад и вперих очи в стиснатите му пръсти. Той отново погледна Дегармо и каза:

— Щом си станал началник на полицията, можеше поне да ме известиш за това.

— Стига де, само са го чукнали два пъти, на шега. Някои хора не разбират от майтап...

— Ти ли изпрати там Куни и Добс?

— Ами... да, аз. Не виждам защо трябва да търпим тук някакви си частни ченгета, които се ровят из старите мръсотии само за да им възложат работа и да измъкнат от разни изкуфели старци тъсти хонорари. Такива като него се нуждаят от хубав урок.

— Така ли мислиш?

— Точно така мисля.

— Понякога се питам какво искат хора като теб. Сега в момента ми се струва, че имаш нужда от чист въздух. Би ли се поразходил?

Устата на Дегармо бавно се разтвори.

— Искаш да изчезна?

Уебър внезапно се наклони напред и острата му брадичка разцепи въздуха като нос на крайцер.

— Бъди така любезен.

Дегармо се надигна тежко, а по скулите му избиха червени петна. Облегна се с длан върху бюрото и погледна капитана. Настъпи кратко наелектризирано мълчание. После рече:

— Добре, шефе. Но да знаеш, че бъркаш.

Уебър не му отговори. Дегармо напусна стаята. Уебър изчака вратата да се хлопне след него и чак тогава заговори:

— Правилно ли разбирам, че сте в състояние да свържете случая Олмър отпреди година и половина с днешното убийство в къщата на Лейвъри, или само ми пускате дим в очите, защото много добре ви е известно, че Лейвъри е убит от жената на Кингзли?

— Двата случая бяха свързани още преди да застрелят Лейвъри. Съвсем грубо, разбира се, с моряшки възел. Но все пак достатъчно ясно, та човек да се замисли.

— Аз разрових тази история далеч по-обстойно, отколкото си мислите — хладно забеляза Уебър. — Макар че никога не съм се занимавал със смъртта на мисис Олмър и по него време не бях

началник на криминалния отдел. Вчера сутринта може да не сте знаели нищо за Олмър, но оттогава досега явно доста сте научили за него.

Разказах му какво точно бях чул от мис Фромсет и от Грейсънови.

— Значи вашата теория е, че Лейвъри е изнудвал Олмър? — попита ме, когато свърших. — И че това по някакъв начин е свързано с убийството.

— Не е теория. Само вероятност. Но пренебрегна ли я, значи не си гледам добре работата. Отношенията между Лейвъри и Олмър, ако са съществували такива, може да са били близки и опасни, а може двамата просто да са се знаели. Нищо чудно изобщо да не са разговаряли. Но ако в случая Олмър няма нищо нередно, тогава защо е това настървение спрямо всеки, който прояви интерес към него? Може да е съвпадение, че Джордж Толи е бил опандизен за шофиране в пияно състояние по времето, когато е разследвал случая. Може да е съвпадение също така, че доктор Олмър повика полиция, задето зяпах къщата му, и че Лейвъри беше застрелян, преди да успея да разговарям с него втори път. Но съвсем не беше съвпадение, че двама от вашите хора следяха тази вечер къщата на Толи, готови, изгарящи от желание и способни да ми създадат главоболия, ако отида там.

— Прав сте — съгласи се Уебър. — И аз не съм сложил точка на този инцидент. Желаете ли да направите официално оплакване?

— Животът е твърде кратък, за да мога да се оплача от всички полицаи, които са ме били.

Той се намръщи.

— В такъв случай било, каквото било, ще минем всичко за сметка на вашето трупане на опит. А тъй като официално не сте арестуван, поне така разбрах, свободен сте да се приберете у дома, когато си пожелаете. И на ваше място бих оставил на капитан Уебър да се справи със случая Лейвъри и с неговата връзка с делото Олмър, стига да съществува такава.

— И с неговата връзка с някоя си Мюриъл Чес, намерена вчера удавена в едно планинско езерце близо до Пума Поинт, така ли да ви разбирам?

Той повдигна късите си вежди.

— Мислите ли?

— Само че може да не я знаете като Мюриъл Чес, ако изобщо сте я познавали, а под името Милдред Хавиланд, бившата медицинска сестра на доктор Олмър. Същата, която сложила мисис Олмър да спи през нощта, когато я намерили мъртва в гаража, и която, ако работата не е била съвсем чиста, би знаела кой стои зад всичко и би могла да бъде подкупена или сплашена да напусне града малко след случката.

Уебър взе две кибритени клечки и ги счупи. Студените му очички бяха впити в лицето ми. Но нищо не каза.

— И тук именно се сблъскваме с едно истинско огромно съвпадение — единственото, което съм съгласен да приема в цялата история — продължих аз. — Защото въпросната Милдред Хавиланд среща в един ривърсайдски бар някой си Бил Чес и по причини, известни само на нея, се омъжва за него и отива да живее на езерото Литъл Фон. То пък от своя страна е собственост на човек, чиято съпруга е в интимни отношения с Лейвъри, който е открил трупа на мисис Олмър. Ето на кое казвам съвпадение. Просто съвпадение, но от основно значение. Всичко останало се гради върху него.

Уебър стана от мястото си, отиде при резервоара със студена вода и си сипа в две книжни чашки. После бавно ги смачка на топка и ги хвърли в кафявото метално кошче под резервоара. Разходи се до прозореца и се загледа в залива. Затъмняването още не беше въведено и по пристанището се виждаха множество светлини.

Бавно се върна при бюрото и седна. Пошипа носа си. Опитваше се да вземе някакво решение.

— Не виждам, дявол да го вземе, какъв смисъл има да свързваме всичко това с нещо, случило се година и половина по-късно.

— Е, добре — рекох. — Благодаря, че mi отделихте толкова време.

— Зле ли е кракът? — попита, като видя, че се навеждам да го разтряя.

— Зле е, но вече се оправя.

— Полицейската работа — каза почти нежно — е огромен проблем. Също като политиката. За нея са необходими хора от висше качество, а няма с какво да ги привлечем. Затова работим с онези, които се навият — и ето го резултата.

— Знам. Винаги съм го знал. И не се сърдя. Лека нощ, капитан Уебър.

— Един момент. Седнете за малко. Щом трябва да включим в играта случая Олмър, нека го извадим на бял свят и да го разгледаме.

— Крайно време беше — съгласих се аз и седнах.

28

— Някои хора смятат — тихо продължи Уебър, — че ние тук сме една банда мошеници. Сигурно си мислят, че някой убива жена си, а после ми се обажда по телефона и казва: „Здрави, капитане, тук един труп ми задръства антрето. Имам и пет стотака, които стоят без работа.“ А аз му викам: „Дадено. Задръж така, ей сега пристигам и ще потуля всичко.“

— Е, не чак дотам.

— В каква връзка искахте да говорите с Толи тази вечер?

— Той е разполагал с някакво сведение за смъртта на Флорънс Олмър. Нейните родители го наели да продължи разследването, но той така и не им казал каква е била уликата.

— И мислехте, че на вас ще каже? — саркастично попита капитанът.

— Нищо не ми пречеше да опитам.

— Или може би ви се искаше да си отмъстите на Дегармо за гробото държане?

— Може и това да е било.

— Толи беше изнудвач на дребно — презрително изрече Уебър.

— И то нееднократно. Крайно време беше да се отървем от него. А аз ще ви кажа каква му беше уликата. Имаше една обувка, открадната от крака на Флорънс Олмър.

— Обувка ли?

Той се усмихна леко.

— Чисто и просто обувка. По-късно я намериха, скрита в къщата му. Официална дамска обувка от зелено кадифе с лъскави стъкълца по токчето. Правена по поръчка при един холивудски майстор, който изработва обувки за театрални и други цели. А сега ме попитайте кое толкова ѝ е важното.

— Кое ѝ беше важното, капитане?

— Ами мисис Олмър си имала два съвършено еднакви чифта, поръчани заедно. Както се оказа, това често се правело. В случай, че

едната обувка се ожули или някой пиян хипопотам настъпи дамата по крака. — Той помълча, легко усмихнат. — Единият чифт така и не бил обут — нито веднъж.

— Май че започвам да проумявам.

Той се облегна назад и потупа ръкохватките на стола. Изчака ме да продължа.

— Пътеката от страничната врата на къщата до гаража е циментирана — поясних. — Повърхността е доста груба. Ако предположим, че не е вървяла, а е била носена, и онзи, който я е носел, ѝ е сложил обувките... и то чисто новия чифт...

— Е и?

— Толи може да е забелязал това, докато Лейвъри е телефонирал на доктор Олмър, който в момента е бил по своите визитации... Значи е взел обувката като улика, че Флорънс Олмър е била убита.

Уебър кимна.

— Щеше да е улика, ако я беше оставил на крака ѝ, за да я намери полицията. Но след като я е взел, тя се превръща само в улика, че той е глупак.

— Правена ли ѝ е кръвна проба за окис?

Той разпери длани върху бюрото и ги загледа.

— Да. И окис наистина беше открит. Освен това полицайте, които разследвали случая, били убедени и от самите обстоятелства. Липсвали следи от насилие. Било е доказано, че доктор Олмър не е извършил убийството. Може да са събркали. Според мен разследването е било доста повърхностно.

— Кой го е водил?

— Мисля, че се досещате за отговора.

— Полицията не е ли забелязала липсващата обувка?

— Когато пристигнали, никаква обувка не липсвала. Не забравяйте, че междувременно докторът се приbral у дома, повикан от Лейвъри, преди да дойдат нашите хора. За въпросната обувка знаем само от разказите на Толи. Той би могъл да я измъкне от къщата. Странничната врата била отключена. Прислугата спяла. Може да възразите, че не е знал къде да търси неносената обувка. Но аз не бях се учудил, ако и за това се е досетил. Много го бива да си пъха навсякъде носа. Но не мога да твърдя с положителност, че е знал.

Седяхме, гледахме се един друг и разсъждавахме.

— Освен ако предположим — бавно издума Уебър, — че медицинската сестра на Олмър е била съдружница на Толи в изнудването на доктора. Не е изключено. Някои факти сочат натам. Но повечето оборват това предположение. Какви основания имате да твърдите, че удавеното момиче е въпросната сестра?

— Основанията ми са две, като нито едно само по себе си не е доказателство, но взети заедно, са твърде убедителни. Преди няколко седмици в Пума Поинт се появил някакъв грубиянин, отговарящ по описание на Дегармо, и показвал снимка на Милдред Хавиланд, която много приличала на Мюриъл Чес. Прическата и веждите били различни, но общо взето, приликата била налице. Никой не му оказал помощ. Представил се като Де Сото, полицай от Лос Анджелис. Такъв полицай в нашия град няма. Когато Мюриъл Чес чула това, много се изплашила. Лесно може да се установи дали наистина е бил Дегармо. Второто основание се гради върху едно златно синджирче за глезен със сърчице, които намерихме скрити в кутия с пудра захар в хижата на Чес. Намерихме ги след смъртта ѝ, когато арестуваха мъжа ѝ. На гърба на сърчицето е гравирано: „*На Милдред от Ал. 28 юни 1938. С много обич*“.

— Може да е друг Ал и друга Милдред.

— Едва ли го вярвате, капитане.

Той се наведе напред и направи дупка във въздуха с показалеца си.

— Какво точно се опитвате да докажете?

— Искам да докажа, че Лейвъри не е застрелян от жената на Кингзли. Че смъртта му е свързана по някакъв начин със случая Олмър. И с Милдред Хавиланд. Вероятно и с доктор Олмър. Искам също така да докажа, че жената на Кингзли е изчезнала, защото е била силно уплашена от нещо, че вероятно знае нещо компрометиращо, но никого не е убила. Ако успея, ще получа петстотин долара. Имам правото да опитам.

Той кимна.

— Да, разбира се. И аз пръв бих ви помогнал, стига да видя някакви основания. Не сме открили мисис Кингзли, но не сме имали и време за това. Обаче няма да ви помогна да натопите някой от моите хора.

— Чух, като нарекохте Дегармо „Ал“. Макар че по-скоро си мислех за доктор Олмър. Той се казва Албърт.

Уебър заразглежда палеца си.

— Да, но не той е бил женен за нея, а Дегармо — рече тихо. — И трябва да ви кажа, че тя го правеше на луд. Ако сега той ви се струва толкова кофти, това до голяма степен се дължи на жена му.

Седях, без да мърдам. След малко се обадих:

— Започвам да проумявам някои неща, за които я не подозирах.
Що за жена беше?

— Умна, привлекателна и покварена. Много я биваше да се оправя с мъжете. Въртеше ги на малкия си пръст. Онзи, моят глупак, на часа ще ви скъса главата, ако кажете и една дума против нея. Тя се разведе с него, но той смята, че все още има някакви шансове.

— Той знае ли за смъртта ѝ?

Уебър мълча дълго време, преди да отговори:

— Не съм го чул от устата му. Но няма начин да не знае, ако това е същата жена.

— Доколкото ми е известно, той така и не я открил в планината.

— Станах и се наведох над бюрото. — Вижте, капитане, нали не ме будалкате?

— Не. Ни най-малко. Някои мъже са си такива, други ги правят такива жените. Ако си въобразявате обаче, че Дегармо е отишъл чак там да я търси, за да ѝ причини зло, много се заблуждавате.

— Не съм залагал особено на тази мисъл. Би било възможно, ако Дегармо познава добре околностите, защото убиецът е знаел кое къде е.

— Ще ви помоля този разговор да си остане между нас.

Кимнах, но не му обещах. Отново му пожелах „лека нощ“ и излязох. Той ме проследи с поглед. Видът му беше обиден и тъжен.

Крайслерът беше на полицейския паркинг встрани от сградата. Ключовете си бяха на мястото и калниците не бяха смачкани. Куни не бе изпълнил заканата си. Върнах се в Холивуд и се качих в апартамента си в Бристол. Беше късно, почти полунощ.

Зеленобежовият коридор бе безмълвен, само в някой от апартаментите звънеше телефон. Звънецът се чуваше все по-

отчетливо. Отключих входната врата. Оказа се, че това бил моят телефон.

Прекосих тъмната стая към мястото, където върху дъбовото бюро до стената стоеше апаратът. Звънна поне десет пъти, преди да стигна до него.

Вдигнах слушалката. Беше Дерас Кингзли. Гласът му прозвучава напрегнат, несигурен.

— Боже господи, къде бяхте досега? — попита рязко. — От няколко часа се опитвам да се свържа.

— Сега нали съм тук. Какво има?

— Тя ми се обади.

Стиснах слушалката, задържах въздуха в дробовете си и много бавно го издишах.

— Е и?

— Аз съм наблизо. Ще бъда при вас след пет-шест минути. Бъдете готов незабавно да потеглите.

И затвори.

А аз продължих да държа слушалката. После бавно я оставил и погледнах ръката си: беше свита, сякаш все още я стискаше.

29

На вратата се почука дискретно, както се полага в полунощ, и аз отидох да отворя. Кингзли ми се видя едър като кон в кремавото си спортно палто от фин вълнен плат, с шалче в жълто и зелено около врата под небрежно вдигнатата яка. Червеникавокафявата шапка беше нахлупена ниско на челото му и изпод периферията ме погледнаха очи като на болно животно.

До него стоеше мис Фромсет. Беше с панталон, ниски обувки, тъмнозелено палто, без шапка и косите й лъщяха зловещо. Обиците ѝ бяха с формата на миниатюрни гардении, една над друга, по две на всяко ухо. Заедно с нея влезе и „Гилърлейн Регал — шампанското на парфюмите“.

Затворих след тях, посочих креслата и рекох:

— По една чашка вероятно ще ви се отрази добре.

Мис Фромсет седна, кръстоса крака и се огледа за цигари. Намери една, запали я с широк обигран жест и се усмихна безизразно на тавана.

Кингзли застана насред стаята и се опита да захапе брадичката си. Отидох в трапезарията, налях в три чаши и ги раздадох. Своята отнесох при стола до шахматната масичка.

— Къде бяхте и защо куцате? — попита Кингзли.

— Един полицай ме срита. Подарък от блюстителите на реда в Бей Сити. Това при тях е стандартно обслужване. Колкото до това къде съм бил — в затвора, за шофиране в пияно състояние. А съдейки по изражението на лицето ви, може отново да попадна там, и то в най-скоро време.

— Не разбирам какво говорите — сряза ме той. — Нямам ни най-малка представа. Сега не е моментът за шегички.

— Добре. Какво ви каза тя и къде се намира?

Той седна, раздвижи пръстите на дясната си ръка и я пъхна в пазвата си. Извади оттам продълговат плик.

— Трябва да ѝ занесете това. Петстотин долара. Искаше повече, но само толкова можах да осигура. Осребрих един чек в нощен бар. Никак не беше лесно. Тя трябва да се измъкне от града.

— От кой град?

— Сега е някъде в Бей Сити. Но не знам точно къде. Ще се срещнете в бар „Паун“, на булевард Аргело, близо до Осма улица.

Погледнах мис Фромсет. Тя продължаваше да съзерцава тавана, като че ли беше дошла само заради разходката.

Кингзли подхвърли плика и той падна на шахматната масичка. Погледнах вътре. Наистина беше пълен с пари. Дотук поне разказът му се връзваше по смисъл. Оставил го върху лакираната масичка с инкрустирани кафяви и златисти квадрати.

— Кое ѝ пречи да тегли от собствените си пари? — попитах. — Във всеки хотел биха уважили чековете ѝ. В повечето биха ги осребрили. Да не би да е щракнало резето на банковата ѝ сметка?

— Как може да приказвате така — смъмри ме Кингзли. — Тя е закъсала. Не знам по какъв начин го е разбрала. Освен ако са съобщили по радиото, че я търсят. Има ли такова нещо?

Казах, че не ми е известно. Нямах много време да следя полицейските разговори по радиото. Бях твърде зает да ги слушам на живо.

— Във всеки случай не иска да рискува с чекове — продължи Кингзли. — Преди можеше, но сега вече не.

Бавно вдигна очи и ме обгърна с един от най-безжизнените погледи, които съм виждал през живота си.

— Добре. Нека не търсим смисъл там, където липсва — казах. — Значи е в Бей Сити. Вие ли разговаряхте с нея?

— Не, мис Фромсет. Обади се в службата. Беше малко след работно време, но онзи полицай от Бей Сити, капитан Уебър, беше в момента при мен. Мис Фромсет естествено не пожелала да разговаря с нея в такъв момент. Помолила я да позвъни малко по-късно. Жена ми отказала да остави номер, на който ние да я потърсим.

Погледнах мис Фромсет. Тя свали очи от тавана и ги впери в темето ми. Бяха празни. Като спуснати пердета.

— Аз не пожелах да говоря с нея — продължи Кингзли. — Нито пък тя с мен. Не искам и да я видя. Почти няма съмнение, че тя е застреляла Лейвъри. Уебър беше напълно уверен.

— Това нищо не означава — рекох. — Може дори да говори едно, а да мисли съвсем друго. Никак не е хубаво, ако тя знае, че полицията е по петите ѝ. Човек не слуша полицейските предавания на къси вълни просто за удоволствие. Та значи по-късно пак се обади. Какво каза?

— Беше почти шест и половина — рече Кингзли. — Останахме в службата и чакахме да позвъни. Предай му разговора — обърна се той към момичето.

— Обадих се от телефона в кабинета на мистър Кингзли. Той беше до мен, но не разговаря с нея. Тя заръча да ѝ изпрати парите в бар „Паун“ и попита кой ще ги отнесе.

— Стори ли ви се уплашена?

— Ни най-малко. Беше напълно спокойна. Дори бих казала леденоспокойна. Всичко беше обмислила. Дори бе съобразила, че може да не познава человека, който ще занесе парите. Сякаш знаеше, че Дери... че мистър Кингзли няма да отиде лично.

— Продължавайте да го наричате Дери. Ще се досетя кого имате предвид.

Тя се усмихна.

— Щяла да се появява в този бар на всеки час и петнайсет минути. Аз... предположих, че ще отидете вие, и ви описах. Трябва да носите шала на Дери. Описах и него. Той държи някои от дрехите си в кабинета в този шал беше сред тях. И понеже е доста ярък...

Ярък — меко казано. Тъсти зелени бъбреци на отровножълт фон. Ако влезех в бара, облечен като клоун, едва ли щях да бия повече на очи.

— Мозъкът ѝ работи добре, нищо, че е жена — рекох.

— Не е време за шегички — тръсна се Кингзли.

— Вече го казахте. Ужасно сте самоуверен, щом като сте допуснали, че ще отида да предам пари на човек, търсен от полицията, и по този начин ще му помогна да избяга.

Ръката му зашава върху коляното, а лицето му се изкриви в невесела усмивка.

— Признавам, че попрекалих. Все пак ще го направите ли?

— Това значи, че и тримата тук ставаме съучастници. Съпругът и личната му секретарка може да се отърват без особени усложнения, но

онова, което ще сполети мен, едва ли ще съвпадне с нечия мечта за добре прекарана ваканция.

— Ще ви се отплатя — обеща той. — А ако нищо не е направила, тогава няма да сме съучастници.

— Много ми се иска да го допусна. Иначе нямаше и да разговарям с вас. Държа обаче да ви предупредя: ако установя, че е извършила убийство, ще я предал на полицията.

— Тя едва ли ще се съгласи да разговаряте — предупреди ме Кингзли.

Взех плика и го пъхнах в джоба си.

— Ще се съгласи, ако държи да получи това. — Погледнах часовника си. — Ако тръгна веднага, ще бъда там за срещата в един и петнайсет. В бара сигурно им е втръснало да я гледат толкова време. Което е чудесно, няма що.

— Боядисала си е косата тъмноkestенява — каза мис Фромсет.

— Дано това ѝ помогне.

— Но на мен няма да ми помогне да ѝ повярвам, че е само невинен скиталец.

Пресуших чашата си и станах. Кингзли изпразни своята на един дъх и също стана, свали шалчето и ми го подаде.

— Какво направихте, за да раздразните полицията в Бей Сити? — попита.

— Възползувах се от някои сведения, които мис Фромсет любезно ми предостави. В резултат на което потърсих някой си Толи, работил по случая Олмър. Така именно загазих. Те следяха къщата. Толи е частният детектив, нает от Грейсънови — поясних, като се обърнах към момичето. — Така че сигурно ще можете да му обясните в какво се състои работата. Тя и без това не е толкоз важна. А аз нямам време сега. Искате ли да ме изчакате тук?

Кингзли поклати глава.

— Ще отидем у дома — там ще ни звъните по телефона.

Мис Фромсет стана и се прозя.

— Не, уморена съм, Дери. Ще се прибера и ще си легна.

— Ще дойдеш с мен! — рязко ѝ нареди той. — Иначе ще откача!

— Къде живеете, мис Фромсет? — попитах аз.

— В Брайсън Тауър на площад Сънсет. Апартамент номер седемстотин и шестнайсет. Защо питате? — погледна ме озадачено.

— Може да поискам по някое време да се свържа с вас.

Лицето на Кингзли изрази смътно недоволство, но очите продължаваха да бъдат като на болно животно. Навих шала около врата си и отскочих до трапезарията да изгася лампата. Когато се върнах, те ме чакаха до вратата. Кингзли я прегръщаше през рамо. Видът й беше уморен и донякъде скучаещ.

— Е, надявам се... — започна той, но после направи крачка напред и ми протегна ръка. — Вие сте свестен човек, Марлоу.

— Хайде изчезвайте — рекох. — Много, много надалеч.

Той ме изгледа особено и двамата излязоха. Изчаках асансьорът да се качи, чух го как спря, вратите се отвориха и затвориха, започна да се спуска. Чак тогава слязох по стълбите в подземния гараж и отново събудих крайслера.

30

Фасадата на бар „Паун“ беше тясна, в съседство с магазин за сувенири, на чиято витрина малки кристални слончета блещукаха под светлината на уличната лампа. Отпред барът беше целият тухли и стъкло, а през монтирация в тухлите разноцветен стъклен паун се процеждаше мека светлина. Влязох, заобиколих китайския параван, огледах помещението и се настаних във външния край на малко сепаре. Светлините бяха кехлибарени, кожата на тапицерията — яркочервена, масите — лъскави, пластмасови. В едно от сепаратата четирима войници печално се наливаха с бира, поизцъклили очи и явно отегчени дори и от пиенето. Срещу тях две момичета и двама безвкусно издокарани мъже вдигаха единствения шум в заведението. Не видях никой, който да отговаря на представата ми за Кристал Кингзли.

Съсухрен келнер със злобни очички и лице като изгризан кокал сложи отпреде ми салфетка с щампосан пъстър паун и ми поднесе коктейл бакарди. Засърбах го, загледан в кехлибарения циферблат на часовника на бара. Тъкмо минаваше един и петнайсет.

Единият мъж от компанията с двете момичета внезапно стана и излезе. Другият попита:

— Защо трябваше да го оскърбяваш?

— Оскърбих ли го? — учуди се тенекиен женски глас. — Това ми харесва. Та той ми направи непристойно предложение.

— Това не значи, че трябва да го обиждаш — жално настоя мъжът.

Единият от войниците неочеквано се изсмя гърлено, избърса смяха от лицето си с мургава ръка и продължи да се налива с бира. Аз потърках болното място зад коляното. Беше горещо и подуто, но чувството за схванатост бе изчезнало.

Дребно мексиканче с бледо лице и огромни черни очи нахълта в бара със сутрешните вестници под ръка и се шмугна между сепаратата, опитвайки се да продаде нещо, преди барманът да го

изгони. Купих си вестник и го прегледах да видя има ли някакви интересни убийства. Нямаше.

Сгънах го и вдигнах очи тъкмо когато отнякъде се появи стройно кестеняво момиче в антрацитеночерни панталони, жълта блуза и дълго сиво палто и мина покрай моето сепаре, без да ме погледне. Опитах се да решава дали лицето ѝ ми се стори познато, или бе просто едно от ония стандартни слаби, легко сурови хубави лица, които съм виждал десетки хиляди пъти. Тя заобиколи китайския параван до вратата и излезе. След две минути се върна мексиканчето, хвърли мълниеносен поглед на бармана и дотопурка при мен.

— Мистър — изгледа ме с огромните си очи, в които грееше палаво пламъче. Направи ми знак да го следвам и избяга навън.

Аз си допих чашата и също излязох. Момичето със сивото палто, жълтата блуза и черните панталони стоеше пред магазина за сувенири и разглеждаше витрината. Очите и помръднаха, когато затварях след себе си вратата. Застанах до нея.

Тя отново ме погледна. Лицето ѝ беше бледо, уморено. Косата ми се видя по-тъмна от кестенява. Извърна лице и каза на витрината:

— Дайте ми парите, моля ви.

Дъхът ѝ леко замъгли стъклото.

— Първо трябва да се уверя коя сте.

— Много добре знаете коя съм — тихо настоя тя. — Колко носите?

— Петстотин.

— Малко е. Много малко. Бързо ми ги дайте. Цяла вечност чакам да се появите.

— Къде можем да поговорим?

— Няма за какво да разговаряме. Дайте ми парите и си вървете.

— Не е чак толкоз просто. Аз поемам огромен рисков, като ви ги нося. Затова държа да си изясня поне какво става и каква е моята роля.

— Вървете по дяволите — кисело ме изруга тя. — Защо той не дойде? Не ми се разговаря. Искам да се измъкна колкото се може побързо.

— Вие самата не сте пожелали той да дойде. Съпругът ви останал с впечатлението, че не сте искали дори да разговаряте по телефона.

— Така е — бързо се съгласи тя и отметна глава.

— Но с мен ще трябва да побеседвате. Не съм сговорчив като него. Или с мен, или с полицията. Няма да ви се размине. Аз съм частен детектив и се подчинявам на определени закони, иначе ще си изгубя разрешителното.

— Ах, колко е мил — изрече момичето. — И частен детектив си наел.

— Постъпил е както е сметнал за необходимо. Не му е било лесно да реши какво трябва да прави.

— За какво искате да говорим?

— За вас — какво сте правили, къде сте били и какви са ви намеренията. Дребни въпроси, но много важни.

Тя подиша върху стъклото на витрината и изчака да се разсее влажното мъгливо петно.

— Аз пък мисля, че ще е далеч по-добре — каза със същия студен, безизразен глас, — ако ми дадете парите и ме оставите сама да се оправям.

— Не съм съгласен.

Тя ме изгледа косо, сви нетърпеливо рамене под сивото палто и рече:

— Добре, щом като не може иначе. Аз съм отседнала в „Гранада“, на две пресечки северно от Осма улица. Апартамент шестстотин и осемнайсет. Дайте ми десетина минути преднина. Искам да вляза там сама.

— Аз съм с кола.

— Предпочитам сама.

Обърна се бързо и си тръгна. Стигна ъгъла, прекоси булеварда и изчезна от погледа ми, както вървеше под дърветата. Аз се върнах при колата, седнах вътре и изчаках десет минути, преди да потегля.

„Гранада“ представляваше грозно сиво ъглово здание. Остъклена входна врата беше на нивото на улицата. Заобиколих, докато зърнах матов осветен глобус, на който пишеше „Гараж“. В гаража се слизаше по наклон; веднага ме обгърна миришещата на гума тишина на паркирани в редици автомобили. От остъклената будка излезе мършав негър и огледа крайслера.

— Колко ще ми вземеш да оставя за малко колата? Ще бъда тук, в сградата.

Той ме изгледа цинично.

— Не си ли закъснял, шефе? Ще трябва да я поза чистя. Дай един долар.

— Какво става тук бе?

— Долар!

Слязох от колата. Той ми даде квитанция. Аз му връчих банкнотата. Без да го питам, ми обясни, че асансьорът бил в дъното, до мъжката тоалетна.

Качих се на шестия етаж, загледах се в номерата на апартаментите, заслушах се в тишината и вдъхвах морския въздух, който нахлуваше някъде от дъното на коридора. Къщата ми се видя що-годе благоприлична. Но в такива места щастливите жени се броят на пръсти. Това обясняваше и долара, поискан от мършавия негър. Добре преценяваше хората това момче.

Стигнах вратата на апартамент 618, постоях един миг неподвижно и леко почуках.

31

Тя не беше свалила сивото палто. Отстъпи от вратата и аз минах покрай нея в квадратна стая с две легла, които се прибраха към стената, и минимално количество безлични мебели. Малка нощна лампа до прозореца хвърляше мътна жълтеникова светлина. Прозорецът беше отворен.

— Седнете и започвайте да говорите — каза жената.

Тя затвори вратата и се настани в неудобен на вид люлеещ се стол в отсрецния ъгъл на стаята. Аз се отпуснах върху твърд диван. Там, където другият край на дивана почти опираше в стената, имаше отворена врата, закрита с мръснозелена завеса. Очевидно водеше към банята. Срещу нея друга, затворена врата. Вероятно кухненският бокс. Друго явно нямаше.

Жената кръстоса глезени, отпусна глава на облегалката на стола и ме загледа изпод дългите си гъсти мигли. Веждите ѝ бяха тънки, извити и тъмнокестеняви като косата. Спокойно, нищо неиздаващо лице. Нямаше вид на жена, която върши излишни движения.

— Другояче си ви представях — рекох. — По думите на Кингзли.

Устните ѝ леко трепнаха, но нищо не каза.

— Пък и на Лейвъри — додадох. — Още едно доказателство, че не говорим на еднакви езици.

— Нямам време за подобни разговори. Какво искате да научите?

— Той ме нае да ви открия. От доста време ви търся. Предполагам, че знаете.

— Да. Служебната му любовница ми каза по телефона. Осведоми ме, че името ви е Марлоу. И за шала ми каза.

Аз го свалих, сгънах го и го пъхнах в джоба си.

— Така че донякъде ми е известно какво сте правили — продължих. — Но не всичко. Знам, че сте оставили колата си в гаража на хотел „Прескът“ в Сан Бернардино и че сте се срещнали там с

Лейвъри. Знам също така, че сте изпратили телеграма от Ел Пасо. Какво стана след това?

— От вас искам само парите, които той ми: праща. Не виждам какво ви засягат моите действия и постъпки.

— Нямам намерение да споря по въпроса. Ако искате парите, отговаряйте, ако не — недайте.

— Ами отидох в Ел Пасо — започна тя с уморен глас. — Тогава още мислех да се омъжа за него. Затова и телеграфирах. Видяхте ли телеграмата?

— Да.

— Обаче промених намерението си. Казах му да си върви и да ме остави на мира. Той ми вдигна скандал.

— Но си тръгна?

— Да, защо не?

— След това какво правихте?

— Отидох за няколко дни в Санта Барбара. Останах дори повече от седмица. Сетне в Пасадина. Същата работа. После в Холивуд. Оттам идвам. Друго няма.

— Сама ли бяхте през цялото време?

Тя се поколеба, преди да отговори:

— Да.

— Лейвъри не беше ли с вас?

— След като се разделихме, повече не съм го виждала.

— Какво се криеше зад всичко това?

— В какъв смисъл? — Гласът ѝ стана остьр.

— Ами дето сте се разкарвали насам-натам, без да се обадите. Не знаехте ли, че той ще се притесни?

— А, за мъжа ми ли говорите? — попита хладно. — Не бих казала, че се обезпокоих кой знае колко за него. Щеше да си мисли, че съм в Мексико, нали така? А на въпроса ви какво се криеше зад всичко това... просто исках да пообмисля някои неща. Жivotът ми се обърка безнадеждно. Имах нужда да бъда някъде съвсем сама и да се опитам да сложа всичко в ред.

— Но преди това сте прекарали един месец на езерото Литъл Фон и също сте се опитвали да сложите нещата в ред, при това безрезултатно.

Тя погледна обувките си, после вдигна очи към мен и кимна много сериозно. Вълнистата кестенява коса се люшна напред покрай бузите ѝ. Тя вдигна ръка, отметна я и потърка с пръст слепоочието си.

— Имах нужда да сменя мястото — рече. — Не държах да е интересно, а просто непознато. Нищо да не ме свързва с него. Да съм съвсем сама. Например в хотел.

— И успявате ли?

— Не особено. Но няма да се върна при Дерас Кингзли. Той иска ли?

— Не знам. Защо сте дошли в града на Лейвъри?

Момичето захапа кокалчето на ръката си.

— Исках още веднъж да го видя. Не знам какво да мисля за него, всичко е така объркано. Уж го обичам, а пък... Е, предполагам, че наистина съм влюбена. Но не съм сигурна, че искам да се омъжа за него. Разбирайте ли ме?

— В това отношение — да. Но не мога да разбера как ви се живее далеч от дома, из разни допнотробни хотели. Доколкото разбрах, години наред сте водили съвършено независим живот.

— Трябваше да остана сама, за да... за да обмисля нещата — повтори тя с някакво отчаяние и отново захапа кокалчето, много силно.

— Дайте ми парите и си вървете, моля ви.

— Ей сега. Нямаше ли обаче още една причина, за да напуснете точно тогава Литъл Фон? Нещо, свързано например с Мюриъл Чес?

Тя, изглежда, се учуди. Но всеки може да си докара учуден вид.

— Боже мой, от къде на къде? Какво общо имам аз с оная мокра кокошка с каменното лице?

— Помислих си, че може да сте се скарали... заради Бил.

— Бил? Бил Чес? — Тя още повече се изненада. Може би прекалено.

— Бил твърди, че сте го сваляли.

Жената отметна глава и издаде тенекиен, нереален смях.

— О, господи, този мръсен алкохолик? — Лицето ѝ рязко изтрезня. — Какво се е случило? Защо е тази тайнственост?

— Може да е мръсен алкохолик, но според полицията той е и убиец. На жена си. Намериха я удавена в езерото. След едномесечен престой.

Тя си облиза устните, наклони глава на една страна и ме загледа втренчено. Настипи мълчание. В стаята се промъкна влажното дихание на океана.

— Не съм много изненадана — бавно произнесе накрая. — Значи дотам се е стигнало в крайна сметка. Те ужасно се караха. Да не би да сте помислили, че тази история има нещо общо с моето отпътуване?

Кимнах.

— Не изключих тази възможност.

— Не, уверявам ви, че няма връзка — сериозно заяви тя и заклати глава. — Всичко стана така, както ви казах. Нищо друго.

— Мюриъл е мъртва. Удавена в езерото. Но вас, изглежда, това ни най-малко не ви трогва.

— Та аз почти не я познавах. Честна дума. Тя не беше никак общителна. Пък и в края на краищата...

— Предполагам, не ви е известно, че е работила като медицинска сестра в кабинета на доктор Олмър?

Сега вече истински я озадачих.

— Никога не съм била в кабинета му — изрече бавно. — Викала съм го у дома, много отдавна. Аз... за какво става дума?

— Мюриъл Чес е всъщност някоя си Милдред Хавиланд, медицинската сестра на доктор Олмър.

— Странно — каза с учудване в гласа. — Знам, че Бил се е запознал с нея в Ривърсайд. Не е споменавал обаче как, при какви обстоятелства и откъде е тя. Кабинета на доктор Олмър, казвате? Това трябва ли да означава нещо?

— Не, предполагам, че е истинско съвпадение. А съвпадения се случват. Но нали разбирате сега защо настоявах да разговарям с вас. Удавянето на Мюриъл, вашето заминаване, фактът, че тя е всъщност Милдред Хавиланд, която някога е имала нещо общо с доктор Олмър... също както и Лейвъри, макар и по друг начин. На всичкото отгоре Лейвъри живее срещу доктора. Дали и той не е познавал Мюриъл от едно време?

Тя се позамисли, хапейки леко долната си устна.

— Той я видя, когато дойде при мен на Литъл Фон — рече най-накрая, — но с нищо не показа, че я познава.

— А като го знаем що за човек е, едва ли би се сдържал.

— Не мисля, че Крис е имал вземане-даване с доктор Олмър. Познаваше жена му. Но не и доктора, доколкото ми е известно. Така че едва ли е познавал медицинската сестра.

— Е, както изглежда, напразно си изгубих времето. Но нали виждате защо трябваше да си поговорим. А сега вече мога да ви дам парите.

Извадих плика, станах и го пуснах в скута ѝ. Тя го остави да лежи там. Аз пак седнах.

— Много добре се справяте с тази роля — казах. — Бива ви да се изкарвате невинна и объркана, дори леко студена и ожесточена. Хората зле са ви познавали. Имат ви за безразсъдна, безмозъчна глупачка, която върши каквото ѝ скимне в момента. Много грешат.

Тя се втренчи в мен, вдигнала високо вежди. Нищо не каза. После лека усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ. Посегна към плика, потупа с него по коляното си и го остави върху масичката. През цялото време не откъсна поглед от мен.

— И с ролята на мадам Фолбрук добре се справихте — продължих аз. — Сега като си помисля, леко преиграхте на места, но тогава напълно ме убедихте. И лилавата шапка, която би изглеждала чудесно на руса коса, но стоеше кошмарно на рошавите кестеняви пирги, и размазаният грим, слаган сякаш на тъмно с изкълчена китка, и нервните откачени приказки... Всичко беше много добре. А вече като навсяхте пистолета в ръката ми... наладах и кукичката, и целия прът.

Тя се подсмихна и пъхна ръце в дълбоките джобове на палтото. Токчетата ѝ потракваха по пода.

— Едно обаче не разбирам — защо изобщо сте се върнали там? Защо сте поели такъв риск посред бял ден?

— Значи мислите, че аз съм застреляла Крие Лейвъри? — тихо попита тя.

— Не мисля, а знам със сигурност.

— Защо съм се върнала в къщата? Това ли ви интересува?

— Всъщност не особено.

Тя се изсмя. Остро и студено.

— Ами защото ми беше обрал всичките пари. Изпразни портмонето ми, дори и дребните центове. Затова отидох там. Всъщност нищо не рискувах. Знам що за живот водеше. Дори трябваше да се върна, в името на собствената си безопасност. За да

внеса вътре вестниците и млякото. В такива случаи хората губят ума и дума. А аз не, пък и не виждах защо трябва да си глътна езика. Обратното е далеч по-безопасно.

— Разбирам. В такъв случай сте го застреляли предишната вечер. Трябваше да се досетя — не че има някакво значение. Той се е бръснел, но мъжете с много тъмни бради и приятелки по вечерно време често се бръснат точно преди лягане, нали така?

— И аз съм го чувала — почти весело се съгласи тя. — Какво смятате да предприемете?

— По-хладнокръвна мръсница от вас не съм виждал. Какво ще предприема ли? Ами ще ви предам на полицията, какво друго? При това с голямо удоволствие.

— Едва ли — почти изпя жената. — Питате защо ви връчих празния пистолет. Ами защото имах друг в чантата. Ето го.

И като извади дясната си ръка от джоба на палтото, тя го насочи срещу мен.

Аз се ухилих широко. Дори да не беше най-сърдечната усмивка, на която съм способен, все пак можеше да мине за такава.

— Никога не съм си падал по тези сцени. Детективът обвинява убиеца. Убиецът вади пистолет, насочва го срещу детектива и му разказва цялата история, защото накрая възнамерява да го застреля. По този начин се губи suma ти ценно време, дори ако накрая убиецът наистина застреля детектива. Само че това никога не става. В последния миг все се случва нещо, което предотвратява нещастието. Всевишният също не си пада по такъв тип сцена, защото винаги прави, струва, но успява да я разтури.

— Тогава — тихичко издума тя, стана и тръгна безшумно към мен — предлагам да я изиграем по различен начин. Аз нищо няма да разкажа, никой няма да се намеси и затова ще ви застрелям, какво ще кажете?

— Ще кажа, че сцената и така не ми харесва.

— Нямате изплашен вид — бавно облиза тя устните си и все тъй безшумно продължи да върви към мен.

— Защото не съм — излъгах. — Нощта е много напреднала, прозорецът е отворен и изстрелът ще се чуе надалеч. Пътят до долу е дълъг, а и вас не ви бива много да боравите с пистолети. Сигурно няма да ме улучите. Лейвъри три пъти не сте го уцелили.

— Станете!

Станах.

— Ще бъда толкова близо, че няма начин да не улуча. — И тикна пистолета в гърдите ми. — Ето така. Не мърдайте. Вдигнете ръце и никакво шаване. Едно движение, и стрелям.

Вдигнах ръце. Погледнах надолу към дулото. Езикът ми беше надебелял, но все още можех да го въртя из устата си.

Лявата ѝ ръка ме опипа, но не намери оръжие. Тя прехапа устна, загледана втренчено в лицето ми. Пистолетът се беше впил в гърдите ми.

— Сега ще ви помоля да се обърнете — каза учтиво, като шивачка по време на проба.

— Нищо не вършите като хората. И определено не ви бива с пистолетите. Първо, сте застанали прекалено близо и второ — много ми е неприятно да повдигам този въпрос, но какво да се прави — предпазителят не е освободен. И това сте пропуснали.

Тя се опита да извърши две неща едновременно: да направи крачка назад и да провери с палец дали е освободен предпазителят, без да сваля очи от лицето ми. Две прости неща, за които е необходима само секунда. Никак обаче не ѝ хареса, че ѝ го казах. Не ѝ хареса също така, че моите мисли заглушават нейните. Лекото объркване я раздразни.

Нададе приглушен задавен звук, аз посегнах с дясната ръка и рязко притиснах лицето ѝ към гърдите си. С лявата я пернах остро по китката, точно в основата на палеца. Пистолетът се изскубна и тупна на пода. Лицето ѝ се гърчеше о гърдите ми, май се опитваше да изкреши.

В следващия миг реши да ме ритне и изгуби малкото равновесие, което ѝ бе останало. Вдигна ръце, за да ми издере очите. Сграбчих я за китката и я извих назад. Силна жена беше, но я надвих. Тогава се отпусна, за да натежи с цяло тяло на ръката, притискаща главата ѝ. Нямаше как да я удържа. Започна да се смъква надолу, повличайки и мен.

Докато се боричкахме на пода до дивана, вдигахме приглушен шум като от тътрене на крака, дишахме тежко и ако е изскърцала някоя от дъските на пода, не съм я чул. По едно време ми се стори, че се дръпна завеса. Не бях сигурен, пък и нямах време да размисля.

Внезапно вляво от мен, леко зад гърба ми, извън моето полезрение се извиси някаква фигура. Само разбрах, че е мъж, и то едър.

И друго нищо. В очите ми избухна огън, после мрак. Дори не помня удара. Само огън и мрак и малко преди мрака остро ми се доповръща.

32

Миришех на джин. Не като обърнал четири-пет чашки в ясна зимна утрин, за да се преборя с махмурлука, а сякаш Тихият океан е пълен с чист джин и аз съм се гмурнал в него с главата надолу от борда на някоя яхта. Косата, веждите, брадата, врата ми — всичко бе плувнало в джин. Ризата ми също. Ухаех на умрели крастави жаби.

Сакото ми беше свалено, лежах по гръб до дивана, на нечий килим, и гледах картина в рамка. Рамката беше евтина, дървена, лакирана, а на картинката бе изобразена част от огромен висок светложълт виадукт, по който лъскав черен локомотив теглеше турскосини вагони. През една от издигащите се нагоре арки на виадукта се виждаше широк златист плаж, изпъстрен с излегнали се летовници и раирани плажни чадъри. На преден план се задаваха три момичета с книжни слънчобрани, едното във вишнево, другото в светлосиньо, а третото в зелено. Отвъд плажа се простираше залив — по-син, отколкото се полага на кой да е залив. Целият бе просмукан от слънчева светлина и осенян с изнемогващи бели платноходки. Отвъд извивката на залива се издигаха три хълма в три контрастиращи цвята: златист, теракота и светловиолетов.

Най-отдолу на картината пишеше с еди главни букви:
„ПОСЕТЕТЕ ФРЕНСКАТА РИВИЕРА СЪС СИНИЯ ВЛАК“.

Много подходящ момент за това.

Вдигнах със сетни сили ръка и опипах тила си. Стори ми се кашав. Острата болка, предизвикана от докосването, се стрелна чак до петите ми. Изстенах, но стонът ми приличаше по-скоро на ръмжене — от професионална гордост или поне онова, което бе останало от нея. Бавно и внимателно се претърколих и видях краката на спуснато легло, от онези, дето се прибират към стената. Другото си беше прибрано. Шарката върху боядисаното дърво ми се видя позната. А картината бе висяла през цялото време над дивана, без дори да съм я погледнал.

Докато се преобръщах, от гърдите ми се търкулна четвъртита бутилка джин и се удари в пода. Прозрачна и празна. Просто да не

появрващ, че толкова джин се е побрал в една-единствена бутилка.

Успях да свия колене и останах на четири крака. Душех като куче, което няма време да си довърши вечерята, но никак не му се иска да я зареже. Завъртях глава наляво и надясно. Веднага ме заболя. Продължих да я въртя и продължи да ме боли, така че се изправих на крака и тогава видях, че съм по чорапи.

Обувките ми се въргаляха до перваза на дюшемето и имаха много охлузен вид. Обух ги уморено. Бях един стар, стар човек. В последните дни на своя залез. Все пак един зъб ми беше останал. Напипах го с език. Нямаше вкус на джин.

— Всичко ще си спомниш — рекох на глас. — Един ден всичко ще си спомниш. И никак няма да ти хареса.

Лампата върху масичката си стоеше до отворения прозорец. И тапицираният тълст зелен диван си беше на мястото. И вратата с дръпнатата зелена завеса. „Никога не сядайте с гръб към зелени завеси. Зле ще си изпатите. Все нещо ще се случи.“ Май вече го бях казвал на някого. На едно момиче с пистолет в ръка. Момиче с ясно безизразно лице и тъмнокестенява коса, която е била руса.

Огледах се за нея. Беше си в стаята. Лежеше върху изтегленото легло.

Облеклото ѝ се състоеше от чифт къси бежови чорапки. Косата ѝ беше разрошена. Вратът ѝ беше целият в синини. Устата ѝ зееше отворена, изпълнена до краен предел от подут език. Очите ѝ бяха изцъклени, а бялото им не можеше да се нарече бяло.

Четири яростни резки аленееха цинично върху белотата на голия корем. Дълбоки, стръвни, набраздени от четири озверели нокътя.

Върху дивана имаше скучени дрехи, предимно нейни. И сакото ми беше там. Измъкнах го и го облякох. Отдолу нещо изшумоля. Извадих дългия плик с парите и го прибрах в джоба си. Марлоу, петстотин долара. Надявах се, че всичките са там. Нямаше за какво друго да храня надежди.

Запристирвях предпазливо, на пети, сякаш по съвсем тънък лед. Наведох се и разтрих мястото зад коляното, като се питах къде ме боли повече — там или главата.

В коридора отекнаха тежки стъпки, дочух неясни груби гласове. Стъпките затихнаха. Някой задумка с юмрук по вратата.

Стоях и гледах, здраво стиснал устни. Всеки миг очаквах някой да отвори и да влезе. Опитаха дръжката, но пак никой не нахълта. Отново чукане, пауза, неясните гласове. Стъпките се отдалечиха. Попитах се колко ли време е необходимо, за да доведат управителя с шперца. Едва ли много.

Съвсем недостатъчно, за да успее Марлоу да се прибере у дома от френската Ривиера.

Отидох до зелената завеса, дръпнах я настрани и надзърнах през тъмното коридорче към банята. Влязох вътре и светнах лампата. Две малки хавлиени кърпи на пода, банско килимче, преметнато през ръба на ваната, над нея в ъгъла прозорче с матово стъкло. Затворих вратата, стъпих на ваната и го отворих. Шестият етаж. Нямаше мрежа срещу комари. Извадих глава навън и се взрях в мрака, в тесния проблясък на улицата с дърветата. Погледнах встрани и забелязах, че прозорчето на банята на съседния апартамент е на по-малко от метър разстояние. Една охранена планинска коза би се справила, без да й мигне окото. Въпросът бе дали един пребит от бой частен детектив е в състояние да стори същото и какви плодове би дало усилието му.

Някъде зад гърба ми далечен приглушен глас като че ли нареждаше обичайния полицейски речитатив: „Отворете, иначе ще разбием вратата!“ Аз се подсмихнах. Нямаше да я ритат, защото може да си натърят коленете. А краката им са единственото нещо, на което държат.

Грабнах един пешкир от закачалката, отворих прозореца докрай и много внимателно стъпих на перваза. Прехвърлих единия си крак на съседния перваз, като се държах за рамката. Стигах другия прозорец едва колкото да го отворя, ако не е заключен. Беше заключен. Ритнах стъклото и го счупих. Шумът, който вдигнах, сигурно се чу в Сан Франциско. Омотах пешкира около лявата си ръка и я пъхнах вътре, за да освободя ключалката на бравата. Долу на улицата мина кола, но никой не се развика.

Успях да отворя строшения прозорец и тогава се прехвърлих на другия перваз. Пешкирът падна от ръката ми и запърха надолу в мрака, за да кацне върху тясната тревна площ между двете крила на сградата.

А аз се промуших в прозореца на съседната баня.

33

Спуснах се на пода в тъмнината, намерих пипнешком вратата, отворих и се ослушаех. На лунната светлина, проникваща през северните прозорци, различих спално помещение с две еднакви легла — оправени и празни. Не от сгъваемите, дето се прибират към стената. Този апартамент беше по-просторен. Минах покрай леглата и отворих втора врата, която водеше към всекидневната. И двете стаи бяха затворени, миришеше на застоял въздух. Все така с опипване открих някаква лампа и я светнах. Прекарах пръст по ръба на една маса. Имаше тънък слой прах, какъвто се събира и в най-чистата стая, ако е стояла дълго време затворена.

Мебелировката се състоеше от маса за хранене, радиошкаф, етажерка за книги, библиотека, пълна с чисто нови романи, висок скрин от тъмно дърво, върху който имаше сифон, кристално шише с някакъв алкохол и четири чаши на ивици, обърнати с дъното нагоре — всичко наредено върху месингов поднос. До тях в двойна сребърна рамка — фотографиите на младолики мъж и жена на средна възраст, и двамата с кръгли, пращащи от здраве лица и весели очи. Гледаха ме, сякаш нямаха нищо против присъствието ми.

Помирих се с алкохола — оказа се уиски — и оползотворих една доза. От това главата ми се почувствува по-зле, но останалата част от тялото беше доволна. Светнах в спалнята и занадничах из гардеробните ниши. Едната бе препълнена с мъжки дрехи, шити по поръчка. Върху етикета от вътрешната страна на джобчето на сакото фигурираше името на собственика — Х. Г. Талбот. Пребърках и скрина, където открих мека синя риза, но ми се видя малка за мен. Отнесох я в банята, свалих своята, измих си лицето и гърдите, избърсах си косата с мокър пешкир и облякох синята риза. Изсипах на главата си значително количество от лосиона на мистър Талбот, чиято миризма никъде не би минала незабелязана, и се сресах с неговия гребен и четка за коса. Сега вече, ако изобщо ухаех на джин, то бе съвсем слабо.

Най-горното копче на ризата отказваше упорито да влезе в илика, така че отново затършувах из скрина, докато намерих тъмносиня копринена вратовръзка и веднага си я сложих. Облякох пак сакото и се погледнах в огледалото. Бях една идея по-спретнат, отколкото предполагаше късният нощен час, дори за изискан мъж като мистър Талбот, ако можеше да се съди по дрехите му. Твърде спретнат и прекалено трезв.

Поразроших косата си, разхлабих връзката, върнах се при уискито и се постараах да оправя впечатлението от трезвия си вид. Запалих цигара — пак от запасите на мистър Талбот — и мислено изразих надеждата, че това мило семейство, където и да се намираше в момента, прекарваše времето си по-приятно от мен и че ще живея достатъчно дълго, за да мога един ден да им дойда на гости.

Влязох във всекидневната, отидох при вратата, от която се излизаше в коридора, отворих я, облегнах се на рамката и запуших. Не мислех, че от това ще ми олекне. Но също така не мислех, че ще ми олекне, ако зачакам да проследят дирята ми през прозореца.

В коридора някой се изкашля. Аз промушах глава и погледите ни се срещнаха. Човекът се приближи с бодра стъпка — дребен, наперен, в добре изгладена полицейска униформа. Косата му беше рижава, а очите — червеникавозлатисти.

Прозях се и попитах отегчено:

— Какво става?

Той ме огледа замислено.

— Дребни неприятности в съседния апартамент. Да сте чули нещо?

— Май че някой чукаше. Аз се прибрах преди малко.

— Не е ли късно?

— Въпрос на виждане. Значи неприятности, а?

— Апартаментът е нает от една жена. Познавате ли я?

— Мисля, че съм я виждал.

— Ъхъ. Сега да я видите... — Той вдигна ръце към врата си, изцъкли очи и закъркори по отвратителен начин. — Ей така изглежда. Значи нищо не сте чули?

— Само чукането.

— Ъхъ. Как ви е името?

— Талбот.

— Една минутка, мистър Талбот. Почакайте малко.

Той се отдалечи по коридора, отиде при една отворена врата, от която струеше светлина, и рече:

— Лейтенанте, тук е съседът.

В рамката застана висок мъж и втренчи поглед право в мен. Едър, с ръждива коса и много, много сини очи. Дегармо. Сега вече всичко беше наред.

— Ей го съседа — услужливо обяви дребният спретнат полицай.

— Името му е Талбот.

Дегармо ме гледаше, но злите му сини очи с нищо не издаваха, че ме е виждал и преди. Плъзна се безшумно по коридора, сложи яка ръка на гърдите ми и ме бутна навътре в стаята. Когато направих десетина крачки заднишком, той рече през рамо:

— Влез, Завързак, и затвори вратата.

Ситният веднага изпълни нареждането му.

— Страхотен номер — мързеливо продължи Дегармо. — Я насочи пистолета си към него, Завързак.

Онзи мълниеносно откопча черния кобур и като облизваше устни, извади 38-калибров патлак.

— Леле боже — произнесе тихо и подсвирна. — Леле божичко! Как се досетихте, лейтенанте?

— Какво смяташе да правиш, приятел? — попита Дегармо, без да сваля очи от мен. — Да слезеш долу и да си купиш вестник, за да разбереш дали е убита?

— Леле боже — продължи Завързака. — Сексуален убиец. Съблякъл момичето и го удушил с голи ръце, лейтенанте. Как разбрахте?

Дегармо не отговори. Само стоеше и се олюляваше от пръсти на пети с безизразно каменно лице.

— Ами да, разбира се, той е убиецът — внезапно се досети дребният. — Я помиришете въздуха, лейтенанте. Дни не е проветрявано. И колко прах се е съbral по лавиците. Часовникът над камината е спрял. Влязъл е през... нека да проверя, а, лейтенанте?

И изтича от стаята в банята. Чух го как тършува наоколо. Дегармо стоеше сковано.

Завързака се върна.

— Проникнал е през прозорчето на банята. Ваната е пълна с натрошено стъкло. И така смърди на джин... Спомняте ли си, че и онзи апартамент лъхаше на джин? Ето и една риза, лейтенанте. Тя пък сякаш е кисната в джин.

И протегна ризата, която веднага напарфюмира въздуха, Дегармо я погледна разсеяно, пристъпи напред и рязко разтвори сакото ми, за да види с каква риза съм облечен.

— Знам какво е направил, лейтенанте — продължи Завързака. — Откраднал е риза от този, който живее тук. Разбирате ли, лейтенанте?

— Ъхъ — бавно отпусна Дегармо ръката, която държеше сакото ми.

Двамата разговаряха за мен, сякаш не бях там.

— Обискирай го, Завързак.

Малкият взе да припка наоколо и да ме опипва за пистолет.

— Няма нищо.

— Ще го изведем през задния вход — рече Дегармо. — Ударът е наш и трябва да го направим преди появата на Уебър. Онзи тъпак Рийд не е в състояние да намери молец в стъклен буркан.

— Ама вие не сте включен в разследването — каза малкият със съмнение в гласа. — Май чух, че временно сте отстранен от работа.

— И какво ще изгубя, щом като съм временно отстранен?

— Обаче аз може да изгубя ей тази униформа.

Дегармо го изгледа уморено. Дребният се изчерви и ясните му червеникавозлатисти очички се замитаха притеснено.

— Добре. Извикай Рийд.

Завързака облиза устни.

— Както кажете, лейтенанте. Не съм длъжен да знам, че сте отстранен.

— Ще го отведем само двамата с теб — повтори Дегармо.

— Дадено.

Лейтенантът ме докосна по брадичката.

— Сексуален убиец — издума тихо. — Виж ти, да не повярва човек.

И се усмихна тънко-тънко, като помръдна само ъгълчетата на широката си жестока уста.

34

Излязохме и тръгнахме по коридора в посока, противоположна на апартамент № 618. От все още отворената му врата продължаваше да се процежда светлина. Сега там стояха двама цивилни полицаи и пушеха, като затулаха цигари в шепи, сякаш духаше силен вятър. Отвътре долитаха кавгаджийски гласове.

Завихме зад ъгъла и се озовахме пред асансьора. Дегармо отвори вратата на аварийния изход, разположен зад асансьорната шахта, и ние заслизахме по кънтящите бетонни стъпала — етаж подир етаж. На партера Дегармо спря, хвана дръжката на вратата и се ослуша. После ме погледна през рамо.

— С кола ли си?

— Да, в подземния гараж е.

— Това е идея.

Продължихме надолу по стълбите към сумрачния сутерен. Мършавият негър излезе от малката будка и аз му връчих квитанцията. Той хвърли кос поглед към полицейската униформа на Завързака. Нищо не каза, само ми посочи крайслера.

Дегармо седна зад волана. Аз се настаних до него, малкият — на задната седалка. Изкачихме наклона към улицата и се потопихме във влажния и хладен нощен въздух. Към нас се носеше с пълна скорост огромна кола с две червени лампи на покрива.

Дегармо се изплю през прозореца и рязко обърна колата в обратна посока.

— Това сигурно е Уебър — каза. — Както винаги е закъснял за бала. Този път му натрихме носа, Завързак.

— Тая работа хич не ми харесва, лейтенанте. Честна дума.

— Горе главата, момче. Може да те повишат и да минеш към криминалния отдел.

— Предпочитам да ходя с униформа и да имам какво да ям.

Завързака губеше самоувереност с главоломна скорост.

Дегармо измина едно разстояние от десетина пресечки, без да отлепя крак от педала за газта, след което леко намали. Дребният продължи неспокойно:

— Надявам се, лейтенанте, че знаете какво вършите, но това не е пътят към участъка.

— Прав си — съгласи се синеокият. — И никога не е бил, нали така?

Крайслерът запъпли едва-едва, после зави в тясна уличка с еднакви ниски къщи, сгущени зад еднакви малки морави. Дегармо натисна плавно спирачките и спря до бордюра. Преметна ръка през облегалката и се обърна назад към Завързака.

— Значи според теб този тук е убиецът?

— На вашите услуги — сковано изрече дребният. — Имаш ли фенерче?

— Нямам.

— Виж в джобчето зад лявата седалка — намесих се аз.

Завързака затършува, след малко се чу металическо щракване, последвано от бял сноп светлина.

— А сега хвърли един поглед на тила му — продължи Дегармо.

Лъчът се придвижи. Чух зад себе си дишането на малкия, после го усетих на врата си. Ръката му ме заопипва, докато намери цицината. Аз изохках. Фенерчето изгасна и в колата отново се втурна уличният мрак.

— Май е бил фраснат, лейтенанте. Нищо не разбирам.

— Същото се отнася и за момичето — каза Дегармо. — Не си личеше много, но няма съмнение. Била е зашеметена с удар, за да бъде разсъблечена и издрана преди удушаването. Иначе раните няма да кървят. Всичко е станало безшумно. Освен това в апартамента няма телефон. Кой съобщи в участъка, Завързак?

— Че аз откъде да знам? Обади се някакъв и каза, че в апартамент шестстотин и осемнайсет на „Гранада“ била убита жена. Рийд търсеше фотограф, когато вие дойдохте. Дежурният каза, че имал дебел глас, вероятно преправен. Не дал никакво име.

— Добре тогава. Да предположим, че ти си убил момичето. Как ще се измъкнеш?

— Ами ще изляза през вратата. Какво ще ме спре? Ей! — изляя той внезапно към мен. — А ти защо не си излезе?

Не му отговорих. Дегармо продължи монотонно:

— Значи няма да се прехвърлиш през прозореца на банята на шестетажна височина, да нахълташ през друг прозорец в непознат апартамент, където твърде вероятно има спящи хора, така ли? Няма да се престориш, че ти си човекът от съседния апартамент и да губиш ценно време, като се обадиш в полицията. Та онова момиче можеше да си лежи там поне една седмица, без никой да се усети. Значи не би пропуснал прекрасната възможност да се измъкнеш, а, Завързак?

— Едва ли — предпазливо отвърна малкият. — И не вярвам, че изобщо ще се обадя в полицията. Ама нали ги знаете тези сексуални маниаци, лейтенанте? Не са нормални като нас. Може да не е бил сам и другият да го е фраснал, за да го натопи.

— Само не ме убеждавай, че това ти е хрумнало без ничия помощ — изръмжа Дегармо. — Седим си с теб в компанията на човека, който знае всички отговори, а той само си мълчи.

— Не си спомням — рекох. — От този удар, изглежда, всичко съм забравил.

— Ще ти помогнем да си възвърнеш паметта. Ще те качим ей там горе в планината, на няколко километра оттук, където ще гледаш звездите на спокойствие и ще си спомняш.

— Така не се говори, лейтенанте. Защо не се върнем в участъка и да действуваме според правилника?

— По дяволите правилникът. Това момче ми харесва. Ще ми се да остана насаме с него и дълго, дълго да си приказваме. Трябва само да го предумаме. Много е свенлив.

— Не ме намесвайте в тази работа.

— А какво искаш да правиш?

— Да се върна в участъка.

— Че кой те спира? Ще се разходиш ли пеша?

Завързака помълча известно време, после произнесе тихо:

— Ще се разходя. — Отвори вратата и стъпи на тротоара. — Знаете, че трябва да докладвам за това, лейтенанте.

— Докладвай. Кажи на Уебър, че съм го търсил. А следващия път, като се черпи, нека обърне една чашка за мое здраве.

— Нищо не разбирам — заяви дребният полицай и тръшна вратата.

Дегармо завъртя ключа, даде силно газ и веднага вдигна петдесет и пет километра, а малко след това — седемдесет. Намали, преди да се включи в булеварда, зави на изток и продължи с позволена скорост. Няколко закъснели коли се носеха и в двете посоки, но общо взето, светът тънеше в ледената тишина на ранното утро.

Не след дълго излязохме от пределите на града и Дегармо проговори тихо:

— А сега да чуем какво ще кажеш. Току-виж, си дал някакво обяснение.

Крайслерът изкатери едно възвишение и се спусна надолу, където булевардът се виеше покрай парка, обкръжаващ болницата на ветераните. Тройните улични лампи върху високите стълбове имаха ореоли от морската мъгла, довеяна през нощта. Аз заговорих:

— Кингзли дойде при мен тази вечер и ми каза, че жена му се обадила по телефона. Веднага ѝ трябвали пари. Идеята му бе да ѝ ги занеса и да я измъкна от кашата, в която се е натопила. Моята обаче беше по-различна. Беше ѝ вече казано как да ме познае, а аз трябваше да я чакам в бар „Паун“ на Осма и Аргело Стрийт.

— Значи е искала да го духне, а това ще рече, че е имало от какво да бяга, например убийство.

Той повдигна леко ръце и пак ги пусна върху волана.

— Отидох там няколко часа след нейното позвъняване. Знаех, че си е боядисала косата кестенява. Тя мина покрай мен на излизане от бара, но не я познах. Никога не бях я виждал на живо, а само на снимка. Снимката беше доста добра, но това не значи, че и приликата е докарана. След малко изпрати едно мексиканче да ме извика. Искаше си парите и никакви разговори. А аз настоявах да чуя цялата история. Накрая разбра, че няма да се отърве така лесно, и ми каза, че живее в „Гранада“. Накара ме да изчакам десет минути, преди да я последвам.

— Достатъчно, за да вмъкне някого.

— Някой се беше вмъкнал, в това няма съмнение, но не съм убеден, че с нейно знание. Тя поначало не искаше да отида там, нито да говори с мен. От друга страна, би трябвало да се досети, че ще настоявам да чуя някакво обяснение, преди да ѝ дам парите, така че неохотата ѝ може да е била лъжлива, за да ме накара да повярвам, че държа положението в ръце. Много я биваше да играе роли. От собствен опит знам. Така или иначе, аз отидох и взехме да говорим.

Наприказва ми куп безсмислици до момента, в който споменах убийството на Лейвъри. Тогава много бързо стана прекалено красноречива. Предупредих я, че ще я предам на полицията. — На север оставихме зад гърба си Уестуд Вилидж, тънеш в мрак, ако не се брои денонощната бензиностанция и няколкото отделни прозореца. — Заплаши ме с пистолет. Мисля, че щеше да го пусне в действие, но застана твърде близо до мен и можах да ѝ приложа хватка с главата. Докато се боричкахме, някой се промъкна иззад зелената завеса и ме зашемети. Когато дойдох на себе си, убийството беше извършено.

— Изобщо ли не можа да видиш кой те удари? —бавно попита Дегармо.

— Не можах. Усетих, по-скоро ми се мярна едра мъжка фигура. А това беше на дивана, сред дрехите. — Извадих жълто-зеления шал на Кингзли от джоба си и го преметнах през коляното му. — Видях го на врата му тази вечер.

Дегармо сведе поглед към шала. Вдигна го към светлината на таблото.

— Трудно можеш да забравиш такава вещ — каза. — Тя направо те халосва през очите. Кингзли казваш, а? Бре, да не повярва човек. После какво стана?

— Взеха да чукат по вратата. Още бях замаян, шашардисан и донякъде паникъосан. Целият се къпех в джин, обувките ми събути, сакото свалено и сигурно съм имал вид на човек, който би съблякъл насила жена и би я удушил. Затова се измъкнах през прозорчето на банята, позачистих се, доколкото беше възможно, а останалото ти е известно.

— Защо не си траеше в апартамента, където се вмъкна?

— Какъв е смисълът? Дори един полицай от Бей Сити би се досетил в най-скоро време къде да ме търси. Ако изобщо имах някакъв шанс, той беше да изчезна, преди да ме открият. Ако не попаднеш на полицай, който ме познава, като нищо можех да се измъкна от къщата.

— Едва ли. Но те разбирам много добре — риск печели, риск губи. Какъв е според теб мотивът за убийството?

— Защо Кингзли е убил жена си — ако той е убиецът? Близко до ума. Тя го мамеше, създаваше му безброй неприятности, застрашаваше служебното му положение, а на всичкото отгоре се оказа, че е застреляла човек. Освен това беше богата, а Кингзли иска да се ожени

за друга. Може да се е опасявал, че с парите си тя ще се измъкне от закона, а той ще стане за посмешище. Ако пък не успее и влезе в кафеза, той губи всякаква надежда да докопа паричките. Защото, за да се отърве от нея в този случай, трябва да се разведе. Това са премного подбуди за едно убийство. На всичкото отгоре му предоставих възможността да стана изкупителна жертва. Нямаше да мине, но щеше да обърка и забави следствието. Ако убийците не вярваха, че ще им се размине, щеше да има съвсем малко убийства.

— Все пак може да е някой друг, който дотук изобщо не фигурира никъде. Дори ако Кингзли е бил при нея, пак може да не е той. И убиецът на Лейвъри може да е друг.

— Ако предпочиташ така...

Той се обърна към мен.

— Никак не предпочитам. Но ако разнищя този случай, ще се отърва само с мъмрене. Ако ли не, ще трябва да си търся работа в друг град. Ти ме нарече глупак. Добре, нека бъда глупак. Къде живее Кингзли? Едно нещо съм усвоил — да развързвам хорските езици.

— Адресът е Карсън Драйв номер деветстотин шейсет и пет в Бевърли Хилс. На пет преки оттук трябва да завиеш на север, към планината. Къщата е отляво, малко преди Сънсет булевард. Не съм ходил там, но знам как вървят номерата.

Той mi подаде жълто-зеления шал.

— Скрий го в джоба си, докато ни потрябва да го стреснем.

35

Къщата беше бяла, двуетажна, с тъмен покрив. Ярката лунна светлина, огряла стената, приличаше на пресен слой боя. Долната половина на прозорците откъм фасадата имаше декоративни решетки от ковано желязо. Гладка морава стигаше до входната врата, разположена в ъгъла на издадена напред стена. Всички прозорци, които се виждаха, тънхаха в мрак.

Дегармо слезе от колата, направи няколко крачки и се обърна да погледне алеята, водеща към гаража. Тръгна по нея и ъгълът на къщата го скри от погледа ми. Чух шума от вдигането на гаражна врата, после глухия удар при спускането й. Той се появи отново, поклати глава и се насочи през тревата към входната врата. Натисна с палец звънеца, ловко измъкна с една ръка от джоба си цигара и я пъхна в устата си.

Извърна се към мен, за да я запали, и пламъкът на кибритената клечка набразди дълбоко лицето му. След малко в прозорчето на вратата се появи светлина. Някой надзърна в шпионката. Видях как Дегармо показва полицейската си значка. Отвориха му бавно, неохотно. Той влезе в къщата.

Нямаше го четири-пет минути. Светваха прозорци, после пак гаснеха. Когато излезе и се насочи към колата, изгасна и малкото прозорче на вратата — сега къщата бе тъй тъмна, както я заварихме.

Той застана до крайслера, пушеше и гледаше към плавния завой на улицата.

— В гаража има една малка кола — рече. — Готовачката твърди, че е нейната. От Кингзли — нито следа. От сутринта не са го виждали. Проверих всички стаи. Сигурно казва истината. Уебър е бил привечер тук заедно със специалист по вземане на отпечатъци и цялата спалня е още в бял прах. Капитанът, изглежда, сверява отпечатъците с намерените в къщата на Лейвъри. Не ми каза обаче какво е открил. Къде може да е той — Кингзли имам предвид.

— Къде ли не. На път, в някой хотел, може да се пари в някоя сауна, за да разтовари нервната система. Да проверим най-напред при

приятелката му. Казва се Фромсет и живее в Брайсън Тауър на площад Сънсет. Това е в центъра, близо до Уилшър.

— С какво се занимава? — попита Дегармо, докато сядаше зад волана.

— Дебне някой неканен да не се вмъкне в кабинета му, а в извънработно време го милва по главата. Обаче не е от онези секретарки-мацки. Умна е и изискана.

— Положението е такова, че ще трябва да пусне в ход целия си ум — забеляза Дегармо.

Беше излязъл на булевард Уилшър и сега завиваше отново на изток. След двайсет и пет минути спряхме пред Брайсън Тауър — бял дворец с гипсова замазка, с декоративни фенери и финикови палми отпред в дворчето. Входът беше „Г“-образен, с мраморни стъпала и мавритански свод; фоайето бе твърде просторно, а килимът — прекалено син. Тук-таме се виждаха глинени делви в стил Али Баба, също сини, в които спокойно можеше да влезе тигър. Имаше също така писалище и портиер, чиито мустаци без никакво затруднение биха се побрали под нокътя ми. Дегармо мина устремно покрай него и се запъти право към асансьора, до който дремеше на табуретка уморен старец, в очакване на клиенти. Портиерът щракна със зъби подир полицая, досущ като териер.

— Един момент, ако обичате. Кого желаете да посетите?

Лейтенантът се извърна на пети и ме изгледа учудено.

— Добре ли чух? Наистина ли каза „кого“?

— Да, ама не го бий. Такава дума съществува.

Дегармо облиза устни.

— Знам, че съществува, но често съм се питал къде я държат. Ето какво, приятелче — обърна се към портиера. — Отиваме в апартамент седемстотин и шестнайсет. Имаш ли нещо против?

— Имам естествено — хладно отвърна човекът. — Не приемаме посетители в... — Той вдигна ръка и я обърна, за да погледне тесния овален часовник от вътрешната страна на китката си. — В четири часа и двайсет и три минути сутринта.

— И аз така си мислех — рече Дегармо. — Затова реших да не те беспокоя. Става ли ти ясно? — И като извади значката от джоба си, той я протегна напред така, че светлината да заискри по златносиния емайл. — Аз съм лейтенант от полицията.

Портиерът сви рамене.

— Добре. Надявам се, че няма да има неприятности. В такъв случай най-добре да съобщя за посещението ви. Как се казвате?

— Лейтенант Дегармо и мистър Марлоу.

— Апартамент седемстотин и шестнайсет. Там живее мис Фромсет. Един момент.

Той се скри зад стъклена преграда и след доста дълга пауза го чухме да говори. След малко се върна и ни кимна.

— Мис Фромсет си е у дома и ще ви приеме.

— Ах, как ми олекна. И не си прави труда да звъниш на щатния детектив и да го пращаш горе. Алергичен съм към този вид ченгета.

Портиерът се усмихна едва-едва, много студено, а ние влязохме в асансьора.

Седмият етаж бе прохладен и тих. Коридорът ми се стори дълъг километър и половина. Най-сетне стигнахме до една врата, на която с позлатени цифри, обкръжени от златен венец, пишеше 716. Отстрани имаше копче от слонова кост. Дегармо го натисна, отвътре се чу melodичен звън и вратата се отвори.

Мис Фромсет беше облякла върху пижамата си син пеньоар на баклавички. На краката си имаше чехли на висок ток, с пискюли. Тъмната ѝ коса бе приятно бухнала, нощният крем — избърсан от лицето, гримът — точно колкото трябва.

Минахме покрай нея и влязохме в доста тясна стая с няколко красиви огледала в овални рамки и стилни мебели, тапицирани със синя дамаска. Нямаха вид на вещи, наети заедно с апартамента. Тя се отпусна на елегантно канапе за двама, облегна се и зачака някой да проговори.

— Това е лейтенант Дегармо — започнах аз. — От полицията на Бей Сити. Търсим Кингзли. Няма го в къщата му и си помислихме, че може би ще ни подскажете къде да го намерим.

Тя попита, без да ме погледне:

— Толкова ли е спешно?

— Да. Случи се нещо.

— Какво?

Дегармо се намеси рязко:

— Интересува ни само къде е Кингзли, малката. Нямаме време за обяснения.

Момичето го изгледа безизразно. После обърна очи към мен и настоя:

— Все пак мисля, че трябва да ми кажете, мистър Марлоу.

— Отидох с парите. Срещнахме се, както беше уговорено. Отидох в апартамента ѝ да поприказваме. Някой ме зашемети с удар по главата — беше скрит зад завеса и не го видях. Когато дойдох на себе си, тя беше убита.

— Убита ли?

— Убита.

Момичето затвори прекрасните си очи, кранчетата на хубавите ѝ устни се стегнаха. Сетне стана, като сви рамене, и се приближи до малка масичка с мраморен плот и тънки крачета. Извади цигара от сребърна кутия с релефни украсения и я запали, вперила празен поглед надолу. Ръката с кибритената клечка махаше все по-бавно, докато накрая я пусна в един пепелник. Мис Фромсет се обърна с гръб към масичката.

— Предполагам, че трябва да изкрещя или нещо от този род, но не чувствувам нищо.

— Вашите чувства ни най-малко не ни вълнуват в този момент — заяви Дегармо. — Искаме да разберем само къде е Кингзли. Можете да ни кажете, можете и да премълчите. Но от всяко положение ще ви помоля да ни спестите позите си. Хайде, решавайте.

Тя ме попита спокойно:

— Лейтенантът е полицай от Бей Сити. Правилно ли разбрах?

Аз кимнах. Момичето се обърна към него бавно, с прелестно презрително достойнство:

— В такъв случай той няма никакво право да се намира в апартамента ми — както и всеки друг простак.

Дегармо я изгледа с празен поглед. После се ухили широко, прекоси стаята, настани се в дълбоко меко кресло и протегна напред крака.

— Давай, убеждавай я както можеш — махна с ръка към мен. — Ако се наложи, мога да поискам помощта на местните момчета, но докато им обясня за какво става дума, ще мине една седмица.

— Мис Фромсет — започнах аз, — ако знаете къде е или накъде се е запътил, моля ви да ни кажете. Сама разбирайте, че трябва да го открием.

— Защо? — спокойно попита тя.

Дегармо отмечна глава и се изсмя.

— Мацето е страхотно. Сигурно си мисли, че трябва да го държим в неизвестност относно убийството на жена му.

— Тя е по-умна, отколкото я смяташ.

Лицето му стана сериозно, той захапа кокалчето на палеца си и нагло я заразглежда от главата до петите.

— Искате само да му съобщите ли? — настоя тя.

Извадих от джоба си жълто-зеления шал, тръснах го, за да го разгъна, и го протегнах към нея.

— Намерихме това в апартамента, където беше убита. Мисля, че сте го виждали.

Тя погледна шала, после мен, но и двата пъти съвършено безизразно.

— Прекалено много сведения искате от мен, мистър Марлоу. Още повече като се има предвид, че не се оказахте кой знае колко умен детектив.

— Да, искам. И очаквам да ги получа. А колко съм умен, ще разберете по-късно.

— Адски сладко — намеси се полицаят. — Вие двамата сте страхотен отбор. Липсват само акробатите, които да вървят подире ви. Но точно сега...

Тя го прекъсна, сякаш изобщо не е чула гласа му:

— Как е убита?

— Удушена, съблечена гола и издрана с нокти.

— Дери никога не би извършил такова нещо — спокойно изрече тя.

Дегармо изсумтя презрително.

— Никой не знае какво би сторил близкият му, сестро. Всеки полицай ще ти го каже.

Тя пак не погледна към него, а продължи със същия равен тон:

— Какво по-точно желаете да чуете — накъде тръгнахме, след като напуснахме апартамента ви, дали ме е докарал дотук и така нататък, нали?

— Да.

— Защото в такъв случай не би имал време да отиде в Бей Сити и да я убие, така ли?

— Да, донякъде.

— Не ме изпрати — бавно произнесе мис Фромсет. — Аз хванах такси на булевард Холивуд, най-много пет минути след като излязохме от вас. Оттогава не съм го виждала. Предположих, че се е приbral у дома.

Дегармо отново се обади:

— Обикновено мацките се опитват да дадат по-добро алиби на гаджетата си. Какви ли ги няма на този свят!

Тя продължи, като все така се обръща само към мен:

— Той искаше да ме изпрати, но щеше много да се отклони, а и двамата бяхме капнали от умора. Казвам ви всичко това, защото знам, че е без значение. Иначе не бих го споменала.

— В такъв случай е имал време.

Момичето поклати глава.

— Не знам. Не знам нито с колко време е разполагал, нито как би разбрал къде да отиде. От мен не го е научил, а и жена му не е разговаряла с него. Тя не ми съобщи адреса си. — Тъмните ѹ очи не слизаха от лицето ми, търсещи, изучаващи. — Това ли искахте да разберете?

Аз сгънах шала и го прибрах в джоба си.

— Искахме да разберем къде е сега.

— Не мога да ви кажа, защото нямам никаква представа. — Погледът ѹ бе проследил шала до джоба ми и си остана там. — Значи сте били зашеметен. Изгубихте ли съзнание?

— Да. Бях ударен от някой, скрит зад завесата. Този номер все още минава. Тя ме заплаши с пистолет и аз бях твърде зает — опитвах се да ѹ го отнема. Няма съмнение, че Лейвъри е бил застрелян от нея.

Дегармо внезапно се изправи на крака.

— Гледам, че приятно си прекарваш времето, приятел — изръмжа, — но полза нямаме никаква. Да изчезваме.

— Чакай малко. Не съм свършил. Да предположим, мис Фромсет, че нещо му е тежало на сърцето, нещо, което е глаждело душата му. Той имаше вид на такъв човек, когато дойдохте у нас. Ако е знаел повече, отколкото мислехме или поне отколкото аз предполагах, логично е да отиде някъде на спокойствие и да се опита да реши какво да прави по-нататък. Не мислите ли?

Млъкнах и зачаках, като хвърлях коси погледи към изгарящия от нетърпение Дегармо. След малко момичето каза монотонно:

— Не би избягал и не би се скрил, защото няма от какво да бяга и да се крие. Но би могъл да отиде някъде, за да обмисли нещата насаме със себе си.

— В някое непознато място, например хотел — произнесох аз, като си спомних какво ми бе казано в „Гранада“. — Или дори на поспокойен терен.

И се огледах за телефон.

— В спалнята ми — каза мис Фромсет, като веднага се сети какво търся.

— Прекосих стаята и излязох през вратата в дъното. Дегармо ме следваше по петите. Спалнята беше в слонова кост и пепеляворозово. Имаше голямо легло без табла при краката, а в другия край — възглавница с вдълбнатина от глава в средата. Върху вградената тоалетка с огледала в стената блестяха козметични принадлежности. През втора открайната врата се виждаха виненочервени фаянсови плочки. Телефонът беше върху нощното шкафче.

Седнах на ръба на леглото, потупах с ръка вдълбнатината във възглавницата, оставена от главата на мис Фромсет, вдигнах слушалката и набрах номера за извънградски поръчки. Когато телефонистката се обади, помолих да ме свърже лично и много спешно с шериф Джим Патън в Пума Поинт. Оставил слушалката на мястото ѝ и запалих цигара. Дегармо ме гледаше свирепо, застанал с разкречени крака, груб, неуморим и готов да се държи предизвикателно.

— Сега пък какво става? — изръмжа.

— Почакай и ще видиш.

— Кой дава тук наредданията?

— Фактът, че питаш, означава колко е излишен отговорът. Наредданията ги давам аз — освен ако не държиш да прехвърлим случая в ръцете на лосанджелиската полиция.

Той запали клечка кибрит о нокътя на палеца си, гледа я как гори и се опита да я загаси с едно дълго и равномерно дуране, от което тя само се огъна. Отърва се от нея, пъхна втора в устата си и я задъвка. След малко телефонът зазвъня.

— Свързвам ви с Пума Поинт.

— Ало? — чух сънения глас на Патън. — Тук е шерифът на Пума Поинт.

— Обажда се Марлоу от Лос Анджелис. Помните ли ме?

— Как да не те помня, синко. Само че не съм се разбудил още.

— Направете ми една услуга. Макар че съвсем не сте длъжен.

Идете или изпратете човек при езерото Литъл Фон и проверете там ли е Кингзли. Но се постаратйте да не ви види. Колата му може да е пред вилата или вътре да свети. Погрижете се също така никъде да не мърда. Обадете ми се веднага, щом разберете нещо. Аз ще пристигна. Можете ли?

— Ако реши да си тръгне, нямам никакви основания да го спирам.

— С мен ще дойде един полицай от Бей Сити, който иска да го разпита във връзка с едно убийство. Не вашето, друго убийство.

Последва дълго пулсиращо мълчание.

— Нали не е номер, синко?

— Не е. Търсете ме на Тънбридж двайсет и седем двайсет и две.

— Може да се забавя половин час.

Аз затворих. Дегармо се усмихваше широко.

— Да не би мащето да ти е подало сигнал, който не съм видял?

Станах от леглото.

— Не. Просто се опитвам да отгатна мислите на Кингзли. Той не е хладнокръвен убиец. Онова, от което му е прикипяло, отдавна се е уталожило. Логично е да замине за най-тихото и спокойно местенце, което познава — за да се вземе в ръце. След няколко часа вероятно сам ще се предаде. За теб ще е по-добре обаче, ако го пипнеш преди това.

— Само да не си тегли куршума — студено заяви полицаят. — Такива като него често го правят.

— Докато не го откриеш, не можеш да му попречиш.

— И ти си прав.

Върнахме се в хола. Мис Фромсет подаде глава от кухнята, каза, че вари кафе, и ни попита дали искаме. Пихме по една чашка и продължихме да седим като изпращачи на гара.

Джим Патън се обади след двайсет и пет минути. Във вилата на Кингзли светело, а отпред имало паркирана кола.

36

Закусихме в Аламбра, после заредих с бензин. Излязохме на шосе № 70 и започнахме да задминаваме камиони, навлизайки в хълмистия селски район. Аз карах колата. Дегармо седеше мрачно в ъгъла, пъхнал ръце дълбоко в джобовете си.

Тъстите прави редици портокалови дръвчета се мяркаха покрай мен като спици на колело. Вслушвах се в свистенето на гумите по паважа, чувствувах се уморен и вкиснат от липса на сън и излишък на емоции.

Стигнахме дългия склон, южно от Сан Даймас, който се изкачва по билото и се спуска в Помона. Това е също така краят на пояса от мъгли и началото на полупустинната зона, където в ранна утрин слънцето е леко и сухо като старо шери, жежко като доменна пещ по пладне и смазващо като сърдита тухла привечер.

Дегармо пъхна клечка кибрит в крайчеца на устата си и рече почти подигравателно:

— Снощи Уебър ме направи на нищо. Каза ми за какво сте говорили.

Премълчах. Той ме погледна и после пак се извърна. Махна с ръка встрани.

— Не бих живял тук дори да ми поднесат цялата местност на тепсия. Въздухът се спарва преди още да се надигне сутрин от леглото.

— След минута-две ще бъдем в Онтарио. Там се включваме в булевард Футхил и в продължение на осем километра ще гледаш едни чудно красиви австралийски дървета с четирилистни цветове — казват се гревилея, а тук им викат свилени дъбове, защото листата им са като от коприна.

— Все ми е едно дали е копринено дърво или противопожарен кран.

Стигнахме центъра на града и завихме на север към Юклид по великолепния булевард. Дегармо изгледа гревилеите с дълбоко презрение. След малко каза:

— Удавената горе в езерото беше моя жена. Откак чух за това, не съм много на себе си. Гледам на всичко като бик на червено. Оня Чес само да ми падне в ръцете...

— Достатъчно неприятности причини, като я остави да се измъкне безнаказано след убийството на мисис Олмър.

Гледах право напред. Знаех, че извърна глава и впери очи в мен, но не и какво вършат ръцете му, какво е изражението на лицето му. Доста време мина, преди да проговори. Думите бяха произнесени през стиснати зъби, с крайчеца на устата, но въпреки това стържеха:

— Ти да не си откачил?

— Не. Нито пък ти. И знаеш не по-зле от всеки друг, че Флорънс Олмър не е станала от леглото и не е отишла сама в гаража. Няма защо да ти казвам, че е била отнесена, че именно затова Толи е задигнал едната обувка — понеже с нея не е стъпвано по бетонната пътека. Знаеш също така, че в заведението на Конди Олмър е направил на жена си инжекция в ръката, но тя е била колкото да я успокой и нищо повече. Той е познавал инжекциите си както ти познаваш кой нехранимайко няма пукната пара, нито къде да спи. Знаеш, че Олмър не е убил жена си с морфин, а дори да е искал да я убие, морфинът е последното средство, до което би прибягнал. Това обаче е свършил някой друг, а Олмър само я отнесъл долу в гаража — формално все още жива, за да може да вдиша малко газове, но от медицинска гледна точка практически мъртва. Всичко това ти е добре известно.

— Братко, как си успял да живееш толкова дълго? — кротко попита Дегармо.

— Като не се хващах на много номера и не се боях от професионалните грубияни. Само подлец би постъпил като Олмър — подлец или изплашен до смърт човек, на чиято душа тежат грехове, дето не биха издържали на щателен оглед под силна светлина. Формално би могло да се твърди, че е убиец. Не мисля, че този проблем е решен. Не се и съмнявам, че доста би се затруднил да докаже в каква дълбока кома била изпаднала жена му и как вече нищо не било в състояние да й помогне. Но на практика убийцата е онова момиче и ти много добре го знаеш.

Дегармо се изсмя. Стържещ, неприятен смях — невесел, пък и напълно излишен.

От булевард Футхил пак потеглихме на изток. Имах чувството, че е все още студено, обаче спътникът ми се потеше. Не можеше да си съблече сакото, защото имаше пистолет под мишницата. Аз продължих:

— Момичето, Милдред Хавиланд, живеело с доктора и жена му знаела. Заплашвала го е. Научих това от родителите й. Милдред Хавиланд била добре запозната с морфина, къде да се снабди с необходимото количество и колко да използува. След като сложила мисис Олмър да си легне, тя останала сама с нея в цялата къща. Имала чудесната възможност да напълни спринцовката с пет грама и да инжектира изпадналата в безсъзнание жена на същото място, където Олмър я бил инжектиран преди това. Щяла да умре по всяка вероятност още преди той да се прибере у дома. Щял да я завари вече мъртва. Проблемът си е негов. Да се оправя както може. Никой не би повярвал, че друг е дал наркотика на жена му. Никой, непознаващ обстоятелствата. Ти обаче си ги познавал. Трябва да си много поглупав, отколкото те мисля, за да повярвам, че си нямал представа. Ти си я прикрил. Още си бил влюбен в нея. Сплашил си я да напусне града, за да е вън от опасност, недосегаема, но си я прикрил. Оставил си убийството ненаказано. До такава степен си бил под нейна власт. Защо си я търсил горе в планината?

— А как съм разбрал къде да я търся? — попита той остро. — Ще ли досадя ли много, ако те помоля да ми обясниш?

— Ни най-малко. Бил Чес й омръзнал, както и пиянството му, лошите настроения и начинът му на живот — ден да мине, друг да дойде. Но за да изчезне, й трябвали пари. Решила, че е в безопасност и че държи Олмър в ръцете си, затова му писала и поискала от него пари. Той те изпратил да поговориш с нея. Не му съобщила настоящото си име, нито подробности относно местоживеещото си. Спокойно е можела да получи писмо, адресирано до Милдред Хавиланд в Пума Поинт — „До поискване“. Но писмото не пристигнало и никой в градчето не направил връзка между нея и Милдред Хавиланд. Ти си разполагал само със стара снимка и обичайните си груби обноски, а на онези хора такива не им минават.

— Кой ти каза, че се е опитвала да измъкне пари от Олмър? — попита Дегармо със същия стържещ глас.

— Никой. Досетих се, защото иначе картината не пасва. Ако Лейвъри или мисис Кингзли са знаели коя е Мюриъл Чес и са го раздрънкали, ти щеше да си наясно къде да я търсиш и под какво име. А ти си нямал представа. Следователно сведенията са били от единствения човек там в планината, който е знаел всичко това — самата тя. Затова предположих, че е писала на Олмър.

— Добре — изрече той след продължително мълчание. — Дай да забравим цялата история. И без това вече няма значение. Ако си имам неприятности, то си е за моя сметка. Но при същите обстоятелства пак бих постъпил по този начин.

— Дадено. Аз пък нямам намерение да изнудвам никого. Дори теб. Казах ти всичко това главно за да не се опитваш да приписваш на Кингзли убийства, които не е извършил. А за онова, което му тежи на съвестта, ако има такова, ще си плати.

— Затова ли беше цялата работа?

— Ъхъ.

— Аз пък си помислих, че понеже не ме траеш...

— Отдавна вече не те мразя. Мина и замина. Аз мразя силно, но краткотрайно.

Бяхме навлезли в лозарски район покрай изръбените хълбоци на подножието. Стигнахме Сан Бернардино и го прекосихме, без да спираме.

37

В Крестлайн — надморска височина 1800 метра — нямаше още и помен от затопляне. Спряхме да изпием по една бира. Когато се върнахме при колата, Дегармо извади пистолета си от кобура и го прегледа. Беше „Смит и Уесън“, калибър 38 — злостно пищовче с отскок като на 45, но с далеч по-голям обсег на действие.

— Няма да ти потряба — рекох. — Вярно, че е едър и силен, но не е от яките грубияни.

Той само прибра оръжието под мишницата си и изсумтя. Повече не разговаряхме. Нямаше за какво. Колата преодоляваше завой след завой и ние се накланяхме с нея ту на едната, ту на другата страна покрай острите отвесни стени, преградени с железни бели парапети, каменни огради, а на места и с тежки вериги. Подир високите дъбове следваха местности, където те ставаха все по-ниски за сметка на боровете. Най-сетне наблизихме язовира при езерото Пума.

Спрях колата, пазачът преметна пушката си отпред през гърдите и дойде при мен.

— Ще ви помоля да прекосите язовирната стена със затворени прозорци.

Обърнах се да затворя задното прозорче от моята страна. Дегармо му показва значката си и заяви с обичайния си тakt:

— Не се главоболи, приятел, аз съм от полицията.

Пазачът го изгледа хладно, безизразно.

— Ако обичате, затворете всички прозорци.

— Гледай си работата, войниче.

— Това е заповед — настоя момчето. Мускулите на челюстта му леко изпъкнаха. Той не откъсваше мътносивите си очи от Дегармо. — И не съм я издавал аз. Затворете прозорците.

— Ами ако ти кажа да скочиш в езерото? — изхили му се подигравателно моят спътник.

— Току-виж, съм го сторил. Много съм плашлив.

И той потупа цевта на пушката си в кожена ръкавица.

Дегармо се обърна и затвори прозорците от неговата страна. Потеглих по стената. Имаше пазачи и по средата, и в другия край. Изглежда, че първият им бе направил някакъв знак, защото ни проследиха напрегнато, доста недружелюбно.

Превалих камарите гранит и се спуснах през ливадите с остра трева, където пасяха крави. Същите крещящи панталони, шорти и селски забрадки както предишния ден, същият лек ветрец, златно слънце и ясносиньо небе, същият аромат на борови иглички, същата прохладна мекота на планинското лято. Само че вчера беше преди сто години, кристализирало във времето като муха в кехлибарен къс.

Взех отклонението за Литъл Фон, заобиколих грамадните скали покрай къркорещото водопадче. Портата за имението на Кингзли бе отворена и колата на Патън препречваше пътя, обърната по посока на езерото, което не се виждаше оттам. Беше празна. Картончето отпред на стъклото все така гласеше: „ПРЕИЗБЕРЕТЕ ДЖИМ ПАТЪН. ТОЙ Е ТВЪРДЕ СТАР ТЕПЪРВА ДА СЕ УЧИ ДА РАБОТИ“.

Близо до нея, но обърната в обратна посока, бе спряла малка очукана колица с две врати. Вътре се виждаше шлем на ловец на лъзове. Спрях зад Патъновата кола, излязох и заключих. Анди се измъкна от своята и ни загледа сковано.

— Това е лейтенант Дегармо от полицията на Бей Сити — рекох.

— Джим е ей там зад билото — отвърна Анди. — Чака ви. Не е закусвал.

Тръгнахме нагоре, а Анди се прибра в колата си. От билото пътят се спускаше рязко към синьото езерце. На отсрещния бряг вилата на Кингзли не даваше признания на живот.

— Ето го езерото — обявих аз.

Дегармо го изгледа мълчаливо и бавно сви рамене.

— Дай да пипнем копелето — бяха единствените му думи.

Продължихме по пътя и иззад една от скалите изникна Патън. Беше с познатата ми вече шерифска шапка, панталони в защитен цвят и закопчана до дебелия врат риза. Шерифската значка отляво на гърдите му беше все така с огънат лъч. Челюстите му бавно се движеха, преживяха.

— Радвам се да те видя отново — произнесе, но гледаше не мен, а Дегармо.

Протегна ръка и сграбчи твърдата му длан.

— Последния път, като се видяхме, лейтенанте, името ти беше различно. Сигурно на това му викате прикритие. Предполагам, че не си останал доволен от начина, по който те приех. Много се извинявам. Май знаех през цялото време кой е на онази твоя снимка.

Дегармо кимна, но нищо не каза.

— Ако бях нащрек и играех според правилата, щяхме да си спестим сума ти неприятности — продължи шерифът. — А може би щяхме да спасим и един живот. Тази мисъл ми е ужасно неприятна, но пък, от друга страна, не съм от хората, които дълго се тормозят. Я да поседнем и да ми разправиш какво е станало този път.

— Жената на Кингзли беше убита снощи в Бей Сити. Трябва да поговоря с него — обясни полицаят.

— Да не го подозираш?

— И още как!

Патън потърка врата си и погледна към отсещния бряг на езерото.

— Изобщо не е излизал от вилата. Нищо чудно още да спи. Рано сутринта се примъкнах натам — чух радио и тракане, като че ли някой си играе с чаша и шише. Но се пазих да не ме види. Нали така искахте?

— Да отидем веднага — рече Дегармо.

— Имаш ли пистолет, лейтенанте?

Дегармо се потупа по кобура под лявата ръка. Патън ме погледна. Аз поклатих глава — нямах оръжие.

— Щото и Кингзли може да е въоръжен — поясни шерифът. — А аз хич не си падам по престрелките, лейтенанте. Една такава работа няма да ми се отрази добре. Ти ми мязаш на човек, дето ще запатка, преди да съм успял да мигна.

— Че съм бърз, бърз съм — съгласи се Дегармо. — Но с този искам да поговоря.

Патън го погледна, после мен, после пак него и изплю една сочна тютюнева храчка.

— За да обезпокоя човека, трябва първо да ме убедите, че е нужно — упорито настоя той.

Така че се наложи да седнем на земята и да му разкажем всичко. Той ни изслуша мълчаливо, без да мига. Накрая ми рече:

— Ако питаш мен, много особено работиш за клиентите си. Моето мнение, момчета, е, че вършите грешка. Ще отидем да

проверим. Аз ще вляза пръв — в случай, че се окажете прави и Кингзли вземе да стреля от безизходица. Шкембето ми е голямо. Лесно се цели.

Станахме и тръгнахме да заобикаляме езерото по дългата страна. Когато стигнахме до малкия пристан, попитах:

— Направиха ли й аутопсия, шерифе?

Патън кимна.

— Наистина се е удавила. Убедени са, че това е причината за смъртта. Нито е заклана с нож, нито е застреляна, нито й е пукната главата. По тялото ѝ има белези, но са толкоз много, че нищо не става ясно. И поначало трупът не се поддаваше на добра обработка.

Дегармо пребледня и веднага придоби сърдит вид.

— Сигурно не биваше да го казвам, лейтенанте — благо додаде шерифът. — Не е лесно да го проглътне човек. А ти май добре си познавал дамата.

— По-бързо да свършваме с нашата си работа — сопна се полицаят.

Продължихме по брега, докато стигнахме до вилата на Кингзли. Изкачихме се по солидните стъпала. Патън прекоси безшумно верандата и поsegна към мрежестата врата срещу комари. Не беше заключена. Той отвори и натисна дръжката на входната врата. Тя също се оказа отключена. Патън остана с натисната дръжка в ръка, без да отваря, а Дегармо придържа мрежата. Чак тогава шерифът влезе в стаята.

Дерас Кингзли се бе отпуснал със затворени очи в дълбоко меко кресло до незапалената камина. На масичката имаше празна чаша и почти празна бутилка скоч. Цялата стая ухаеше на уиски. Чинията до шишето се задъхваше от фасове. Най-отгоре имаше две смачкани кутии от цигари.

Прозорците бяха затворени до един. Вътре бе спарено, горещо. Кингзли беше навлечен с пуловер, лицето му — зачервено, отпуснато. Хъркаше с ръце, отпуснати покрай страничните облегалки на креслото, а връхчетата на пръстите му почти докосваха пода.

Патън застана на няколко крачки от него и дълго го гледа, преди да произнесе спокойно, с нетрепващ глас:

— Мистър Кингзли, трябва да си поприказваме.

38

Кингзли се стресна, отвори очи и ни изгледа, без да помръдне глава. Първо Патън, сетне Дегармо и накрая мен. Погледът му беше мътен, но изведнъж рязко се избистри. Бавно се изправи и потърка лице.

— Бях заспал — каза. — Трябва да има два часа. Напих се като прасе. Във всеки случай много повече, отколкото ми се искаше.

И пак отпусна безжизнено ръце.

— Това е лейтенант Дегармо от полицията в Бей Сити — рече Патън. — Иска да поговори с вас.

Кингзли хвърли един поглед на Дегармо, след което очите му се спряха на мен. Този път гласът му прозвуча трезв, тих и смъртно уморен:

— Оставихте ги значи да я хванат?

— Щях да го направя, но не можах.

Той се замисли над думите ми, загледан в Дегармо. Патън беше разтворил входната врата, после вдигна кафявите щори на двата прозореца и също ги отвори. Седна в един стол и скръсти ръце на корема си.

Дегармо не откъсваше свиреп поглед от Кингзли.

— Жена ви е мъртва, Кингзли — съобщи той грубо. — Ако това изобщо е новина за вас.

Кингзли го зяпна, после навлажни устни.

— Не ви ли се струва много спокоен? — продължи полицаят. — Покажи му шала.

Аз извадих от джоба си жълто-зеления шал и леко го размахах. Дегармо го посочи с палец.

— Ваш ли е?

Кингзли кимна. И отново облиза устни.

— Много небрежно сте го оставили там — каза Дегармо. Той дишаше напрегнато, носът му пребледня, а двете бръчки от ноздрите до крайчетата на устата му сякаш станаха по-дълбоки.

— Къде съм го оставил небрежно? — много тихо попита Кингзли.

Почти не бе погледнал шала. А мен — изобщо.

— В жилищната сграда „Гранада“ на Осма улица в Бей Сити. Апартамент номер шестстотин и осемнайсет. Нещо ново ли ви съобщавам?

Този път Кингзли бавно вдигна очи към мен.

— Тя там ли беше? — попита едва чуто.

Аз кимнах.

— Не искаше да ходя при нея, но аз настоях да разговаряме, преди да ѝ дам парите. Призна, че е убила Лейвъри. Извади пистолет и възnamеряваше да ме подложи на същото лечение. Някой обаче изскочи иззад завесата и ме зашемети с удар по главата, без аз да видя кой е. Когато дойдох на себе си, тя беше мъртва.

Разказах му как бе умряла и как изглеждаше, как постъпих аз и как бе постъпено с мен. Той ме изслуша, без да трепне. Когато свърших, махна нехайно към шалчето.

— А това какво общо има с цялата работа?

— Лейтенантът го тълкува като улика, че именно вие сте били скрит зад завесата.

Кингзли обмисли думите ми. Изглежда, че смисълът им не достигна веднага до съзнанието му. Облегна се в креслото и подпра глава на облегалката.

— Продължавайте — каза най-сетне. — Надявам се, че знаете какво говорите. Защото аз нищо не мога да проумея.

— Добре, правете се на глупак — обади се Дегармо. — Да видим какво ще спечелите. Като начало ни разкажете какво сте правили снощи от момента, в който сте изпратили гаджето си до дома ѝ.

— Ако имате предвид мис Фромсет, не съм я изпращал — каза Кингзли с равен глас. — Тя си тръгна с такси. И аз се запътих за вкъщи, но се отказах от намерението си. Реших, че пътуването, нощният въздух и тишината ще mi помогнат да дойда на себе си.

— Можете ли да си представите! — подигравателно изсумтя полицаят. — А от какво да дойдете на себе си, ако смея да попитам?

— От всички тревоги, които изживях напоследък.

— Ами! — продължи Дегармо със същия тон. — Аз пък си мислех, че такива дреболии като удушаването на жена ви и

издраскането на корема ѝ не биха ви разтревожили особено.

— Такива неща не се говорят, синко — обади се Патън от дъното на стаята. — Така не се приказва. Досега не си представил нито едно доказателство.

— Нима? — рязко се обрна към него Дегармо. — А какво ще кажеш за шалчето, шишко? То не е ли доказателство?

— До този момент не си го свързал с нищо — поне аз не чух такова нещо — преспокойно изрече Патън. — Освен това не съм шишкав, а само закръглен.

Полицаят му обрна презрително гръб и насочи пръст към Кингзли.

— А може би изобщо не сте ходили в Бей Сити? — попита рязко.

— Не. За какво да ходя? Марлоу имаше грижата. И не виждам какво значение отдавате на това шалче, тъй като той го носеше.

Дегармо стоеше, без да помръдне, бесен. После много бавно се обрна и впери в мен студените си свирепи очи.

— Не разбирам — каза. — Честна дума, нищо не разбирам. Да не би някой да ме прави на глупак, а? Например ти?

— За шала ти казах само, че беше в апартамента и че същата вечер го видях на врата на Кингзли. На теб това ти стигаше. Можех да добавя, че по-късно аз самият си го сложих, за да ме познае по-лесно жената.

Дегармо отстъпи заднишком и се облегна на стената до камината. Подръпна долната си устна с два пръста на лявата ръка. Дясната бе отпусната покрай тялото, с леко свити пръсти.

— Казах ти, че бях виждал мисис Кингзли само на снимка — продължих аз. — Поне един от нас двамата трябваше да разпознае другия със сигурност и шалът беше достатъчно очебиен за целта. Впрочем аз я бях виждал веднъж, но не знаех това преди снощната среща. А и не я познах веднага. Мисис Фолбрук — поясних, като се обърнах към Кингзли.

— Нали казахте, че мисис Фолбрук е собственичката на къщата — бавно произнесе той.

— Тогава тя така ми се представи и аз ѝ повярвах. Нямах основания да се усъмня.

Дегармо издаде някакъв гърлен звук. В очите му имаше нещо безумно. Разказах му за мисис Фолбрук, за лилавата шапка и

откаченото поведение, за празния пистолет, който държеше, за това как ми го връчи. Когато мъкнах, той рече, като подбираше внимателно думите:

— Не те чух да разправяш всичко това на Уебър.

— Не ми се признаваше, че съм бил в къщата три часа преди това, после съм обсъдил положението с Кингзли и чак тогава съм съобщил в полицията.

— Страшно ще те заобичаме — обеща ми полицаят с широка ледена усмивка. — Боже, какъв балама излязох. Колко плащаши на това частно ченге, за да прикрива убийствата ти, Кингзли?

— По неговата тарифа — отговори клиентът ми безизразно. — Плюс петстотин долара премия, ако успее да докаже, че жена ми не е убила Лейвъри.

— Жалко, че няма да ги спечели — изкикоти се Дегармо.

— Не ставай глупак — срязах го аз. — Вече съм ги спечелил.

В стаята настъпи мълчание. Тежко мълчание, което всеки миг можеше да се разбие с гръмовен трясък. То обаче продължи да тежи пътно, като стена. Кингзли се поразмърда в креслото и след малко кимна с глава.

— И ти най-добре знаеш това, Дегармо — додадох аз.

Лицето на Патън беше изразително колкото парче дърво. Той спокойно наблюдаваше полицая. Към Кингзли изобщо не погледна. Дегармо бе вперил очи някъде между веждите ми, но нямах чувството, че вижда мен — по-скоро нещо много далечно, например планина отвъд долината.

След много, много време изрече тихо:

— Не виждам защо. Не знам нищо за жената на Кингзли. Доколкото ми е известно, снощи я видях за пръв път.

И ме загледа замислено, с леко присвирти очи. Много добре съзнаваше какви ще са следващите ми думи. И все пак аз ги произнесох:

— Ти и снощи не я видя. Защото е мъртва от месец и нещо. Защото е била удавена в езерото Литъл Фон. Защото жената, която видя мъртва в „Гранада“, беше Милдред Хавиланд или Мюриъл Чес. А щом като мисис Кингзли е била мъртва дълго преди Лейвъри да е застрелян, значи тя не го е убила.

Кингзли стисна облегалките на креслото, но не издаде звук — никакъв звук.

39

Отново настъпи тежка тишина. Наруши я Патън с бавния си старателен говор:

— Ти май не знаеш какво приказваш. Да не би Бил Чес да не познава собствената си жена?

— След едномесечен престой в езерото? Облечена в дрехите на жена му и накичена е нейни дрънкулки? С подгизнала от водата руса коса и с неузнаваемо лице? Защо изобщо ще се усъмни? Оставила бележка, която може да се тълкува като писмо на самоубиец. Изчезнала. Били се скарали. От дрехите и колата ѝ — нито следа. Цял месец не му се обаждала. Представа ня мал къде може да бъде. И в този момент изплува трупът с дрехите на Мюриъл. Руса коса, с фигура като на жена му. Разлики, разбира се-, е имало и при подозрение за друга самоличност на трупа сигурно щяха да бъдат открити и проверени. Но основания за това не са съществували. Кристал Кингзли била жива. Заминала с Лейвъри. Оставила колата си в Сан Бернардино. Телеграфирала на мъжа си от Ел Пасо. Така че, що се отнася до Бил Чес, с нея всичко било ясно. Дори не се сещал за мисис Кингзли. По никакъв начин не се връзвала с неговото нещастие. От къде на къде?

— Сам трябваше да се сетя — обади се Патън. — Но дори да ми беше минало през ума, щях да отхвърля тази мисъл като налудничава. Твърде е неправдоподобна.

— На пръв поглед да — съгласих се аз. — Но само на пръв поглед. Да предположим, че тялото не беше изплувало от езерото цяла година — освен ако не бъде търсено с канџа. Просто Мюриъл Чес изчезнала и никой няма да си направи труда да я дири. Докато мисис Кингзли е друга работа. Тя има пари, приятели, загрижен съпруг. Няя ще я търсят, както и става в крайна сметка. Но не веднага, първо нещо трябва да предизвика подозрения. А дотогава може да минат месеци. Съществува вероятност да се претърси с канджи езерото, но ако следите и в случай на дирене отведат макар и само в Сан Бернардино и се окаже, че оттам е взела влака в източна посока, то тогава едва ли ще

претърсят езерото. Пък в краен случай дори това да стане и да намерят труп, шансът тон да бъде правилно идентифициран е твърде малък. Бил Чес е арестуван за убийството на жена си. Спокойно можеха и да го осъдят, ако питате мен, и в такъв случай въпросът с трупа в езерото щеше да е приключил. Кристал Кингзли все така ще е изчезнала, но ще мине за сметка на неразрешените загадки. Накрая ще се приеме, че е била сполетяна от нещо лошо и вероятно не е вече сред живите. Никой обаче няма да знае къде, кога и как е станало това. Ако не беше Лейвъри, сега нямаше да обсъждаме тук тази история. Лейвъри е ключът към всичко. Той се случва в хотел „Прескът“ в Сан Бернардино през същата нощ, когато се предполага, че Кристал Кингзли е напуснала вилата край езерото. Вижда една жена, която кара колата на Кристал, облечена в нейните дрехи, и разбира се, я познава. Но едва ли подозира, че нещо не е наред. Няма защо да знае, че това са дрехите на мисис Кингзли или че жената току-що е наредила да приберат колата ѝ в гаража на хотела. Той просто смята, че е срецнал Мюриъл Чес. А тя се погрижва за всичко останало.

Мълкнах и изчаках някой да се обади. Но и те мълчаха. Патън седеше неподвижно на стола, скръстил доволно пухкавите си гладки ръце върху корема. Кингзли бе облегната глава назад, притворил очи, без да мърда. Дегармо стоеше облегнат на стената до камината, напрегнат, пребледнял и хладен — едър, суров, непреклонен мъж, чиито мисли бяха скрити някъде много дълбоко. Тогава продължих:

— Ако Мюриъл Чес е играла ролята на Кристал Кингзли, значи тя е убийцата. Това е елементарно. Дайте да анализираме нещата. Знаем коя е и що за човек е била. Преди да срещне Бил Чес и да се омъжи за него, тя е извършила вече едно убийство. Като медицинска сестра в кабинета на доктор Олмър и негова любовница тя убива жена му така хитроумно, че докторът е принуден да я прикрие. Много умеела да кара мъжете да играят по свирката ѝ. Познанството ми с нея не продължи достатъчно дълго, за да разбера как става това, но фактът си е факт. Той се доказва и от онова, което тя направи с Лейвъри. Мюриъл просто убива всеки, който ѝ пречи, а случаят с жената на Кингзли е точно такъв. Нямах намерение да зачеквам тази тема, но тя вече е без значение. Кристал Кингзли също умеела да върти мъжете на малкия си пръст. Намотала и Бил Чес, а жена му не била от онези, дето ще се примирят с усмивка. Да не говорим, че животът тук в планината

й бил дошъл до гуша — убеден съм в това — и искала да се измъкне. Ала ѝ трябвали пари. Опитала да си ги набави чрез Олмър, но това пуснало Дегармо по следите ѝ. Тя се изплашила. С човек като него не можеш да си сигурен. И напълно основателно не ти е имала доверие, а, Дегармо?

Той помръдна крак.

— Времето ти изтича, приятел — изрече мрачно. — Кажи си приказката, докато още имаш възможност.

— Милдред можела да мине и без колата, дрехите, документите и всичко останало на Кристал Кингзли, но те все пак ѝ дошли добре. Парите също — Кингзли твърди, че жена му обичала да носи големи суми. Сигурно е имала и бижута, които в крайна сметка също могат да се обърнат в налични. Всичко това прави убийството ѝ не само приятно, но и доходно. Това е подбудата, а сега да разгледаме средствата и възможностите.

Възможността била предоставена като по поръчка. Скарада се с Бил, той си взел шапката и отишъл да се напие. Познавала си човека, знаела до каква степен може да се напие и колко ще се забави. А време ѝ трябало. То било от съществено значение. Наложило се да предположи, че го има. Иначе всичко пропадало. Необходимо било да опакова дрехите си, да ги откара до езерото Кун, да ги скрие там заедно с колата, защото никой не бивало да ги намери, да се върне пеша, да убие Кристал Кингзли, да я преоблече в собствените си дрехи и да я завлече в езерото. Всичко това иска време. Що се отнася до самото убийство, предполагам, че е напила мисис Кингзли или я е зашеметила с удар по главата, а след това я удавила във ваната тук, в тази вила. Това е не само логично, но и много лесно. Като медицинска сестра умеела да се оправя с трупове. Освен това плувала добре — Бил ми каза. А удавеното тяло потъва. Трябало само да го направлява към желаната дълбочина и да го скрие. Всичко това е напълно във възможностите на една жена, която може да плува. Свършила тази работа, облякла дрехите на Кристал Кингзли, хвърлила в куфара онези нейни вещи, които ѝ били необходими, и потеглила с колата ѝ. Но в Сан Бернардино се сблъскала с първото непредвидено препятствие — Лейвъри.

Той я познавал като Мюриъл Чес. Нямаме сведения, нито основания да предполагаме нещо друго. Бил я виждал тук при езерото

и сигурно пак е идвал насам, което никак не ѝ допаднало. Щял да намери вилата заключена и в това нямало нищо опасно, но заприказва ли се с Бил... А според плановете ѝ Бил не трябвало да е сигурен, че е напуснала Литъл Фон, защото, ако открият труп, на него се падала задачата да го опознае. Така че веднага хвърлила въдицата на Лейвъри и той едва ли се е съпротивлявал много, преди да я налага. За него знаем едно сигурно нещо — слабото му място били жените. Колкото повече, толкоз по-добре. За умна жена като Милдред Хавиланд бил лесна плячка. С други думи, завъртяла му ума и отпътували заедно. От Ел Пасо изпратила телеграма, за която той и не подозирал. Накрая го убедила да се върне в Бей Сити или пък е нямало как да му попречи. Искал да се приbere у дома, но Милдред не можела да си позволи той да бъде далеч от нея, защото представлявал опасност. Единствен Лейвъри бил в състояние да изтреи всички оставени следи, че Кристал Кингзли е напуснала Литъл Фон. Започнат ли да я търсят, неминуемо щели да стигнат до него и от този момент нататък животът му нямало да струва пукната пара. Може да не повярват на първите му уверения, че не е виждал мисис Кингзли, както се и слуши, ала разкаже ли цялата история, проверят ли я, току-виж... И така, разследването започва и Лейвъри свършва застрелян в банята още същата нощ, след като разговарях с него. Това е, кажи-речи, всичко, като изключим нейното връщане в къщата на другата сутрин. Изглежда, убийците не могат да минат без това. Каза ми, че бил взел всичките ѝ пари, но не вярвам. По-скоро се е сетила, че някъде из къщата е скрил своите, или е решила да режисира сцената на свежа глава, да се увери, че всичко е наред и следите сочат, накъдето трябва; а може да не ме е излъгала и наистина да е отишла само за да внесе вестника и млякото. Всичко е възможно. Така или иначе, Милдред се връща, аз я сварвам там и тя ми изигра такова театро, че налапах цялата въдица.

— Кой я уби, синко? — попита Патън. — Доколкото разбирам, не си отредил тази роля на Кингзли.

Аз погледнах клиента си.

— Казахте, че не сте разговаряли по телефона. А мис Фромсет? Тя допускаше ли, че това е жена ви?

Той поклати глава.

— Съмнявам се. Много трудно би се излъгала до такава степен. На мен ми каза само, че ѝ се сторила променена, успокоена. Нищо не

заподозрях. Чак когато дойдох тук... Още щом влязох снощи във вилата, усетих, че нещо не е наред. Всичко беше прекалено чисто, подредено и разтребено. Кристал никога не оставя къщата в такъв вид. Спалнята щеше да е осеяна с дрехи, навсякъде щеше да има фасове, кухнята би била задръстена от чаши, бутилки, мръсни чинии, мравки и мухи. Помислих си, че жената на Бил е почистила, но сега се сетих, че не е могла да стори това през онзи ден. Била е твърде заета — скарала се с Бил, после са я убили или се е самоубила. Всичко това ми мина през ума, но бях объркан и не претендирям, че стигнах до някакъв извод.

Патън стана и излезе на верандата. След Малко се върна, като бършеше устни с бежова носна кърпа. Настани се пак на стола, малко на една страна — пречеше му кобурът на хълбока. Впери замислен поглед в Дегармо. Той стоеше все така изправен до стената, неподвижен и скован, същински каменен човек. Дясната му ръка продължаваше да виси отпуснато, със свити пръсти.

— Още не съм чул кой е убил Милдред — настоя шерифът. — Този отговор влиза ли в представлението, или тепърва предстои да бъде изяснен?

— Убита е от някой, който е смятал, че си го заслужава, който я е обичал и мразел, който е бил твърде много полицай, за да допусне да ѝ се разминат още убийства, но не достатъчно, за да я закара в участъка и по този начин да се разкрие цялата история. Някой като Дегармо.

40

Дегармо се отдели от стената и се усмихна студено. Дясната му ръка замахна отсеченото и ето че стискаше пистолет. Китката му беше свободна, дулото сочеше пода. Каза ми, без да ме гледа:

— Мисля, че не си въоръжен. Патън има пистолет, но едва ли ще го извади достатъчно бързо. Имаш ли някакво доказателство в подкрепа на последното си твърдение, или не си правиш труда с такива маловажни неща?

— Имам, но съвсем дребно. Обаче ще порасне. Човекът, който се криеше зад завесата в „Гранада“, стоя повече от половин час съвършено безшумно, както може да стои само дебнещ полицай. Освен това е имал гумена палка. Знаеше, че съм бил ударен по главата, без да ме е погледнал. Нали помниш, че го каза на Завързака? Знаеше също така, че и убитата е била ударена, макар че нито си личеше, нито е оглеждал трупа достатъчно подробно, та да види. Убиецът бе съблякъл момичето и бе издрал корема му със садистична омраза, на каквато е способен само мъж спрямо жена, превърнала живота му в ад. Същият този човек сега има кръв и епидермис под ноктите си, достатъчно за химически анализ. Хващам се на бас, Дегармо, че няма да позволиш на Патън да погледне ноктите на дясната ти ръка.

Полицаят вдигна пистолета и се усмихна. Широка бледа усмивка.

— А откъде съм научил адреса ѝ?

— Олмър я видял да влиза или излиза от къщата на Лейвъри. Това именно го бе изнервило, затова ти позвъни, когато забеляза, че се мотая наоколо. Конкретно как си я проследил до „Гранада“, не знам. Но не виждам в това нищо трудно. Може да си се скрил в къщата на Олмър и да си тръгнал след нея или след Лейвъри. За един полицай това е нищо работа.

Дегармо кимна и помълча, потънал в размисли. Лицето му беше мрачно, ала металносините му очи светеха почти весело. Стаята беше знойна и натежала от бедата, която вече нямаше как да се предотврати.

Но той като че ли не усещаше това със същата сила както ние, останалите.

— Искам да се измъкна оттук — произнесе най-сетне. — Може би не надалеч, но няма да допусна да бъда арестуван от селски полицай. Имате ли възражения?

— Имам, синко — тихичко каза Патън. — Знаеш, че трябва да те задържа. Доказателства няма, но въпреки това не мога да те пусна да си вървиш.

— Какво ти е хубаво, тълсто шкембето, Патън. А пък аз съм добър стрелец. Как смяташ да ме задържиш?

— Това се опитвам да измъдри — почеса шерифът косата си под килнатата назад шапка. — Но още не съм напреднал особено. Не искам дупки в шкембето си. Обаче не мога да те оставя да ме правиш на маймуна на собствената ми територия.

— Пусни го — посъветвах го аз. — Няма къде да отиде из тези планини. Нали затова го докарах тук.

— Някой може да пострада при задържането му — трезво настоя шерифът. — Не е редно. Ако ще става нещо, трябва аз да съм на мушката.

Дегармо се ухили.

— Добро момче си ти, Патън. Виж, ще върна пистолета обратно в кобура и започваме отначало. И така ме бива.

И той затъкна пищова под мишницата си. Остана с отпуснати ръце, с леко издадена напред брадичка, дебнещ. Патън дъвчеше бавно, бледите му очи не се откъсваха от блъскавия поглед на полицая.

— Само че аз съм седнал — оплака се след малко. — Пък и не съм бърз като теб. Обаче мразя да изглеждам пъзлив. — Той прехвърли върху мен тъжния си поглед. — Защо ти трябваше да ми довличаш тази работа на главата? Да не би да си нямам неприятности? Виж сега в каква каша ме накисна.

Гласът му беше обиден, смутен и леко потреперваше.

Дегармо отметна глава и се изсмя. Все още се смееше, когато дясната му ръка отскочи към пистолета.

Не видях изобщо Патън да помръдне. Просто стаята отекна с грохота на граничарския му колт.

Ръката на Дегармо се отметна встрани, тежкият „Смит и Уесън“ тупна глухо по чамовата обличовка на стената зад гърба му. Той

разтърси изтръпналата си дясна китка и я загледа с почуда.

Патън бавно се надигна. Прекоси стаята, без да бърза, и срипа оръжието под един от столовете. После погледна тъжно Дегармо, който смучеше кръвта от кокалчетата си.

— Как можа да ми предоставиш възможност! — все така тъжно му каза шерифът. — Никога не го прави с хора като мен. Та аз, синко, стрелям отпреди ти да се родиш.

Дегармо кимна, изправи гръб и тръгна към вратата.

— Недей! — спокойно му рече Патън.

Дегармо продължи. Стигна вратата и бутна мрежата. Обърна се към Патън — лицето му беше бяло като платно.

— Тръгвам си. Можеш да ме спреш по един-единствен начин. Сбогом, шишко.

Патън не помръдна.

Полицаят излезе, стъпките му отекнаха тежко по верандата, после по стъпалата. Отидох да надникна през прозореца. Патън продължаваше да стои неподвижно. Дегармо беше вече горе на малката язовирна стена.

— Минава бента — обадих се аз. — Анди има ли оръжие?

— И да има, едва ли ще стреля — спокойно каза Патън. — Откъде да знае, че трябва?

— Бре да му се не види.

Шерифът въздъхна.

— Не биваше да ми предоставя възможност — повтори. — Иначе бях загубен. Трябва да му го върна. Обаче върши детинщини. Нищо няма да спечели.

— Той е убиец.

— Не е от опасните. Заключи ли колата си?

Аз кимнах.

— Анди се задава от другата страна на бента — рекох. —

Дегармо го спря, нещо му говори.

— Ще вземе колата на Анди — тъжно издума шерифът.

— Бре да му се не види! — повторих аз.

Погледнах Кингзли. Беше стиснал глава с две ръце и зяпаشه пода. Обърнах се пак към прозореца. Дегармо се беше скрил зад възвищението, а Анди бавно прекосяваше стената, като сегиз-тогиз

поглеждаше през рамо. В далечината се чу паленето на мотор. Анди вдигна очи към вилата, обърна се и хукна назад.

Моторът загълхна.

— Е, предлагам да се върнем в канцеларията и да започнем да въртим телефоните — рече Патън.

Кингзли стана внезапно, отиде в кухнята и се върна с бутилка уиски. Наля си почти пълна чаша и я изпи прав. Махна с ръка и излезе от стаята. Чух скърцане на креватни пружини.

Ние с Патън напуснахме безшумно вилата.

41

Шерифът тъкмо бе наредил по телефона да блокират шосетата, когато се обади дежурният сержант от язовира на Пума Лейк. Качихме се в колата на Патън и Анди я подкара с голяма скорост покрай езерото, после през селото и пак кран езерото, до големия бент в отсрещния му край. Махнаха ни да спрем до бараката, която служеше за щаб. Там в един джип ни чакаше сержантът.

Направи ни знак да го следваме и ние потеглихме след него по шосето, пропътувахме около двеста метра и спряхме до едни войници, които надничаха към дъното на дълбокия каньон. Имаше още спрели коли и групичка хора до войниците. Слязохме и се приближихме.

— Не спря, когато караулът му направи знак — обясни с ожесточение в гласа сержантът. — За малко да го събори с колата. Другият, в средата на моста, трябваше да отскочи, за да не бъде смазан. Този, дето пази тук, видя какво стана, извика му да спре, но онзи не се подчини. — Сержантът подъвка устната си. — Заповедта гласи в такива случаи да се стреля. И той стреля. — Като посочи следите от гуми на ръба на урвата, додаде: — Ето тук изскочи от пътя.

На трийсетина метра под нас се виждаше малката смачкана кола, опряна на огромна гранитна скала. Беше почти преобръната и стоеше килната на една страна. Около нея се суетяха трима мъже. Бяха я отместили, колкото да измъкнат нещо изпод тенекиите.

Нешто, което е било човек.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.